Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Maupassant, Guy de.; af Guy de Maupassant ; paa Dansk ved Loulou Lassen ; Illustreret af Geo Dupuis, Træsnit af G. Lemoine.
Titel | Title:	En Pariserborgers Søndage
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Hermann Petersens Forlag, 1912
Fysiske størrelse | Physical extent:	170 s. :

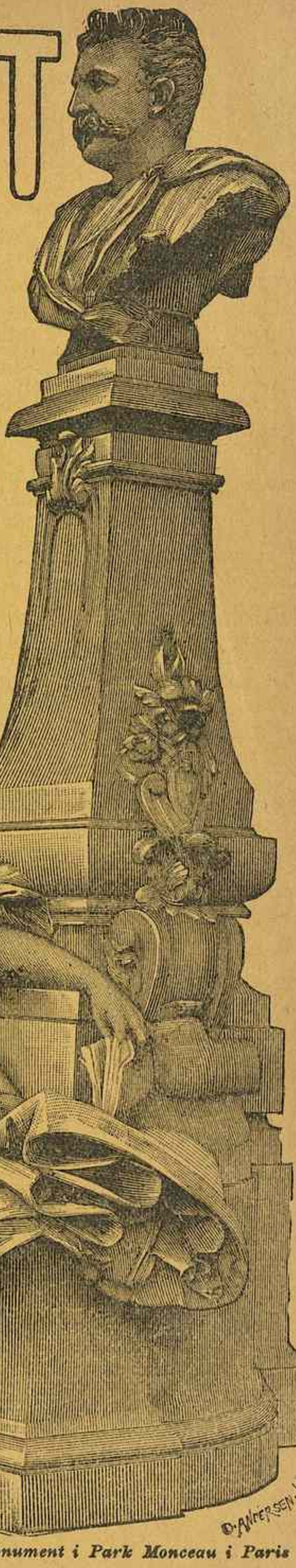
DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger
komponerede Bind. Løse Bind
Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere,
Bogbindere og direkte fra Forlaget.

---

forhen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

275. HEFTE

30 ØRE

Guy de Maupassants Monument i Park Monceau i Paris

Andreas Hansens Bogbinderi

Købmagergade 25—27

Alle Bøger indbindes til allerbilligste Priser.
De komponerede Bind til Maupassants Værker haves.

Fra
LUF BRØNNUM
& Co.s
dstyrslager,
Holbergsgade 4
efor Studenterforeningen)
anbefales:
nail.Kogekar i **alle Størrelser** og **Façons,**
oullionskjedler,
skokjedler,
amp Gemyse- kjedler,
laretkjedler med tilhørende **Kurve,**
auterpander,
aatpander,
uddingforme,
anske Geléforme,
merik. Frysemaskiner,
forme,
arsrande,
ggepander med tilhørende **Forme.**
ordknive,
essertknive,
ranchersaxe,
tegelaag,
meletfade
samt
● ● ALT ● ●
henhørende til
Hus- & Køkken- - - Inventar - -

iscouranter over alle tikler med vedføjede ster over samlede Udtyr tilsendes franco.

Telef. 1255.

DRIK

CLUNY WHISKY

Pris Kr. 1,50, 1,75, 2,50, 4,50.

Tlf. 5054. Carl G. Scherfin, Østerbrogade

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, **Nørrevoldgade 22** (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. Byen 2536 x.

Massage og svensk Sygegymnas
Fodpleje
MARIE HANSE
exam. Masseuse
Østergade 12 [3] — Telefon Byen 13

Køb og Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af

Th. Johansens Antikvariat.

12-14 Fiolstræde **12-14**

vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

C. R. EVERS & Co's

Maltpræparater,

som er de bedste, bør altid benyttes i denne

Influenza og Forkølelsestid.

Fabrik: Ø. Fasanvej 15.

København F. Telef. 3282,

Forlovelsesringe

Kontrolleret 14 og 18 Karat

Stort Udvalg i billige

Guld- og Sølv-Varer

25 - Grønnegade - 25

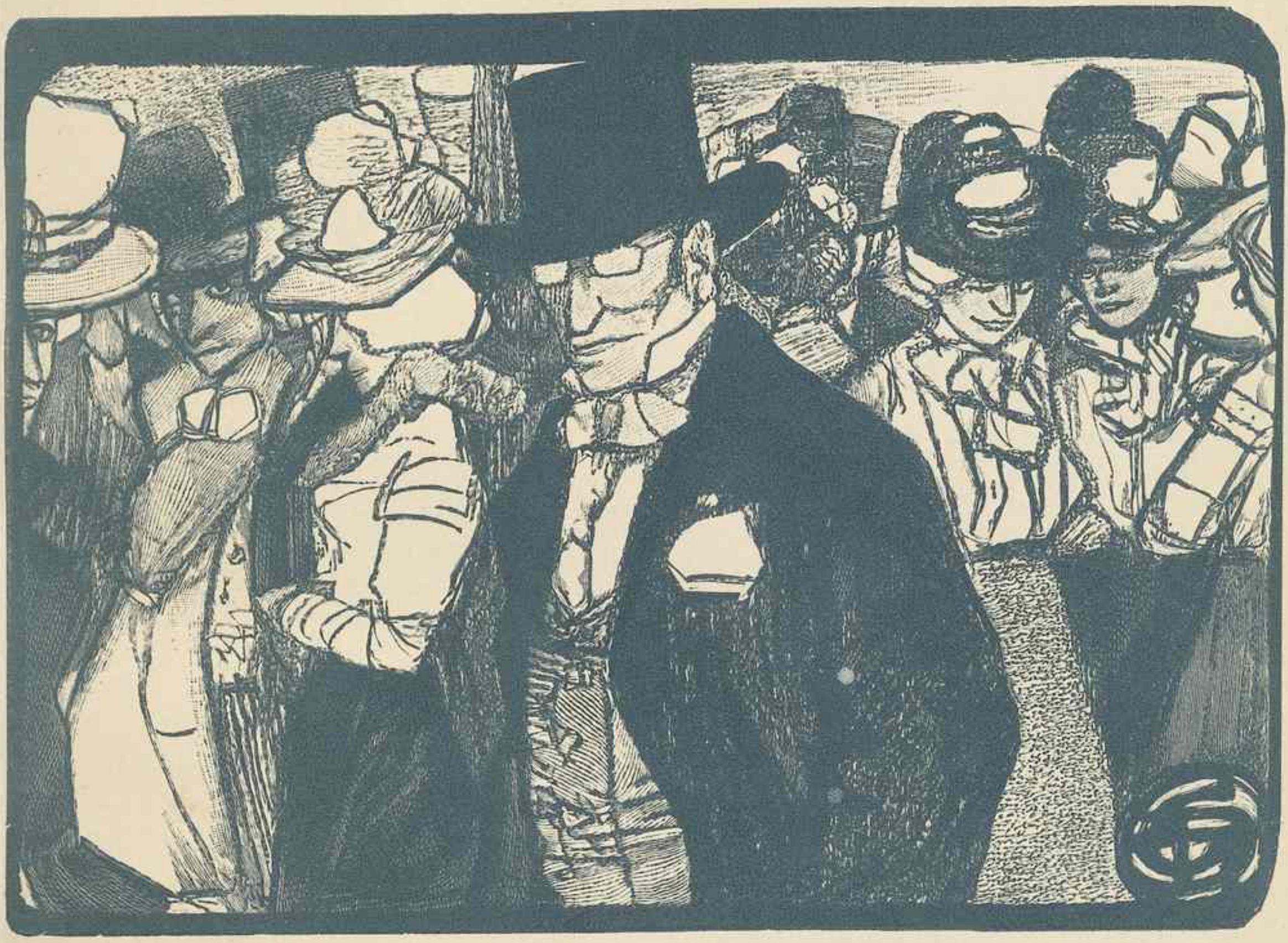
ligefor Ny Østergade

H. PLATE

SAMLEDE VÆRKER AF

GUY DE MAUPASSANT

EN PARISERBORGERS SØNDAGE

PAA DANSK VED LOULOU LASSEN

ILLUSTRERET AF GEO-DUPUIS

TRÆSNIT AF G. LEMOINE

fh. A. CHRISTIANSENS FORLAG
(HERMANN-PETERSEN)
KØBENHAVN

LU

ds

Ho

efor

nal

Sta

çon

bull

ske

amp

kje

lare

høre

aute

aat

udd

ran

mer

ski

fori

arsi

gge

høre

ordl

esse

ran

tege

mel

he

Hus

isco

tikl

ster

tyr

GUY DE MAUPASSANT

EN PARISERBORGERS SØNDAGE

SAMLEDE VÆRKER
AF
GUY DE MAUPASSANT

EN PARISERBORGERS SØNDAGE

PAA DANSK VED LOULOU LASSEN

ILLUSTRERET AF GEO DUPUIS

TRÆSNIT AF G. LEMOINE

KØBENHAVN MCMXII

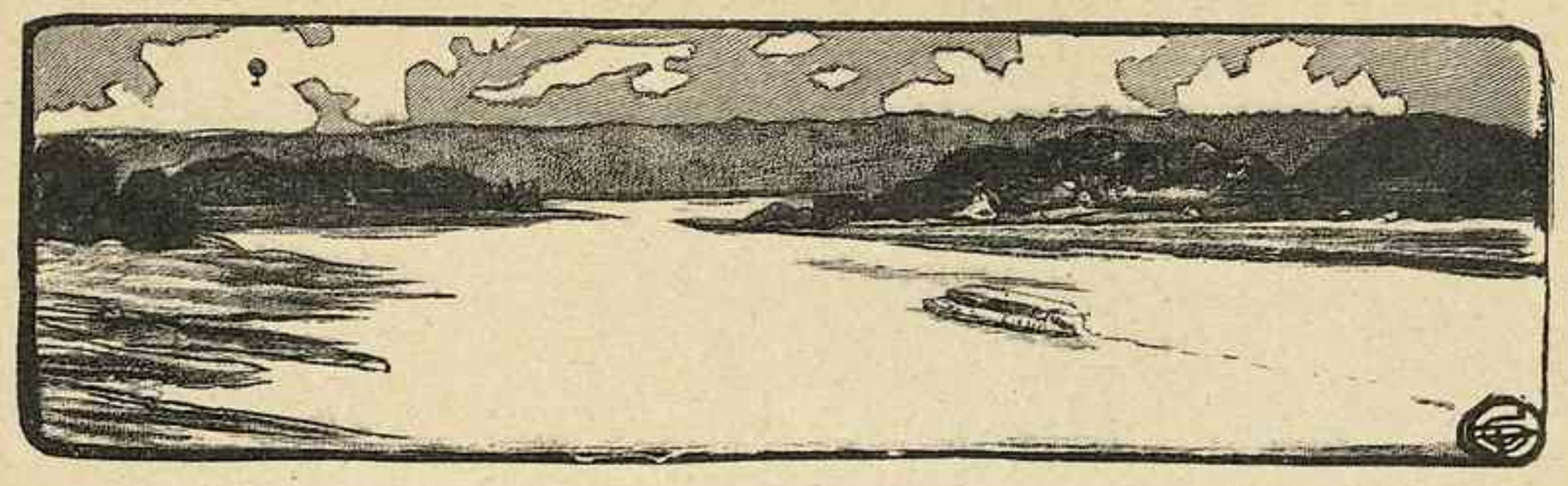
HERMANN PETERSENS FORLAG
(FORHEN A. CHRISTIANSEN)

PARIS BERLIN LEIPZIG
SOCIÉTÉ D'ÉDITIONS LITTÉRAIRES ET ARTISTIQUES
Librairie PAUL OLLENDORFF

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

DET HOFFENSBERGSKE ETABL KJØBENHAVN.

REJSEFORBEREDELSER

REJSEFORBEREDELSER

PATISSOT var født i Paris og var, efter som saa mange andre at have nydt en daarlig Undervisning i Henrik den Fjerdes Kollegium, bleven ansat i et Ministerium, fordi han blev protegeret af en af sine Tanter, som havde et Tobaksudsalg, hvor en af Kontorcheferne var Kunde.

Han avancerede kun langsomt og vilde sikkert være død som fjerde Kontorist, hvis ikke det barmhjertige Tilfælde, der undertiden styrer vore Skæbner, havde grebet ind.

Han er nu to og halvtredsindstyve Aar gammel, og det er først i denne Alder, at han som Turist begynder at udforske hele den Del af Frankrig, der ligger mellem Fæstningsværkerne omkring Paris og Provinsen.

Historien om hans Avancement kan være lærerig for mange Embedsmænd, ligesom Skildringen af hans

Udflugter forhaabentlig vil være nyttig for mange andre Parisere, som kan lægge dem til Grund for deres egne Ture og gennem hans Eksempel undgaa forskellige af de smaa Uheld, der ramte ham.

Endnu i 1844 hævede Patissot kun en Gage paa 1800 Francs. Han havde det medfødte Uheld, at han mishagede alle sine Overordnede, der lod ham vansmægte i en evig og fortvivlet Forventning om en Gageforhøjelse, alle Embedsmænds eftertragtede Ideal.

Han var iøvrigt ganske flink til sit Arbejde, men han forstod ikke at gøre sig gældende, og desuden var han altfor stolt, sagde han selv. Hans Stolthed bestod i, at han aldrig hilste sine Overordnede paa den krybende og ydmyge Maade, hvorpaa visse af hans Kolleger, som han ikke vilde nævne, efter hans Mening blottede deres Hovede. Han tilføjede yderligere, at hans Oprigtighed faldt adskillige til Besvær, thi han oprørtes — som alle de andre forresten — mod alle Uretfærdigheder og Overgreb og mod de Gunstbevisninger, der tildeltes ukendte, som stod udenfor Bureaukratiet. Men hans harmdirrende Røst naaede aldrig udenfor det Rum, i hvilket han sled sig op. „Jeg arbejder ikke," sagde han, „jeg slider mig op . . . bogstavelig talt."

Han var først og fremmest Embedsmand, derefter

Franskmand og derefter en Mand, der satte Pris paa Orden. Alle disse Egenskaber fik ham til principielt at slutte sig til den i ethvert givet Øjeblik bestaaende Regering. Han var en fanatisk Tilhænger af Magten . . . saasnart denne ikke repræsenteredes af hans Overordnede.

Hver Gang der frembød sig en Lejlighed, stillede han sig op paa de Steder, Kejseren skulde passere, for at opnaa den Ære at hilse paa ham, og han svulmede af Stolthed over at have vekslet en Hilsen med Statens Overhovede.

Ved saaledes stadig at have Suverænen for Øje, gjorde han som saa mange andre: han gav sig til at efterligne ham; han klippede sit Skæg paa samme Maade som Kejseren, anlagde hans Frisure, gav sin Frakke det samme Snit og aflurede Majestæten hans Ejendommeligheder i Gang og Bevægelser. Hvor mange

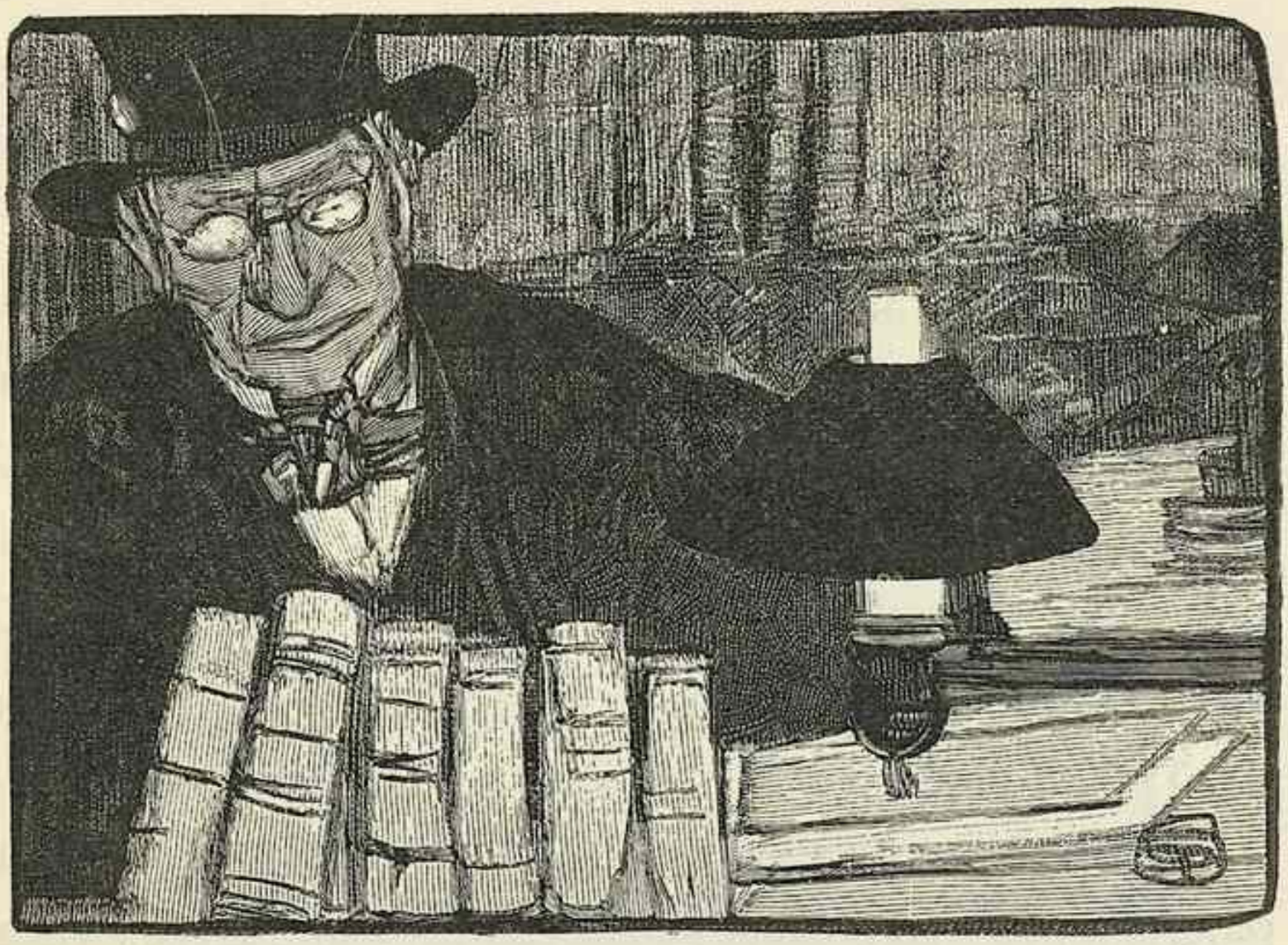
Mennesker i hvert Land ligner ikke Billederne af bemeldte Lands Monark! Naar man saa' nøje til, havde han virkelig en svag Lighed med Napoleon den tredie, men hans Haar var sort — han farvede det. Det gjorde Ligheden fuldstændig, og naar han paa Gaden mødte en anden Herre, der ligeledes mindede om det kejserlige Forbillede, blev han ærgerlig og maalte Vedkommende med haanlige Blikke. Denne Efterlignelsestrang blev snart til en fiks Idé hos ham, og da han en Gang havde hørt en af Tjenerne fra Tuilerierne efterabe Kejserens Stemme, indøvede han det samme Tonefald og den samme beregnede Langsomhed i sin Tale.

Saaledes lykkedes det ham efterhaanden at blive til den Grad lig sin Model, at alle i Ministeriet, fra de laveste til de højeste, begyndte at snakke om det. De fandt det upassende, ja næsten fornærmeligt, og der blev givet et Vink om det til Ministeren, som forlangte at tale med Patissot. Men da Ministeren saa' ham, brast han i Latter og gentog to eller tre Gange:

„Det er forbløffende, det er virkelig forbløffende!"

Den følgende Dag rygtedes det, at Patissots nærmeste Overordnede havde indstillet ham til en Gageforhøjelse paa tre hundrede Francs, en Indstilling, der straks blev taget til Følge.

Fra nu af avancerede han stadig, takket være sin

fortrinlige Efterlignelsesevne. Det gik endogsaa saa vidt, at hans Chefer fik en trykkende Fornemmelse af, at han stod under en højere Beskyttelse, og derfor bestandig tiltalte ham med en vis Ærbødighed.

Da Republiken kom, var det et Tordenslag for ham. Han følte sig skyllet overbord, færdig, han tabte Hovedet, holdt op med at farve sig, lod sit Skæg tage af og sit Haar klippe kort og opnaaede saaledes at skabe sig et mildt, skikkeligt og meget lidt kompromitterende Udseende.

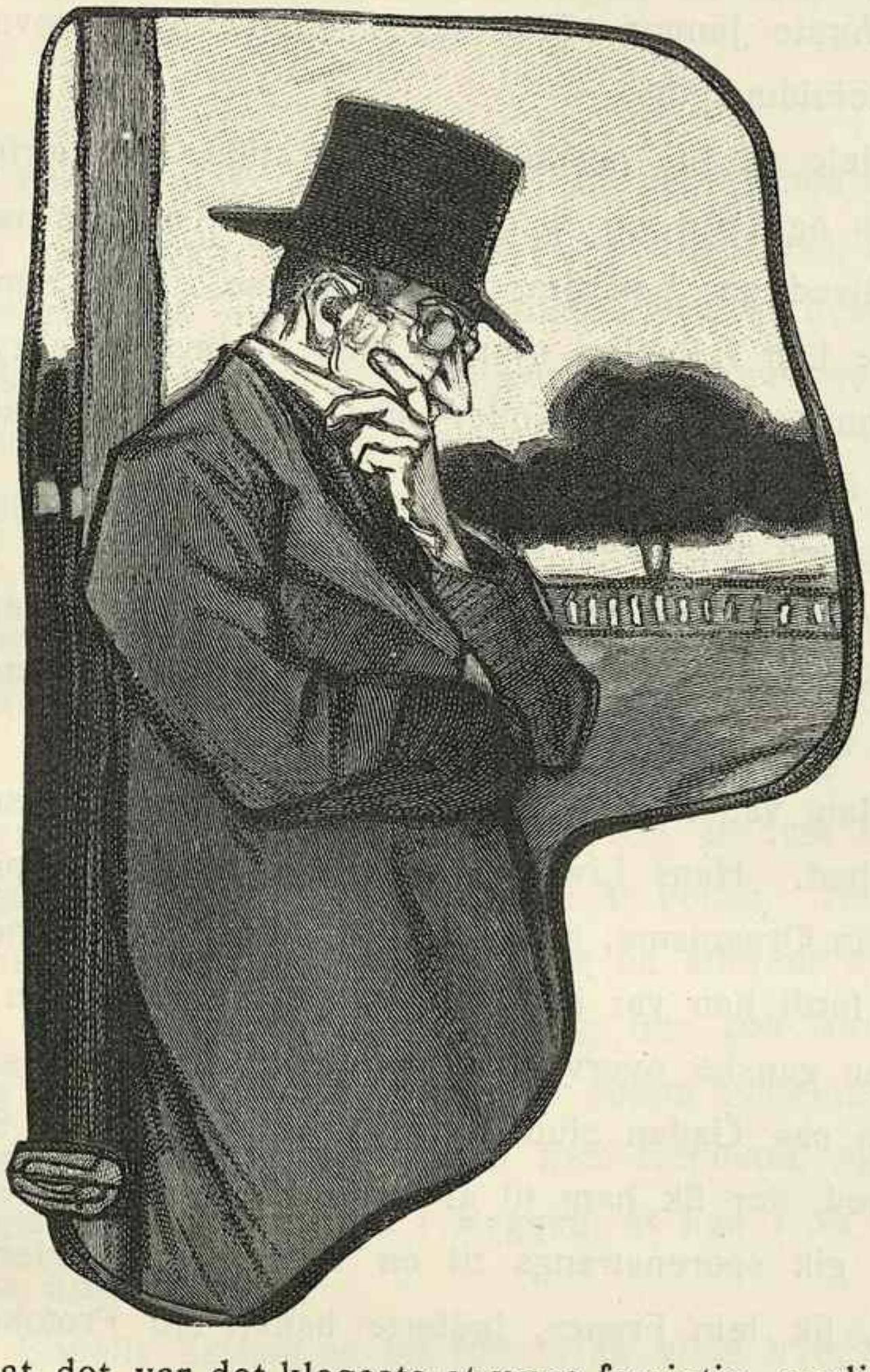
Men hans Overordnede følte ikke desto mindre Trang til at hævne sig for den langvarige Respekt, han havde indgydt dem, og da de alle af Selvophol-

delsesdrift var bleven Republikanere, forfulgte de ham paa alle Maader, nægtede ham Gratialer og hindrede hans Avancement.

Ogsaa han havde skiftet Overbevisning, men da Republiken ikke er en levende Person, som man kan tage og føle paa, og som man kan komme til at ligne, og da dens Præsidenter skiftede altfor hurtig, var han i den frygteligste Knibe og den dødeligste Forlegenhed. Efter et uheldigt Forsøg i Retning af hans sidste Ideal, Hr. Thiers, var hans Efterlignelsestalent tørret ganske ud.

Men han maatte finde paa en ny Udfoldelse af sin Personlighed. Han søgte længe. Endelig en Morgen viste han sig paa Kontoret med en ny Hat, der paa den ene Side som en Kokarde havde en ganske lille, trikolorefarvet Roset. Hans Kolleger var maalløse. Han var til Grin hele Dagen igennem og den næste med og hele Ugen og Maaneden. Men hans urokkelige Alvor endte med at gøre et vist Indtryk paa Kollegerne, og hans Overordnede blev endnu en Gang ængstelige. Hvilket Mysterium skjulte sig under dette Tegn? Var det et Vidnesbyrd om hans Tilslutning til Republiken? Eller var det maaske et hemmeligt Emblem for et eller andet indflydelsrigt Forbund? Saa meget var sikkert, at han, for saa haardnakket at blive ved med at bære det, maatte føle sig forvisset om, at han stod under en eller anden

skjult, men mægtig Beskyttelse. I hvert Fald mente de

alle, at det var det klogeste at være forsigtig, særlig da hans usvækkede Koldblodighed overfor alle Drillerier forstærkede deres Nervøsitet.

Fremtidig blev der altsaa taget Hensyn til ham, og den første Januar 1880 blev han endelig udnævnt til Førstefuldmægtig.

Hele sit Liv havde han siddet stille. Af Kærlighed til Ro og Fred var han forbleven ugift, og han hadede alt, hvad der hed Støj og Bevægelse. Sine Søndage havde han i Reglen tilbragt med at læse æventyrlige Romaner og udregne Kollegernes Avancements-Udsigter. Han havde kun tre Gange i sit Liv haft Ferie, hver Gang paa otte Dage, fordi han skulde flytte. Af og til ved Aarets store Fester var han dog taget med et billigt Søndagstog til Dieppe eller Havre for at højne sin Sjæl ved det imponerende Skue af Havet.

Han var fuld af den Snusfornuft, der grænser til Dumhed. Hans Livsførelse var forstandig, han sparede paa sin Organisme, holdt Maade, dels af Forsigtighed og dels fordi han var kølig af Temperament, og han blev derfor ganske overvældet af Forfærdelse, da han en Aften paa Gaden pludselig blev angrebet af en Svimmelhed, der fik ham til at frygte et apoplektisk Anfald. Han gik sporenstrengs til en Læge, som undersøgte ham, fik fem Francs, indførte ham i sin Protokol og gav ham følgende Erklæring:

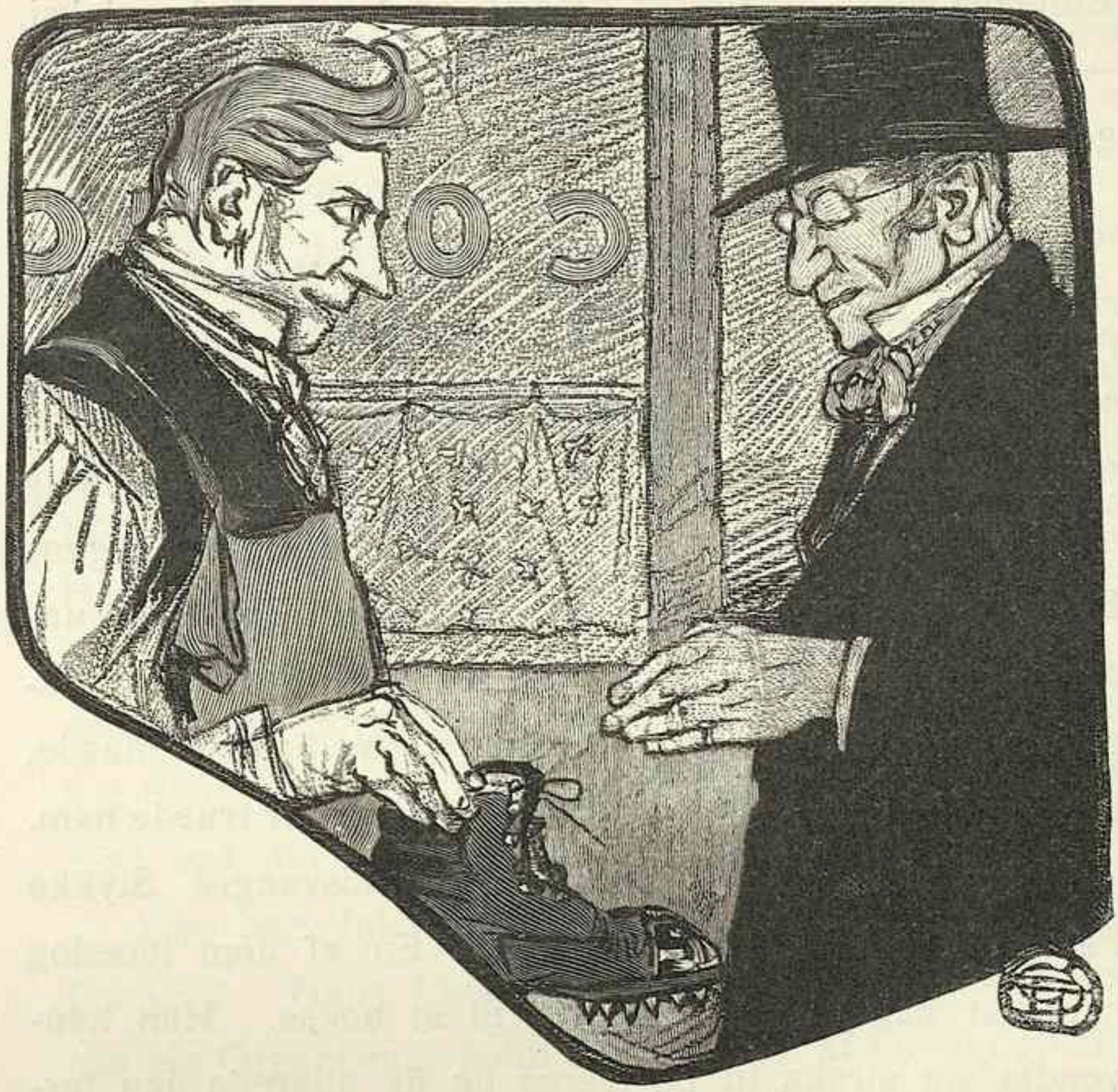
»Hr. Patissot, to og halvtreds Aar gammel, ugift,

Embedsmand — Stærkt blodrig og truet af Apopleksi. — Behandling: Kolde Afvaskninger, let Føde og megen Motion.“

Patissot blev som lamslaaet. En hel Maaned sad han paa sit Kontor med et vaadt Haandklæde om Panden som en Slags Turban, hvorfra Vanddraaberne hele Tiden trillede ned paa hans Koncepter, saa at han bestandig maatte skrive dem om. Hvert Øjeblik tog han Lægens Erklæring frem og læste den igennem i Haab om under Ordene at finde en Betydning, der hidtil var undgaaet ham, eller maaske at opdage, paa hvilken Maade, han kunde afværge det apoplektiske Slag, der truede ham.

Han viste sine Venner det uheldsvangre Stykke Papir og spurgte dem til Raads. En af dem foreslog ham, at han skulde give sig til at bokse. Han henvendte sig straks til en Lærer og fik allerede den første Dag et saa vældigt Næveslag lige paa Næsen, at han for bestandig fik Afsmag for denne hygiejniske Adspredelse. Gymnastik gjorde ham forpustet, og af at fægte blev han saa øm i Ryggen, at han i to Nætter ikke kunde sove.

Endelig fik han en lys Idé. Han vilde hver Søndag foretage Udflugter til Fods i Omegnen af Paris og i de Dele af Hovedstaden, som han ikke kendte.

Udrustningen til disse Ture fyldte en hel Uge hans Tanker, og Søndag den tredivte Maj begyndte han sine Forberedelser.

Efter at have studeret alle de Reklamer, som halte og enarmede Stakler tvinger én til at tage paa Gadehjørnerne, lagde han sin Plan og gav sig til at gaa i Butiker, foreløbig blot for at se paa Tingene; han vilde vente til senere med at købe.

Han gik først ind til en af de saakaldte amerikanske Skomagere og bad om at se paa nogle stærke og solide Rejsestøvler. Der blev vist ham nogle mærkelige Apparater, ligesaa bepansrede og beslaaede som et Krigsskib og forsynede med Spidser som en Harve. Skomageren forsikrede, at de var syet af Bisonlæder fra Rocky Mountains. Han blev saa begejstret over dem, at han gerne havde købt to Par. Han modstod dog Fristelsen og nøjedes med det ene Par, som han lod pakke ind og selv tog med under Armen, der snart blev helt stiv og følelsesløs.

Han anskaffede sig derpaa et Par jernstærke, stribede Fløjelsbukser af den Slags, Tømrerne plejer at gaa med, samt et Par Sejldugsgamascher, der var gennemtrukket med Olie og naaede helt op til Knæet.

Endvidere maatte han have et Soldatertornyster til sin Proviant, en Marinekikkert for at kunne orientere sig i Terrænet og kende de fjernt liggende Landsbyer og et Generalstabskort, saa at han selv kunde finde Vej og klare sig paa egen Haand uden at behøve at spørge

sig for hos Bønderne, der ligger og luger paa Markerne.

Endelig maatte han for bedre at taale Varmen anskaffe sig en af de lette og behagelige Alpakka-Dragter, som det kendte Firma *Raminau* i Følge sine Annoncer leverer i bedste Kvalitet for den billige Sum af seks Frans og halvtreds Centimer.

Han begav sig hen i Forretningen, hvor en høj og elegant ung Mand med Nakkeskilning, velplejede Damenegle og et uforstyrreligt elskværdigt Smil viste ham den ønskede Dragt. Den svarede i Pragt ikke ganske til Annoncen.

Patissot spurgte tøvende:

„Synes De, den er rigtig elegant?“

Den anden saa' til Siden med en vel hyklet Forlegenhed som en hæderlig Mand, der ikke vil skuffe en Kundes Tillid, og svarede, idet han med en lidt betænkelig Mine dæmpede sin Røst:

„De kan nok forstaa, min Herre, at vi for seks Francs og halvtreds Centimer ikke kan levere en Vare, der for Eksempel kan maale sig med denne her . . .“

Han fremtog en anden lignende Dragt, men adskillig bedre end den første. Patissot undersøgte den omhyggeligt og erkyndigede sig om Prisen.

„Tolv Francs halvtreds,“ var Svaret.

Det var fristende, men førend Patissot bestemte sig, spurgte han paany den unge Mand, der betragtede ham med et gennemskuende Menneskekenderblik:

„Men . . . er De nu ogsaa vis paa, at den er god?“

„Det er den, den er udmærket, blød og behagelig, men den maa blot nødig komme i Regn. God er den selvfølgelig, men De kan nok begribe, at der er en vis Forskel paa Varerne. Til Prisen er den fortrinlig. Tolv Francs halvtreds . . . De maa indrømme, det er ingenting. Naturligvis vilde en Dragt til fem og tyve Francs være betydelig bedre. Hvis De vil ofre fem

og tyve Francs, faar De det bedste, der overhovedet eksisterer. Stoffet er ligesaa fint som Klæde og meget solidere. Er det bleven vaadt, kan det presses op, og bliver som nyt. Det kan taale Regn, og det falmer ikke i Solen. Det er ogsaa baade varmere og lettere."

Han bredte Dragten ud, lod Lyset spille i Stoffet, krøllede det sammen og rystede det atter ud for at vise dets udmærkede Kvalitet. Han blev ved med at tale med en saadan Overbevisning i sin Veltalenhed og i sine Bevægelser, at Patissots Betænkeligheder efterhaanden bortvejredes. Han følte sig overtydet om Dragtens Fortræffelighed og købte den.

Den elskværdige unge Herre pakkede den, stadig talende, ind og paa Vejen hen til Kassen ved Siden af Døren, blev han ved med at udvikle i hvilken Grad, Køberen vilde blive tilfreds med sit Indkøb. Saasnart Patissot havde betalt, tav den unge Mand pludselig, bukkede med et forretningsmæssigt: „Farvel, min Herre" og smilede overlegent, medens han holdt Døren aaben for Kunden, der havde begge Hænderne fulde af Pakker og gjorde et forgæves Forsøg paa at komme til at lette paa Hatten.

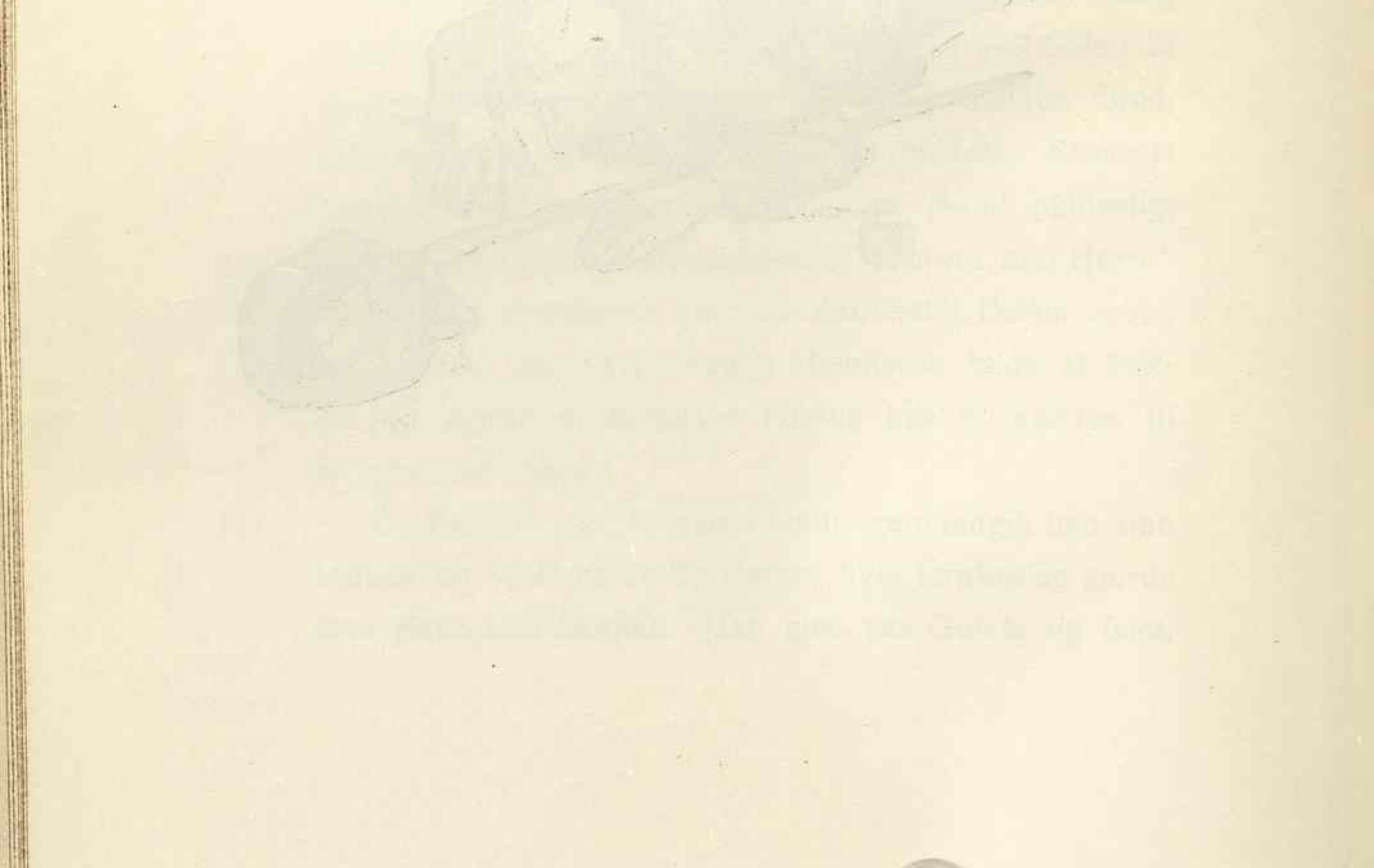
Da Patissot var kommen hjem, gennemgik han sine Indkøb og vilde prøve Støvlerne, hvis Jernbeslag gjorde dem glatte som Skøjter. Han gled paa Gulvet og faldt.

ligesaa lang han var. Han lovede sig selv at passe bedre paa, bredte alle sine Erhvervelser ud paa et Par Stole og betragtede dem.

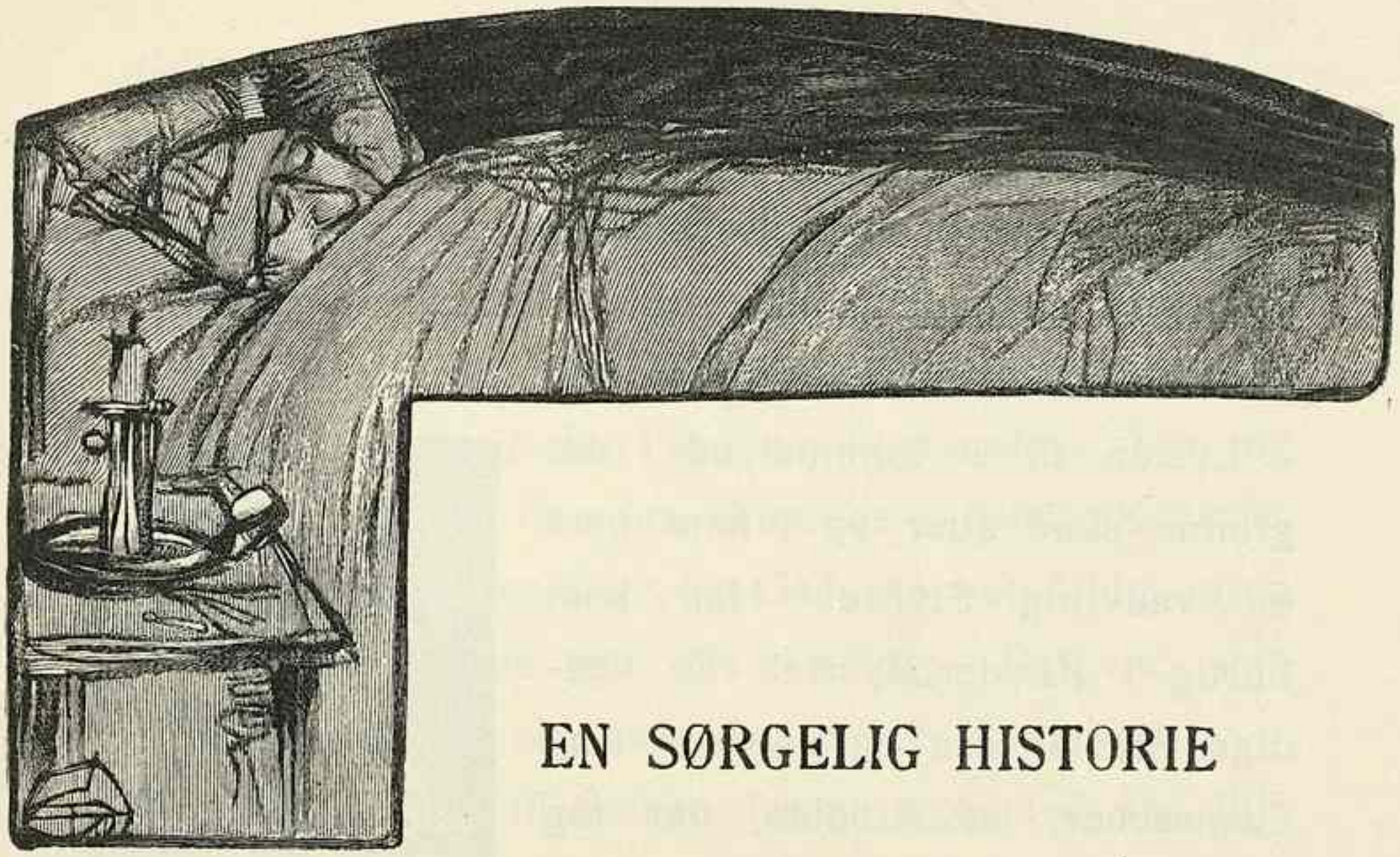
Endelig faldt han i Søvn med den Tanke:

„Det er mærkeligt, at jeg ikke før har tænkt paa at tage en Tur paa Landet.“

EN SØRGELIG HISTORIE

EN SØRGELIG HISTORIE

Patissot arbejdede daarligt hele Ugen igennem i Ministeriet. Han drømte om den Tur, han havde planlagt til den kommende Søndag, og han følte sig pludselig besjælet af en stærk Længsel efter Landet og den Trang til at sværme under grønne Træer, som hvert Foraar dukker frem i alle Parisere.

Om Lørdagen gik han tidlig i Seng og allerede ved Daggry var han oppe.

Hans Sovekammervindue vendte ud til en trang og mørk Gaard, en Slags Tragt, hvorigennem en Lugt af fattige Køkkener stadig slog op imod ham. Han stirrede op til den lille Firkant af Himlen, der viste sig

mellem Tagene. Den var mørkeblaa og allerede solskinsfyldt, gennemkrydset af Svalernes hurtige Flugt.

Han sagde til sig selv, at de dèr oppe fra maatte kunne se ud over Landet, over de skovklædte Bakker, de blomstrende Marker og de vide Horisonter.

Lysten til at komme ud i det grønne skød atter op i ham med en vanvittig Styrke. Han kom hurtig i Klæderne, trak de vældige Støvler paa og snørede sine Gamascher, et Arbejde, der tog ham temmelig lang Tid, da han ikke var vant til det. Efter at have stoppet sin Randsel med Kød, Ost og et Par Flasker Vin (han forudsaa, at den friske Luft og den stærke Motion vilde skærpe hans Appetit), tog han sin solide Kæp i Haanden og begav sig afsted.

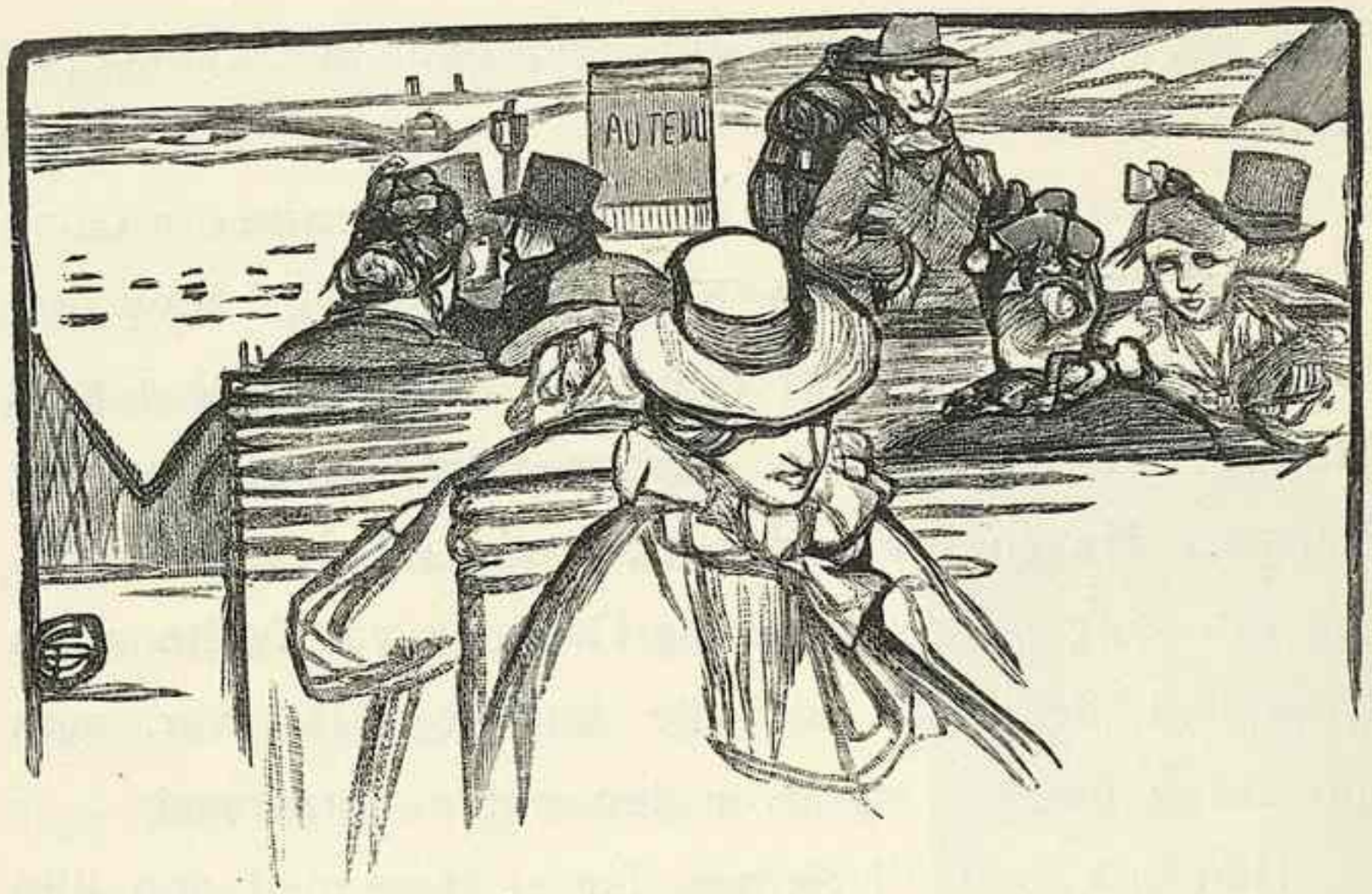
Han tog straks faste og lange Skridt — et rigtigt Soldatertrav mente han — og fløjtede lystige Melodier, for at Marschen skulde falde ham lettere. Folk vendte sig om efter ham, en Hund gøede ad

ham og en Droskekusk tilraabte ham et „Lykke paa Rejsen!“

Men han ænsede det ikke. Han fortsatte sin Gang uden at vende sig om og lod frejdig sin Kæp beskrive Cirkler i Luften. Byen lod til at vaagne i godt Humør, smittet af den skønne Foraarsdags Lys og Varme. Husenes Façader skinnede i Solen, Kanariefuglene sang i deres Bure, og Gaderne var fyldte af en Lystighed, der lyste paa alle Ansigter. Det var, som om alting frydede sig over den milde Foraarssol.

Han gik ned til Seinen for at tage med den lille

Floddamper ud til Saint-Cloud. Han fulgte Chaussée d'Antin, Boulevarden og Rue Royale, overalt en Genstand for de Forbigaaendes Forbløffelse. Men det anfægtede ham stadig ikke, og i Tankerne sammenlignede han sig selv med den evige Jøde. Da han skulde gaa over en Rendesten, gled han for anden Gang med sine sømbeslaaede Støvler og faldt saa tungt lige paa Næsen, at det raslede og klirrede i hans Randsel. Nogle Tililende hjalp ham paa Benene, og han gik videre, men betydelig forsigtigere — ned til Seinen, hvor han satte sig for at vente paa Baaden.

Endelig saa' han den komme langt borte under Broerne. Den var først ganske lille, saa blev den større; den voksede og voksede og blev i hans Øjne til en

hel Oceandamper. Han havde grangivelig en Fornemmelse af, at han stod i Begreb med at tiltræde en lang Rejse, drage over store Have for at se andre Folkeslag og ukendte Lande.

Baaden lagde til, og han gik ombord. Dækket var fuldt af søndagspyntede Mennesker med spraglede Hatte og tykke, røde og straalende Ansigter. Patissot stillede sig med skrævende Ben hen i Forstavnen, for at man skulde tro, at han var vant til at sejle. Men da han var bange for, at Baaden skulde gynge, stemmede han sin Kæp haardt mod Dækket og støttede sig til den for at holde Balancen.

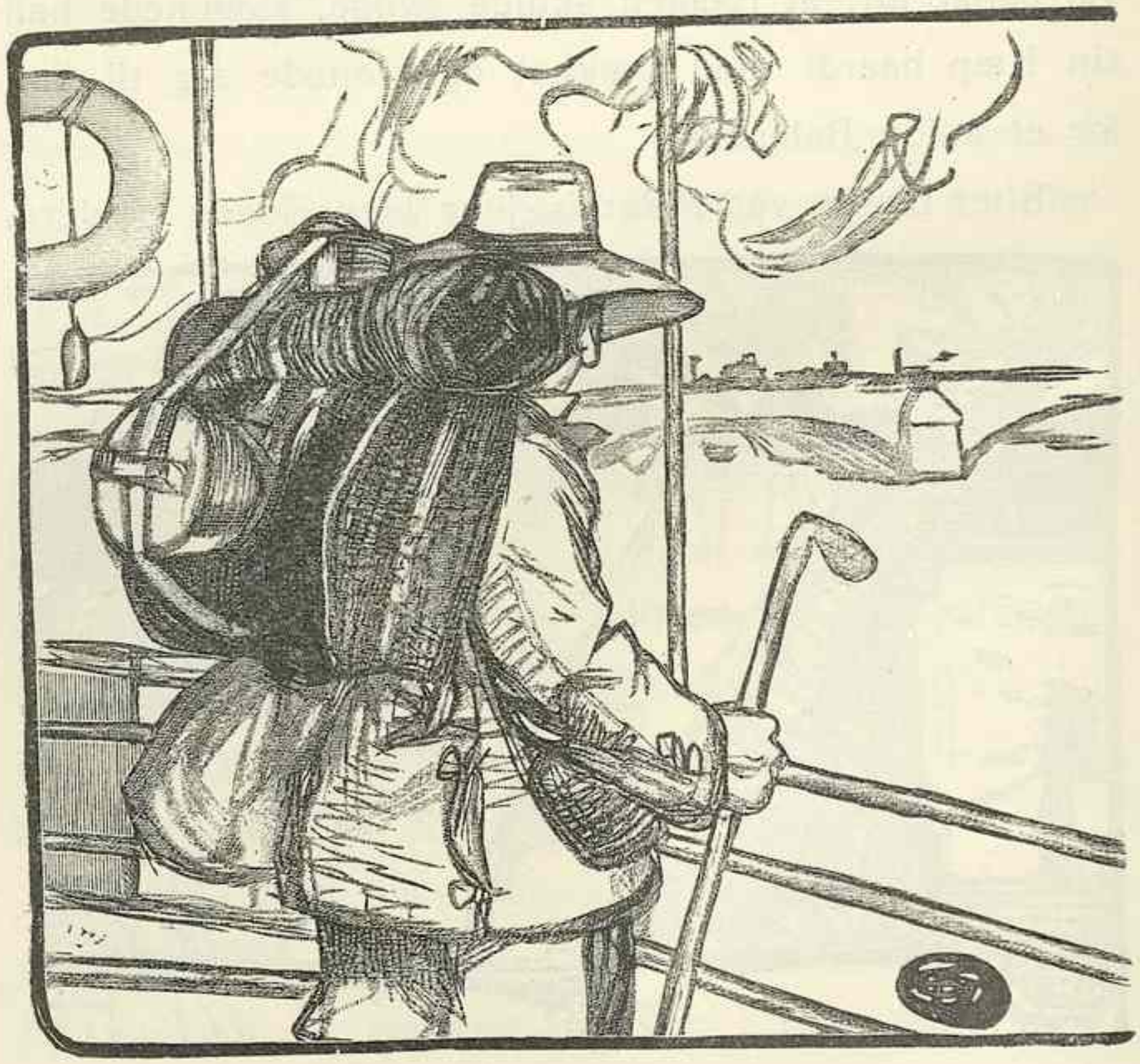
Efter Broen ved Point-du-Jour blev Floden bredere,

og efter at Baaden var sejlet ind mellem to Øer, gled den langs med en Bakke, hvor hvide Huse lyste mellem det grønne. En Stemme raabte Bas-Meudon, lidt senere Sèvres og endelig Saint-Cloud, hvor Patissot gik i Land.

Saa snart han stod paa Bredden, foldede han sit Kort ud for at orientere sig.

Vejen gik opad, og han blev hurtig forpustet. Tornystret trykkede ham, Gamascherne snærede ham, og

det var ham næsten umuligt at slæbe de svære Støvler, der var tungere end et Par Kanonkugler, gennem Støvet. Paa én Gang stansede han med en fortvivlet Bevægelse. Da han gik hjemmefra, havde han i Skyndingen glemt sin Marinekikkert.

Endelig naaede han Skoven. Trods den skrækkelige Varme, trods Sveden, der i stride Strømme randt ham ned ad Panden, trods Vægten af hans Udrustning og trods Stødene fra Randselen løb han, mere end han gik, under Træerne og gjorde af og til smaa hoppende Spjæt som en gammel astmatisk Hest.

Inde i Skyggen under Træerne var der behagelig køligt, og han blev grebet af Rørelse over den brogede Mangfoldighed af smaa, gule, røde, blaa og violette Blomster, der nikkede paa deres Stængler langs Grøftekanten. Insekter af alle Størrelser og alle Former kravlede op og ned ad Græsstraaene, der bøjede sig under Vægten af dem. Patissot faldt i en oprigtig Beundring over Naturen, men da han var dødtræt, satte han sig i Græsset.

Han mærkede, at han allerede var sulten, og vilde spise. Han spændte Tornystret af, aabnede det og blev ved Synet af dets Indhold slaget med Rædsel. Den ene af Flaskerne var gaaet itu, naturligvis den Gang han faldt, og Vinen, der ikke havde kunnet trænge

igennem Voksduget, havde ødelagt al Maden og forvandlet den til en Suppe.

Ikke desto mindre spiste han et Stykke Lammekølle, efter først at have tørt det omhyggeligt af, en Skive Skinke og noget af Brødet, der var helt opblødt og rødt. Dertil drak han en Del af den anden Flaske Rødvin, som ved den stadige Rysten var bleven bedækket med et uappetitligt, lyserødt Skum.

Ovenpaa Maaltidet hvilede han sig et Par Timer, hvorefter han paany raadførte sig med sit Kort og atter begav sig paa Vej.

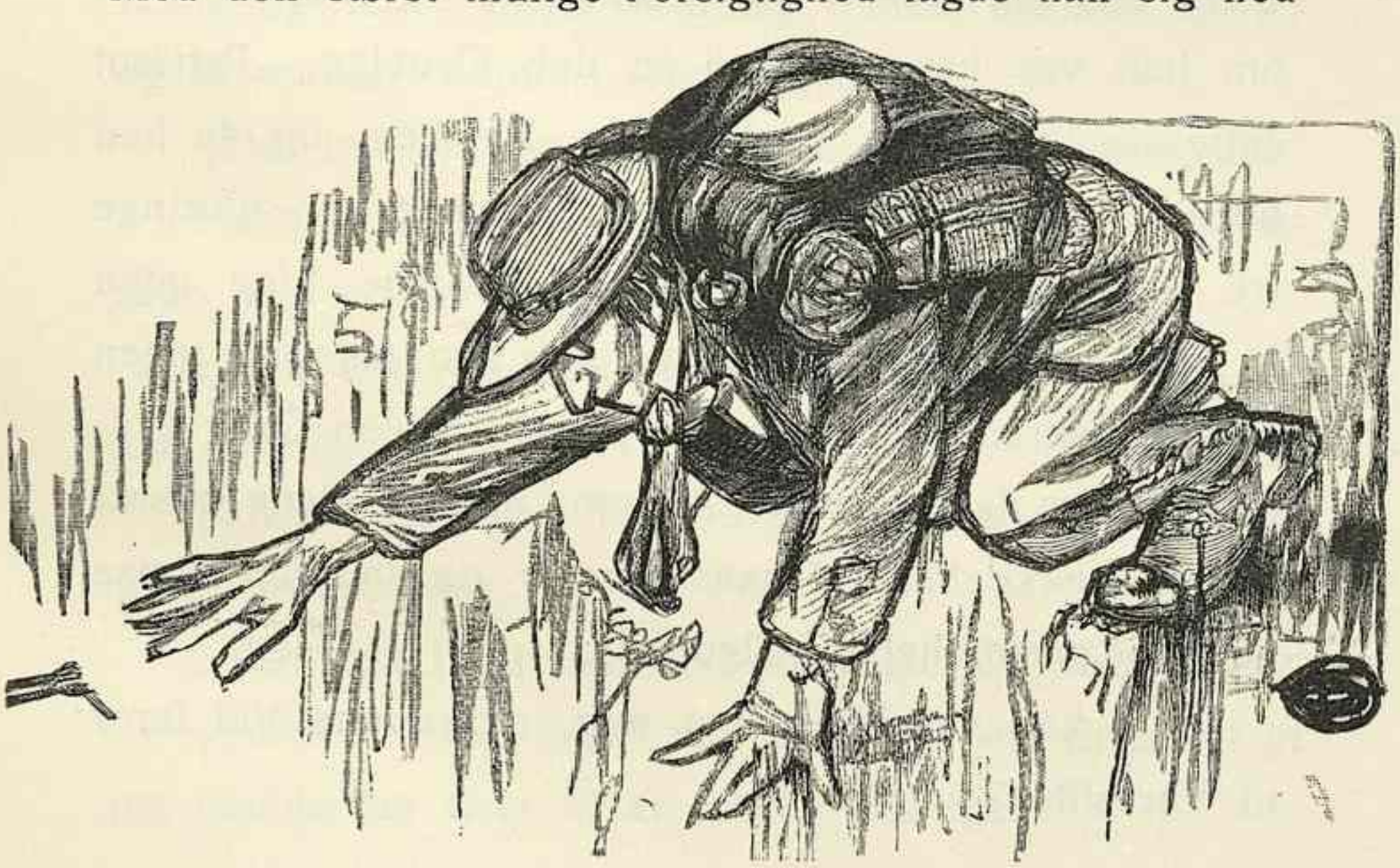
Da han havde gaaet i nogen Tid, stod han paa en Korsvej, som det var ham umuligt at finde paa Kortet. Han stirrede op mod Solen, prøvede paa at bestemme Verdenshjørnerne, betænkte sig længe og studerede omhyggeligt alle de smaa Linier, der krydsedes paa Papiret og forestillede Veje. Til sidst maatte han indrømme overfor sig selv, at han var gaaet vild.

Foran ham strakte sig en henrivende Allé, hvis spinkle Løv lod Solstraalerne trænge igennem som lysende Draaber, der faldt ned over de hvide Margueriter langs Siden og fik dem til at skinne mellem det grønne Græs. Alléen var ganske øde og stille. Kun en stor Bi fulgte ham summende; af og til satte den sig paa en Blomst, men fløj næsten straks igen op og

videre til den næste. Dens svulmende Krop, der lignede gul- og brunstribet Fløjel, bares af et Par fine gennemsigtige Vinger, som gjorde Indtryk af at være uforholdsmæssig smaa.

Patissot iagttog den med dyb Interesse, da han pludselig mærkede noget, der bevægede sig ved hans Fødder. I første Øjeblik blev han bange og gjorde uvilkaarlig et Spring til Siden, men saa tog han Mod til sig, bukkede sig forsigtig ned og fik Øje paa en lille Frø, der var af Størrelse som en Valnød og satte afsted med lange Spring.

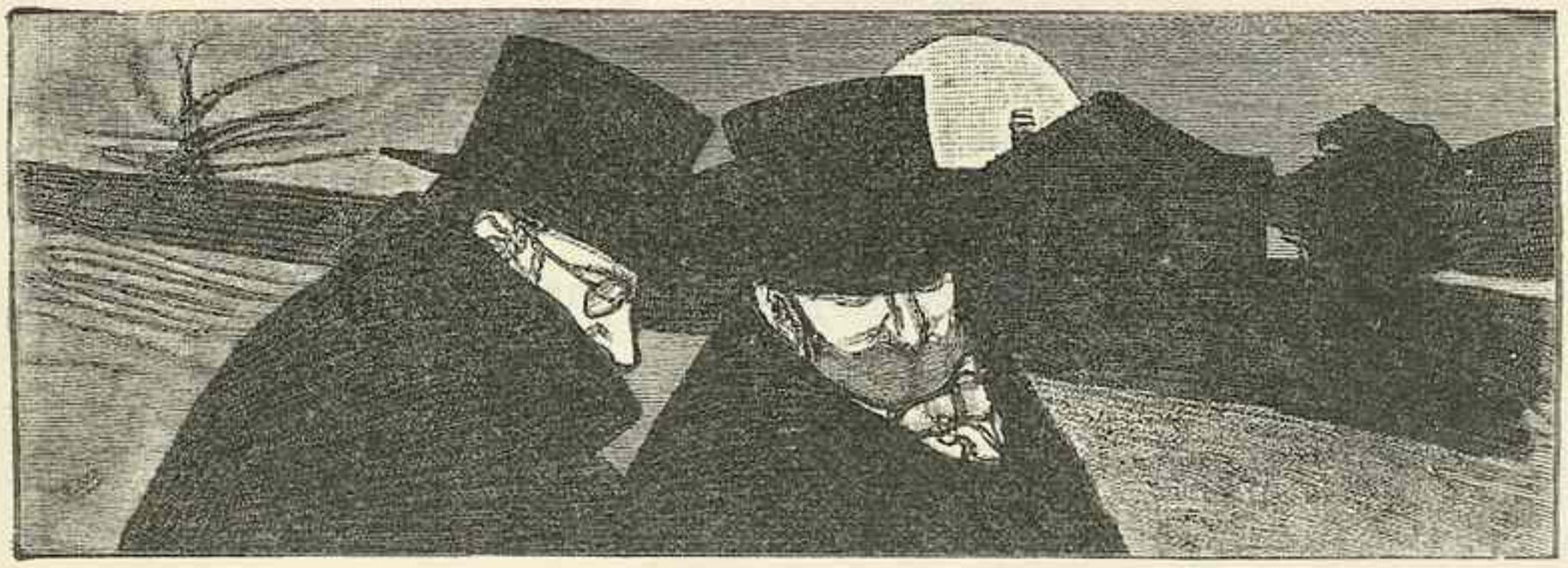
Han bukkede sig endnu længere for at gribe den, men den slap bort mellem Hænderne paa ham. Med den størst mulige Forsigtighed lagde han sig ned

paa alle fire og krøb hen imod den. Tornystret, der som et Skjold hvælvede sig paa hans Ryg, gav ham en vis Lighed med en kæmpemæssig Skildpadde paa Vandring. Da han var kommet hen til Stedet, hvor Dyret var blevet siddende, rejste han sig op paa Knæene og tog Sigte for at slaa ned paa det med begge Hænder; han faldt næsegrus mod Jorden, og da han atter rejste sig, var begge hans Hænder fulde af Jord, Frøen derimod var der ikke, og det hjalp ikke, at han ledte, han kunde ikke mere faa Øje paa den.

Han gik videre ned ad Alléen og opdagede en Bænk, hvorpaa der sad en Herre. Den Fremmede havde lagt begge sine Hænder paa Haandtaget af sin Stok, støttede Hagen paa Hænderne og saa' ud, som om han var hensunken i en dyb Grublen. Patissot satte sig ved Siden af ham paa Bænken, og da han hørte til den Race Mennesker, der ikke kan tilbringe tre Sekunder ved Siden af en af sine Lige uden at henvende Ordet til ham, lod han sig paa ingen Maade afskrække af, at den anden ikke en Gang syntes at have lagt Mærke til ham, men hostede stærkt for at vække ham af hans Tanker og spurgte derpaa uden nogensomhelst Indledning:

„De kan vel ikke sige mig, om denne Vej fører til Versailles?“

Herren løftede Hovedet og svarede i en sørgmodig Tone:

„Nej, den gaar til Bougival.“

Saa tav han.

Patissot stirrede lidt op i Træerne. Skovens svulmende Grøde laa tyngende i Luften og satte ham i en lystig og let erotisk Stemning. Med en kort Latter og et muntert Glimt i Øjet sagde han:

„Det her er rigtig en Allé for et Par Forelskede!“

Hans Sidemand vendte sig om imod ham og erklærede med en fortvivlet Mine:

„Hvis jeg var forelsket, min Herre, saa vilde jeg gaa ned og kaste mig i Seinen.“

Patissot, der paa ingen Maade var af samme Mening, protesterede:

„Nej, ved De hvad! Hvorfor vilde De dog det?“

„Fordi det har været mig en altfor dyr Spas, til at jeg skulde faa Lyst til at opleve den igen.“

Patissot trak paa Skuldrene og svarede:

„Ja, hvis man er saa dum, at man indlader sig paa Daarskaber, saa er det selvfølgelig dyrt.“

Den anden sukkede og sagde melankolsk:

„Nej, Skylden var saamænd ikke min. Det var Begivenhederne, der sammenrottede sig imod mig, det var det hele!“

Patissot, der begyndte at haabe paa at faa en god Historie, fortsatte:

„Man kan da ikke leve som en Munk, det strider imod Naturen.“

Den Fremmede saa' op imod Himlen og svarede i en ynkelig Tone:

„Det er sandt nok, min Herre, men hvis Præsterne var almindelige Mennesker som vi andre, saa vilde det ikke være sket. Jeg er en bestemt Modstander af det gejstlige Cølibat, skal jeg sige Dem, og jeg har mine Grunde til det.“

Patissot, som blev mere og mere interesseret, spurgte:

„Vilde det være meget indiskret at spørge Dem om dem?“

„Ak Gud, nej, jeg skal saamænd gerne fortælle Dem min Historie. Jeg er Normanner. Min Fader var Møller i Darnetuil, nær ved Rouen, og da han

døde, kom begge hans Børn, min Broder og jeg, i Huset hos en Onkel af os, en tyk og skikkelig Præst. Han opdragede os, og da vi var bleven voksne, sendte han os begge to til Paris, for at vi skulde finde os en passende Stilling.

Min Broder var enogtyve Aar og jeg toogtyve. Af Sparsommelighedshensyn boede vi sammen og førte en meget fredelig Tilværelse, indtil den Begivenhed indtraf, som jeg vil fortælle Dem om.

En Aften, da jeg var paa Vejen hjem, traf jeg paa Gaden en ung Pige, som jeg syntes overordentlig godt om. Hun svarede til min Type, lidt fyldig, og tilsyneladende venlig og godmodig. Jeg turde selvfølgelig ikke tiltale hende, men jeg sendte hende et meget sigende Blik. Den næste Dag mødte jeg hende atter paa det samme Sted. Jeg var den Gang ret undselig og jeg nøjedes derfor med at hilse paa hende. Hun svarede paa min Hilsen med et lille Smil, og Dagen efter talte jeg til hende.

Hun hed Victorine og hun syede for en stor Konfektionsforretning. Jeg mærkede straks, at jeg var forelsket, og sagde til hende:

„Frøken, jeg har en Følelse af, at jeg ikke længere kan leve, hvis jeg ikke faar Lov til at være i Deres Nærhed.“

Hun slog Øjnene ned uden at svare, men jeg greb hendes Haand og følte, at hun trykkede min.

Jeg var fuldstændig fortryllet, men jeg vidste ikke, hvorledes jeg skulde bære mig ad paa Grund af min Broder. Endelig besluttede jeg at sige ham det hele, da han kom mig i Forkøbet. Ogsaa han var forelsket. Vi blev saa enige om, at han skulde flytte et andet Sted hen, men vi turde ikke sige noget om det til vor Onkel, der stadig maatte adressere alle Brevene til min Bopæl.

Som sagt saa gjort, og otte Dage senere holdt Victorine sit Indtog hos mig. Vi arrangerede en lille Middag, hvortil min Broder mødte med sit Hjertes Genstand, og om Aftenen, da min Veninde havde bragt alt i Orden, tog vi definitivt vort Hjem i Besiddelse . . .

Vi havde maaske sovet en Time, da jeg pludselig blev vækket af en kraftig Ringen. Jeg saa' paa Uhret, Klokken var tre om Morgenen. Jeg trak et Par Benklæder paa og gik hen til Døren, idet jeg sagde til mig selv:

„Der maa jo være sket en Ulykke. . . .“

Det var min Onkel, min Herre!

Han havde sit Rejsetæppe over Armen og sin Vadsæk i Haanden.

„Ja, det er mig, min Dreng,“ sagde han, „Biskop-

pen har givet mig Ferie, og saa tænkte jeg, at jeg vilde overraske Jer. Jeg bliver et Par Dage i Paris.“

Han kyssede mig paa begge Kinder, gik indenfor og lukkede Døren efter sig. Jeg var mere død end levende, kan De nok begribe, og da han vilde videre ind i Sovekammeret, greb jeg ham næsten i Kraven:

„Nej, ikke dèr, Onkel, kom, det er denne Vej.“

Jeg trak ham ind i Spisestuen. Kan De sætte Dem ind i min Situation? Hvad skulde jeg gøre?

„Og din Broder?“ spurgte han, „gaa ind og væk ham.“

Jeg stammede:

„Han er ikke hjemme. Han er bleven nødt til at tilbringe Natten i Forretningen; der var en Bestilling, som absolut skulde gøres færdig.“

Min Onkel gned sig i Hænderne:

„Naa, saa gaar det nok godt med Arbejdet!“

Jeg fik en lys Idé:

„Ja, men kære Onkel, Du maa jo være sulten oven-paa Rejsen?“

„Det har Du Ret i, det nægter jeg ikke. Jeg tror ikke, jeg vilde sige nej til en lille Bid Brød.“

Jeg skyndte mig hen til Skabet, hvor vi havde gemt Levningerne fra Middagen. Jeg vidste, at min Onkel var en god Spiser; enhver ægte normannisk Præst er altid parat til at spise tolv Timer i Træk, om

det skal være. For at faa det til at vare saa længe som muligt, satte jeg først noget Oksekød, som jeg vidste, at han ikke holdt af, for ham. Da han havde spist tilstrækkelig af det, bragte jeg ham Resterne af

en Høne, en næsten hel Postej, noget Kartoffelsalat, tre smaa Oste og lidt fin Vin, som jeg havde stukket til Side til den følgende Dag. Jeg forsikrer Dem, han var nær ved at gaa bag over.

„Naa, det maa jeg sige, Du har en velforsynet Husholdning!“

Jeg proppede ham, jeg proppede ham. Og han lod sig villig proppe. Der blev sagt om ham hjemme i Sognet, at han var Mand for at sætte en hel Flok Okser til Livs. Da han omsider havde gjort rent Bord, var Klokken bleven fem! Jeg havde en Fornemmelse af, at jeg sad paa glødende Kul. Ved Hjælp af et Par Kopper Kaffe fik jeg endnu en Time til at gaa, men saa rejste han sig.

„Lad mig saa se, hvorledes I bor," sagde han.

Det var ude med mig. Jeg gik bagefter ham, medens jeg overvejede, om jeg ikke gjorde bedst i at kaste mig ud af Vinduet . . .

Vi traadte ind i Sovekammeret, og jeg var lige ved at besvime, da et nyt Haab atter fik mig til at skyde Hjertet op i Livet. Det flinke Pigebarn havde trukket Sengegardinerne for. Aa, Gud give, han vilde lade være med at aabne dem!

Ak, desværre nej, med Lyset i Haanden gik han lige hen til dem og med et eneste Ryk trak han dem til Side . . . Det var meget varmt, og derfor havde vi taget alle Tæpperne bort, tilbage var kun Lagenet, som hun havde halet op over Hovedet, men man saa' min Herre, man saa' tydeligt Omridset af hende. Jeg skælvede over hele Legemet, og min Hals snørede sig sammen, saa at jeg var lige ved at kvæles.

Min Onkel vendte sig om mod mig og brød ud i en hjertelig Latter, der gjorde mig saa forbløffet, at jeg nær var sprunget op til Loftet.

„Ha, Ha! din Spøgefugl!" sagde han, „naa, saa Du vilde ikke vække din Broder? Nu skal Du bare se, hvorledes jeg skal faa ham vækket!"

Jeg saa' hans kraftige Bondenæve hæve sig, og medens han var lige ved kvæles af Latter, faldt den

med et formidabelt Klask ned paa . . . ja, ned paa det Omrids, man saa' under Tæppet.

Der lød et forfærdeligt Hvin fra Sengen, og Lagenet bevægede sig, som om der var Jordskælv. Hun havde viklet sig saa tæt ind i det, at hun maatte kæmpe og kæmpe for at komme løs. Endelig lykkedes det hende, og hun dukkede frem med Øjne, der lynede som et Par Lygter. Hun stirrede rasende paa min Onkel, der med aaben Mund og stønnende, som om han skulde til at faa ondt, veg baglænds tilbage.

Nu kunde jeg ikke mere. Jeg tabte fuldstændig Hovedet og rendte min Vej.

I seks Dage flakkede jeg om uden at turde gaa hjem til mig selv. Da jeg endelig tog Mod til mig, var der ikke længer nogen . . .“

Patissot, der rystede af undertrykt Latter, kunde ikke bare sig for at bryde ud med et: „Nej, det manglede sg'u bare!“ der bragte hans Sidemand til Tavshed.

Men efter et Par Sekunders Forløb fortsatte den Fremmede sin Fortælling:

„Jeg saa' aldrig mere min Onkel. Han gjorde mig arveløs i den Tro, at jeg benyttede mig af min Broders Fraværelse til at lave gale Streger.

Jeg saa' heller aldrig mere noget til Victorine. Hele min Familie vendte mig Ryggen, og selv min Broder,

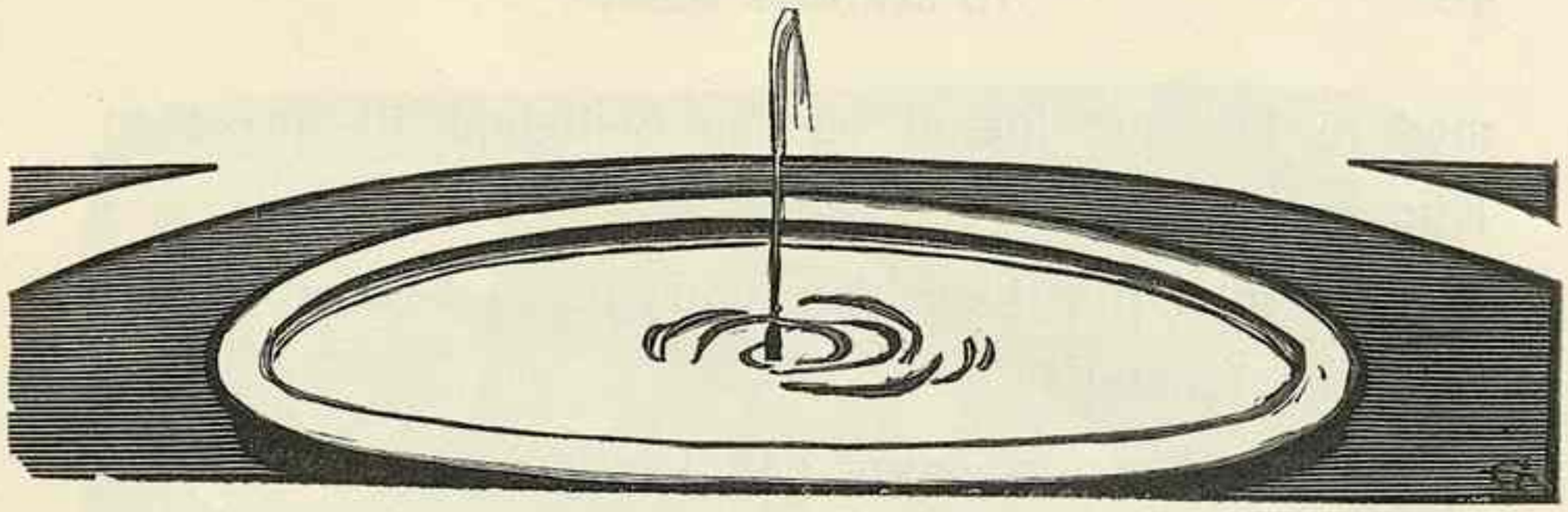
der drog Fordel af Begivenheden, idet han ved min Onkels Død arvede hundrede Tusinde Francs, synes at betragte mig som en forhærdet Libertiner. Og dog forsikrer jeg Dem, min Herre, at jeg siden den Nat aldrig . . . aldrig . . . De forstaar mig! . . . Der er alligevel Øjeblikke her i Livet, som man ikke glemmer."

„Hvad bestiller De nu her?" spurgte Patissot.

Den anden saa' med et undersøgende Blik først tilhøjre ned gennem Alléen og derefter tilvenstre, som om han var bange for, at et eller andet ukendt Øre skulde lytte til hans Ord, og mumlede derpaa med en Røst, som dirrede af Rædsel:

„Jeg flygter for Kvinderne, min Herre!"

TO BERØMTE MÆND

TO BERØMTE MÆND

Patissot havde lovet en af sine Venner, der havde en Robaad, at han vilde tilbringe den paafølgende Søndag sammen med ham. En uventet Begivenhed kom imidlertid paatværs af hans Planer. En Aften mødte han paa Boulevarden en af sine Fætre, som han yderst sjældent saa' noget til. Denne Fætter var Journalist, en elskværdig Fyr, som var godt inde i alle Kredse, og som hjælpsom tilbød at vise Patissot en Mængde interessante Ting.

„Hvad har Du for Eksempel tænkt Dig, at Du vil gøre paa Søndag?"

„Jeg skal til Argenteuil, jeg skal ud at ro."

„Næ, ved Du hvad, det er virkelig altfor ensformigt, det er jo stadig det samme. Nej, kom Du hellere med mig. Du skal komme til at gøre Bekendtskab

med to berømte Mænd og faa Lejlighed til at se to Kunstnerhjem."

„Ja, men min Læge har udtrykkelig befalet mig at tage paa Landet."

„Vi skal netop ogsaa paa Landet. Først tager vi ud til Poissy, hvor Meissonnier har et Landsted, og derfra spadserer vi til Médan. Dèr bor Zola, hvis sidste Roman jeg skulde se at faa fat paa til Bladet."

Ganske skør af Glæde gik Patissot ind paa Forslaget.

Han købte sig endogsaa en flot ny Frakke, da hans egen var en lille Smule slidt, og han gerne vilde gøre et korrekt Indtryk. Han var forfærdelig bange, for at han, som Folk i Almindelighed, naar de taler om en Kunst, de aldrig selv har udøvet, skulde komme til at sige Dumheder til Maleren eller Forfatteren.

Han fortalte om sin Frygt til Fætteren, der gav sig til at le og svarede:

„Vrøvl, sig dem bare Komplimenter, ikke andet end Komplimenter, hele Tiden Komplimenter, der er ikke noget bedre til at faa Dumhederne til at glide ned, hvis man siger nogle. Du kender jo Meissonniers Malerier?"

„Ja, selvfølgelig."

„Og Du har læst Rougon-Macquart-Suiten?"

„Fra Ende til anden.“

„Det er alt, hvad der behøves. Nævn med passende Mellemrum et af Malerierne, citér, naar Du kan komme afsted med det, en af Romanerne og tilføj: Vidunderligt !!! Storartet !!! Glimrende malet !!! Betagende skrevet !!! o. s. v. Paa den Maade kan man altid klare sig. Jeg ved nok, at begge de to Herrer er meget forvænte og blaserede, men det glæder alligevel altid en Kunstner at blive rost.“

Søndag Morgen begav de sig altsaa til Poissy.

Meissonniers Ejendom laa nogle Minutter fra Bane-

gaarden ved Enden af Kirkepladsen. Efter at de var gaaet gennem en lav, rødmalet Port, der fortsattes under et prægtigt Løvtag af Vildvin, stansede Journalisten og spurgte sin Ledsager:

„Hvorledes tænker Du Dig egentlig Meissonnier?“

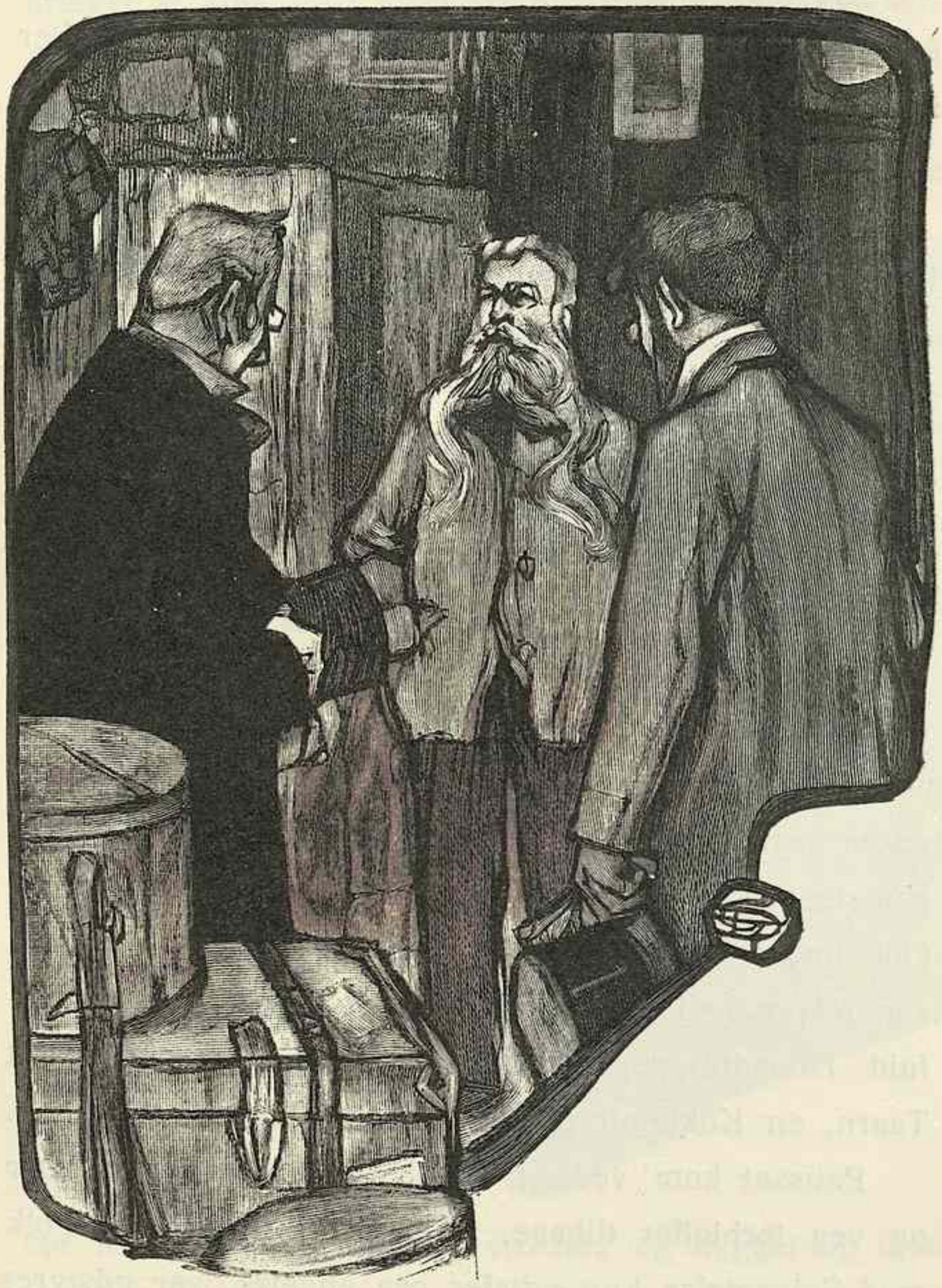
Patissot betænkte sig. Endelig bestemte han sig til at svare:

„En lille, meget pillen, glatraget Herre med et militært Snit.“

En meget mærkelig Bygning, der nærmest lignede en Sæterhytte, dukkede frem tilvenstre og tilhøjre, næsten lige for den, lidt lavere liggende, selve Hovedbygningen. Det var et besynderligt Hus hvor der var lidt af alt, af en gotisk Fæstning, af et middelalderligt Herresæde, af en Villa, af en Moské, af en Pyramide, af Orienten og af Occidenten. En Stil saa overlegen indviklet, at den kunde gøre en klassisk Arkitekt sindssvag, paa én Gang noget fantastisk og dog smukt, udtænkt af Maleren selv og udført efter hans Befalinger.

De gik ind og stod i en lille Dagligstue, der var overfyldt med Kufferter. En Mand kom ind, han var klædt i en kort Kittel. Det, man lagde mest Mærke til hos ham, var hans Skæg, et sandt Profetskæg, et ganske utroligt Skæg, en Flod, et Væld, et Niagara af Skæg.

Han kaldte paa Journalisten og sagde:

„De maa undskylde den Uorden, De ser, jeg kom først hjem i Gaar, og intet er endnu pakket ud eller sat paa Plads. Vil De ikke sidde?“

Journalisten afslog det:

„Jeg vil ikke forstyrre Dem. Jeg kom blot her forbi og vilde se indenfor for at hilse paa Dem.“

Patissot var stærkt betaget. Ved hvert af sin Vens Ord bukkede han som en Automat, der er trukket op, og mumlede, idet han af lutter Sindsbevægelse kom til at stamme en lille Smule:

„Det er dog en her-herlig Ejendom!“

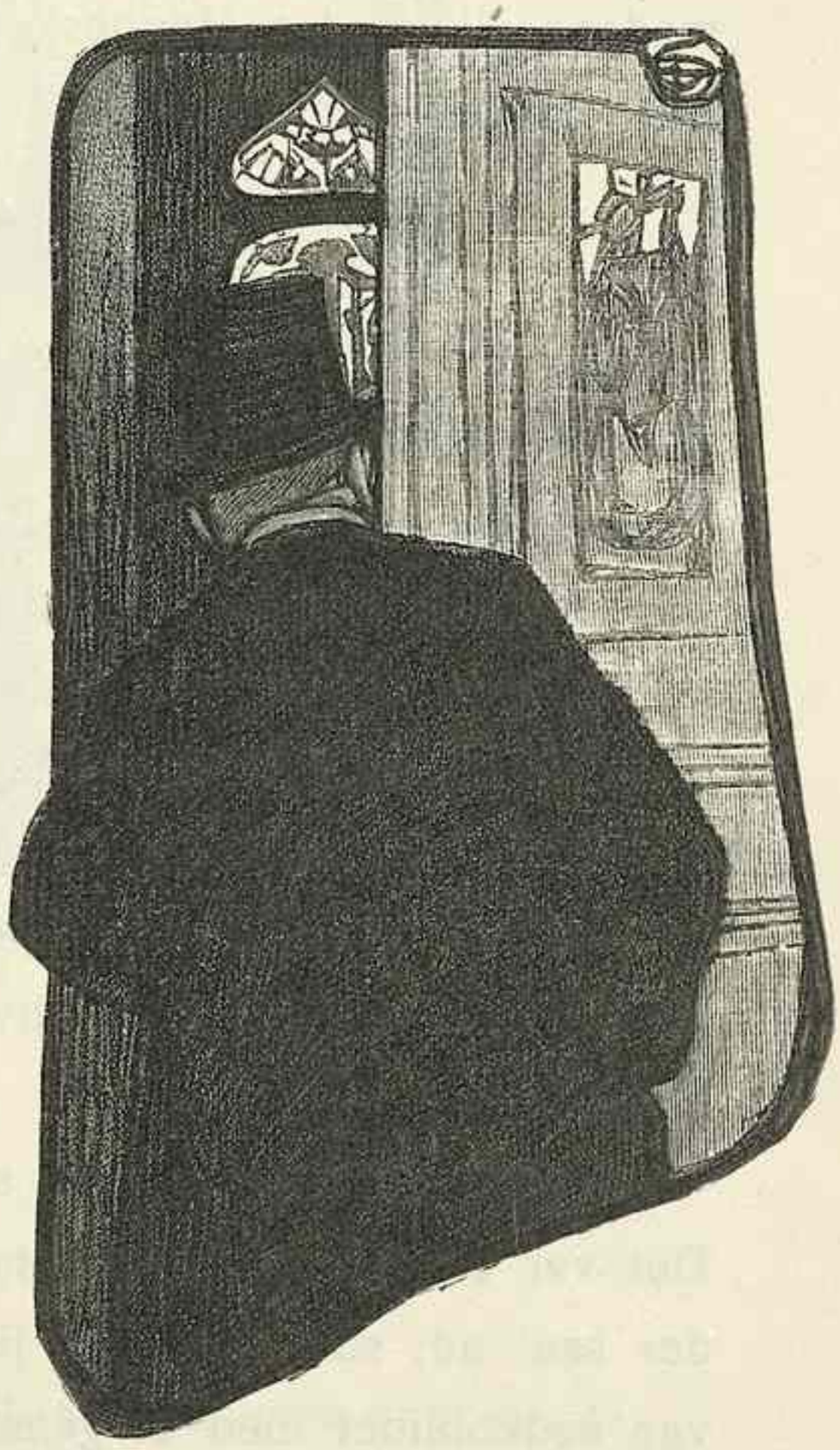
Maleren smilede smigret og tilbød at vise dem rundt.

Han trak dem først ind i en lille gammeldags Pavillon, hvor hans ældste Atelier fandtes. Det vendte ud til en Terrasse. Derpaa kom de igennem en Salon, en Spisestue, en Vestibule, fuld af de vidunderligste Kunstgenstande og beklædte med kostbare Tapeter og Gobeliner. Den løjerlige udvendige Arkitektur udløste sig indvendig i en ødsel Luksus af Trapper. En pragtfuld Hovedtrappe, en lille Vindeltrappe, gemt i et Taarn, en Køkkentrappe i et andet, Trapper allevegne.

Patissot kom ved et Tilfælde til at aabne en Dør og veg forbløffet tilbage. Det Sted, hvis Navn Folk med Selvagtelse kun udtaler paa engelsk, var udstyret som et Tempel, en original og bedaarende Helligdom,

præget af den mest forfinede Smag og udsmykket som en Pagode, en Udsmykning, der maatte have krævet megen Tid og mange Tanker.

Derefter besøgte de Parken, som ikke var mindre indviklet og forvirret, og som vrimlede af Irgange og gamle Træer.

Journalisten vilde imidtid absolut videre, og med mange Taksigelser tog de Afsked med Maleren. Paa Vejen ud af Haven mødte de en Gartner. Patissot spurgte ham:

„Har Meissonnier haft denne Ejendom længe?“

Manden svarede:

„Ja, se, det kommer nu an paa, hvorledes man mener det. Grunden købte han allerede 1846, men Huset !!! . . . det har han saamænd baade revet ned og bygget op igen en fem, seks Gange siden den Tid . . . Jeg er vis paa, at der staar over to Millioner i det.“

Patissot gik ud ad Porten, grebet af en uhyre Respekt for Maleren, ikke saa meget paa Grund af hans Værker, hans Berømmelse og hans Talent, som fordi han kunde kaste saa mange Penge ud til et Lune, medens alle andre Mennesker giver Afkald paa ethvert Lune for at samle Penge.

* * *

Da de var kommet igennem Poissy, drejede de om ad Vejen til Médan. Den gik først langs med Seinen, derpaa op ad en Bakke for at gennemskære den smukke Landsby Villaines, gik derpaa atter ned ad og førte endelig ind i den lille By, som beboedes af Forfatteren til Rougon-Macquart-Romanerne.

Straks tilvenstre laa en gammel, koket Kirke, flankeret af to smaa Taarne. De gik endnu et Par Skridt og en Bonde viste dem, hvor den berømte Forfatter boede.

Førend de ringede paa, studerede de Huset udefra. Det var en stor, ny, firkantet og meget høj Bygning, der saa' ud, som om den ligesom Bjærget i Fabelen var nedkommet med et ganske lille hvidt Hus, der laa tæt ved dens Fod. Dette sidste Hus var den oprindelige Ejendom og var bleven bygget af den første Ejer. Taarnet var opført af Zola.

De ringede paa. En vældig Hund, en Krydsning af en St. Bernhardshund og en New-Foundlænder, gav sig til at gø saa voldsomt, at Patissot følte en ubestemme-

lig Lyst til at vende om. Men en Tjener kom ilende, beroligede *Bertrand* og fik Journalistens Kort for at give det til sin Herre.

„Bare han vil tage imod os!“ mumlede Patissot,

„jeg vilde være forfærdelig ked af det, hvis jeg var kommen herud uden at faa ham at se.“

Hans Ledsager smilede:

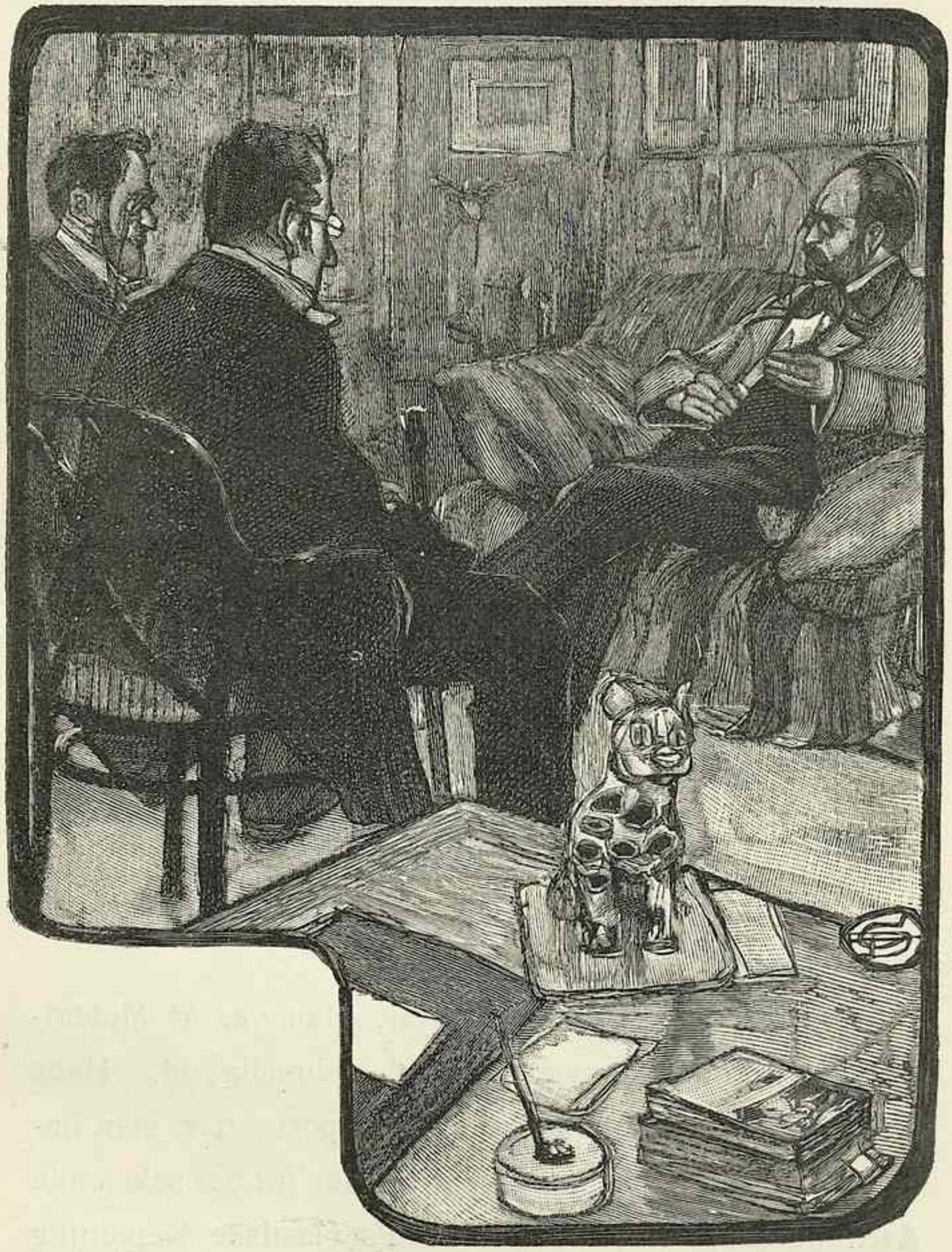
„Vær ikke bange. Jeg skal nok finde paa noget.“

Men Tjeneren kom tilbage og bad dem uden nogensomhelst Omsvøb om at følge med.

De blev vist ind i den nye Bygning og Patissot var saa bevæget, at han pustede som en Blæsebælg, da de steg op ad den gammeldags Trappe, der førte op til anden Etage.

Han forsøgte imedens at forestille sig den Mand, hvis Navn paa dette Tidspunkt blev nævnet over hele Verden med dirrende Had af enkelte, med ærlig eller hyklet Forargelse af alle Snobber, med misundelig Foragt af adskillige Kolleger, med Ærbødighed af en hel Skare Læsere og af mange iblandt dem med fanatisk Beundring. Og han forberedte sig paa at se en Slags skægget Kæmpe med et frygtindgydende Udseende, med en rungende Stemme og med en meget lidt imødekommende Optræden.

Døren gik op ind til et uforholdsmæssigt højt og stort Værelse, hvis ene Side i hele sin Bredde optoges et Buevindue, som vendte ud mod Marken og gennem hvilket Lyset strømmede ind. Gamle vævede Tapeter dækkede Væggene. Til venstre var der en monumental

Kamin, som flankeredes af to Stenmænd, og hvori der paa én Dag maatte kunne brændes en hundredaarig gammel Eg. Et mægtigt Skrivebord, overfyldt med Bøger, Papirer og Aviser, stod midt i Stuen, som var saa storslaaet og saa imponerende, at den straks fangede Blikket, saa at Opmærksomheden først bagefter blev henledet paa den Mand, der, da de kom ind, laa paa en orientalsk Divan, hvorpaa tyve Mennesker kunde have sovet.

Han rejste sig, gik et Par Skridt henimod dem, pegede paa to Lænestole og satte sig derefter atter paa Divanen med det ene Ben trukket op under sig. Ved Siden af ham laa en Bog og med den højre Haand legede han med en Papirkniv, hvis Spids han af og til betragtede med det ene Øje, medens han med den Nærsynedes Haardnakkethed kneb det andet til.

Journalisten forklarede Hensigten med sit Besøg, og Forfatteren saa' af og til skarpt paa ham uden at svare. Imedens sad Patissot, mere og mere forlegen, og iagttog Berømtheden.

Zola var knapt fyrretyve Aar. Han var af Middelstørrelse, temmelig svær og saa' godmodig ud. Hans Hovede (der meget lignede de Mandsportrætter, man finder paa mange af de italienske Billeder fra det sekstende Aarhundrede), var, uden i Ordets plastiske Betydning at være smukt, yderst karakterfuldt og intelligent. Det

tætklippede Haar stod lige op fra den stærkt udviklede Pande. Den lige Næse stansede pludseligt, skarpt, næsten for skarpt, som ved et Snit af en Saks, lige over Overlæben, der overskyggedes af et temmelig tykt, sort Overskæg. Hele Hagen var dækket af et tætklippet, sort Skæg. Øjnene var sorte, ofte ironiske og gennemtrængende, og man følte, at der bagved dem arbejdede vaagne Tanker, som gik til Bunds i Menneskene, dissekerede deres Ord, analyserede deres Bevægelser og blottede deres Hjerte. Dette runde og korte Hovede svarede i ét og alt til det korte og rappe Navn med de to springende Konsonnanter og de to rungende Vokaler.

Da Journalisten var færdig med sin Udvikling, svarede Forfatteren ham, at han ikke vilde forpligte sig til noget, at han vilde se Tiden an, og at han endnu ikke havde nogen bestemt Plan med sin Roman. Saa tav han. Det var en Afsked, og de to Mænd rejste sig flove.

Men Patissot fik pludselig et voldsomt Ønske; han vilde have, at den berømte Mand sagde et eller andet til ham, ligegyldigt hvad, men noget, han kunde fortælle videre til sine Kolleger paa Kontoret.

Han samlede alt sit Mod og stammede:

„Aa, min Herre, hvis De vidste, hvor jeg beundrer Deres Værker!“

Forfatteren bukkede, men svarede ikke.

Patissot blev dumdristig og fortsatte:

„Det er mig en stor Ære at faa Lejlighed til at gøre Deres Bekendtskab.“

Forfatteren bukkede igen, men med en stiv og lidt utaalmodig Mine.

Patissot lagde Mærke til det, han tabte Hovedet og tilføjede, idet han trak sig tilbage:

„Hvilken her-her-herlig Ejendom!“

Ejendomsbesidderen vaagnede pludselig hos Forfatteren og jog hans Ligegyldighed paa Flugt. Smilende gik han hen til Vinduet for at gøre sine Gæster opmærksomme paa Udsigten. Den var virkelig pragtfuld, og de to Besøgende faldt i Begejstring og udtrykte deres Beundring i de mest smigrende Vendinger. Det aabnede Huset for dem. De saa' alt lige til det elegante Køkken, hvis Loft og Vægge var beklædte med Porcellænsplader, og som af den Grund var en stadig Genstand for Bøndernes Forbauselse.

„Hvorledes har De faaet dette Hus?“ spurgte Journalisten.

Forfatteren svarede, at han havde søgt efter en Hytte, som han kunde leje for en Sommer, og saa havde han fundet det lille Hus, som nu laa' foran det nye, og som den Gang var til Salg for nogle Tusinde

Francs, en Bagatel, næsten ingenting. Han havde købt det lige paa Stedet.

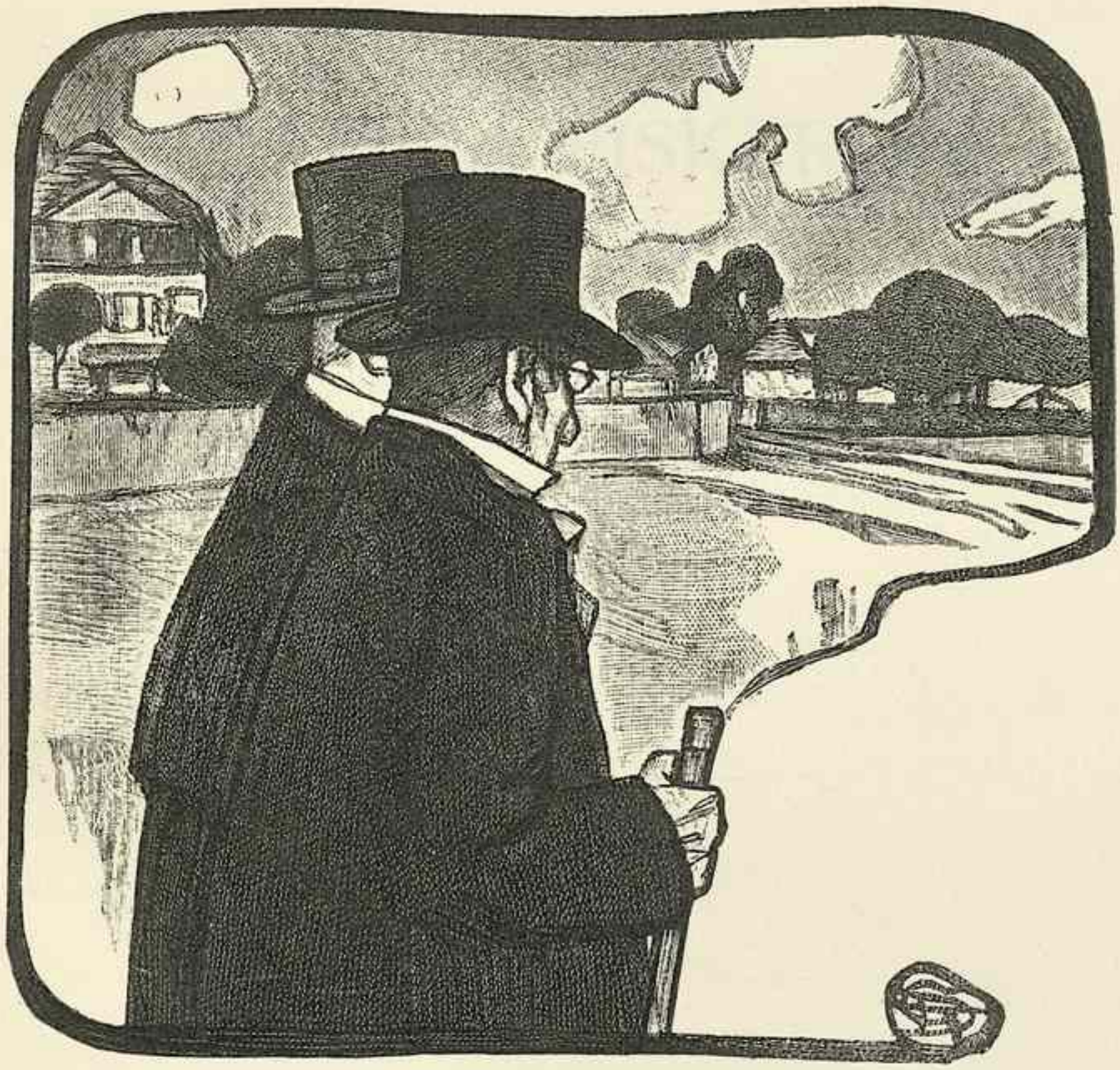
„Ja, men alt, hvad der siden er bygget til, maa have kostet Dem mange Penge?“

Zola smilede:

„Aa ja, ikke saa faa.“

De to Mænd trak sig tilbage.

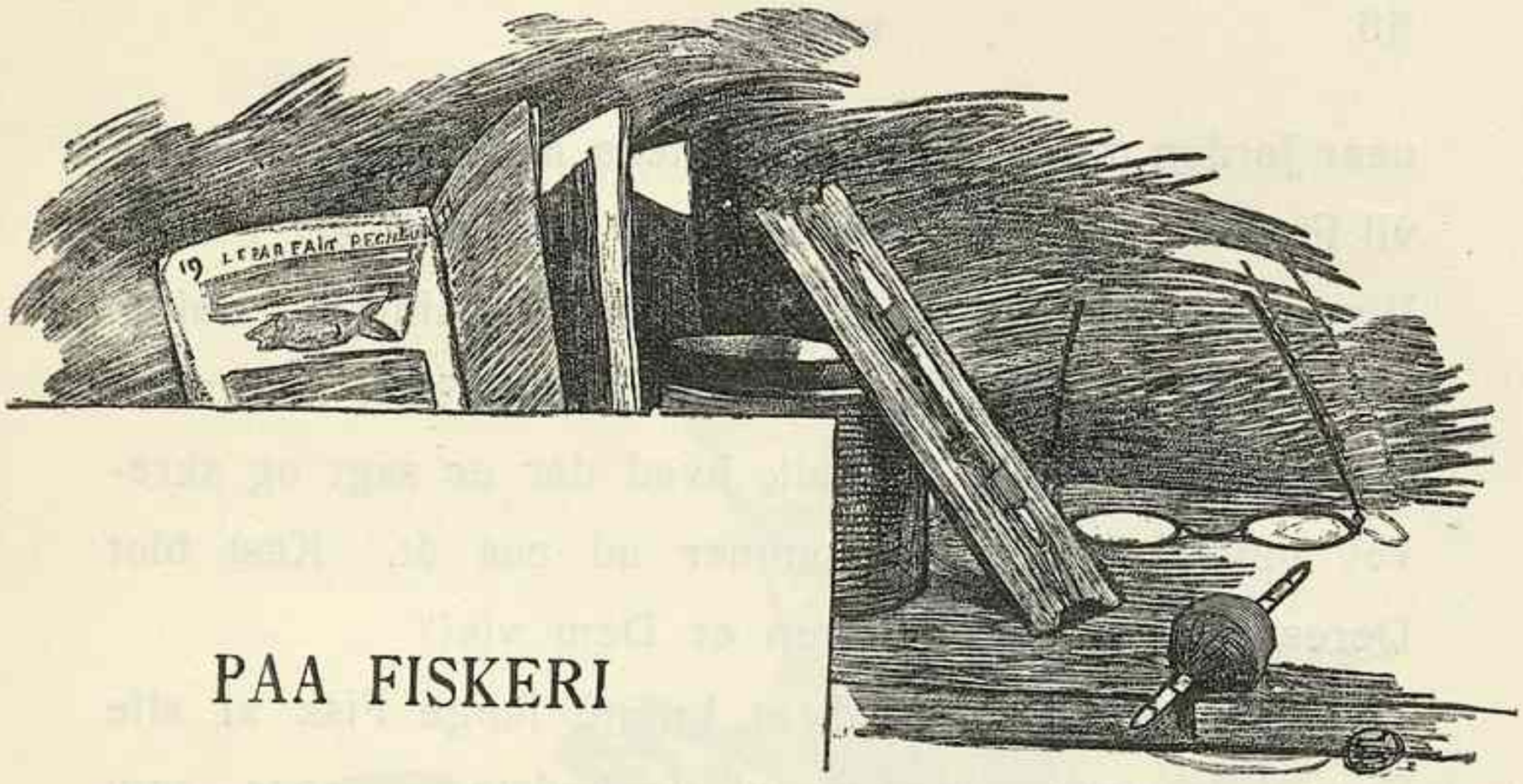
Da de var kommet udenfor, tog Journalisten Patissots Arm og sagde i en langsom, filosoferende Tone:

„Ser Du, hver General har sit Waterloo, og hver Kunstner, der bor paa Landet, sin Ejerstolthed.“

De tog med Toget fra Stationen i Villaines, og i Kupéen slog Patissot om sig med den berømte Malers og den store Romanforfatters Navne, som om de var hans kære Venner. Han gjorde sig endogsaa Umage for at give det Udseende af, at de havde spist Frokost hos den ene og til Middag hos den anden.

PAA FISKERI

PAA FISKERI

DAGEN før den Dag, da Patissot for første Gang i sit Liv skulde kaste en Snøre ud i Floden, købte han sig for en Sum af 80 Centimer „*Hvad enhver Fisker bør vide.*“ Gennem dette Værk fik han Besked om en Masse nyttige Ting, men han blev særlig betaget af dets Stil, og nedenstaaende Stykke lærte han udenad:

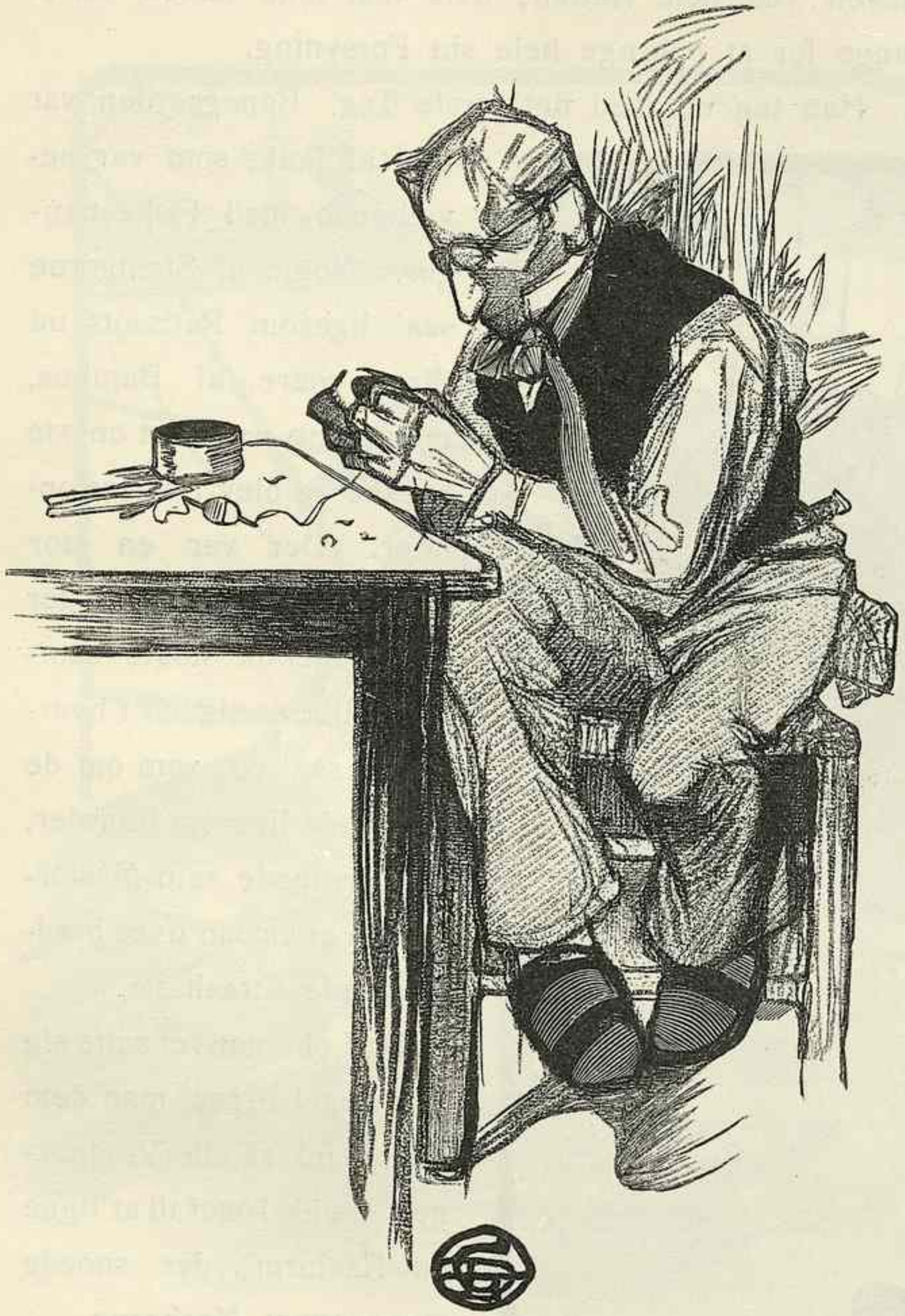
„Med andre Ord, vil De, uden at gøre Dem særlig Umage, uden at bryde Dem om Regler eller Forskrifter, være heldig i Deres Fiskeri, hvad enten De fisker fra den ene eller den anden Bred, men med den sejersstolte Mine, som sætter sig ud over alle Vanskeligheder? Godt, saa fisk før, efter og under et Uvejr, naar Himlen aabner sig og krydses af Ildlinier, og

naar Jorden durer under Tordenens lange Skrald, thi da vil Fiskene gribes af Rædsel eller Griskhed og i vildt Virvar slaa fra deres Vaner over i en almindelig Galop.

I dette Øjeblik kan De tage Hensyn eller lade være med at tage Hensyn til alt, hvad der er sagt og skrevet om Fiskeri, det kommer ud paa ét. Kast blot Deres Snøre ud, og Sejren er Dem vis!"

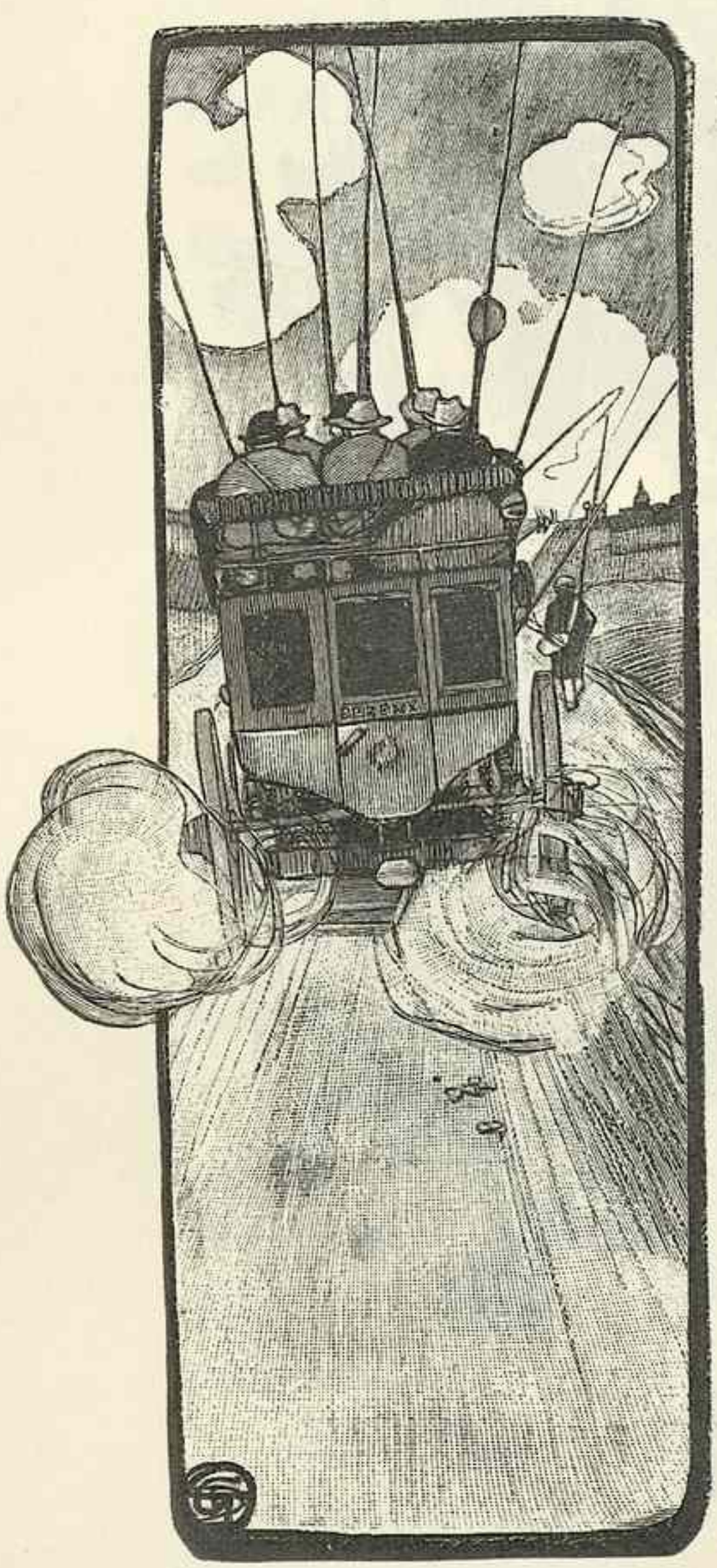
For paa samme Tid at kunne fange Fisk af alle Størrelser, købte han tre af de bedste Stænger, som ved at skydes ud og ind kunde faa forskellige Længder. Til Grundlingerne købte han Kroge Nr. 15, til Brasen Nr. 12 og ved Hjælp af Nr. 7 mente han at faa sin Kurv fyldt med Karper. Han købte ingen Regnorme, da han var sikker paa at finde dem allevegne, men derimod forsynede han sig rigeligt med Maddiker. Han købte en hel Krukke fuld og om Aftenen fordybede han sig i Betragtningen af dem. De hæslige Dyr, der udsendte en modbydelig Stank, vrimlede i deres Klidbad som i raaddent Kød.

Patissot fik Lyst til at øve sig i at anbringe dem paa Krogene. Han overvandt sig til at tage en af dem, men saasnart han havde stukket den ned paa den spidsede, bøjede Staalkrog, sprak den og udtømte hele sit Indhold. Han forsøgte tyve Gange i Træk uden at have mere Held med sig, og han vilde maaske være

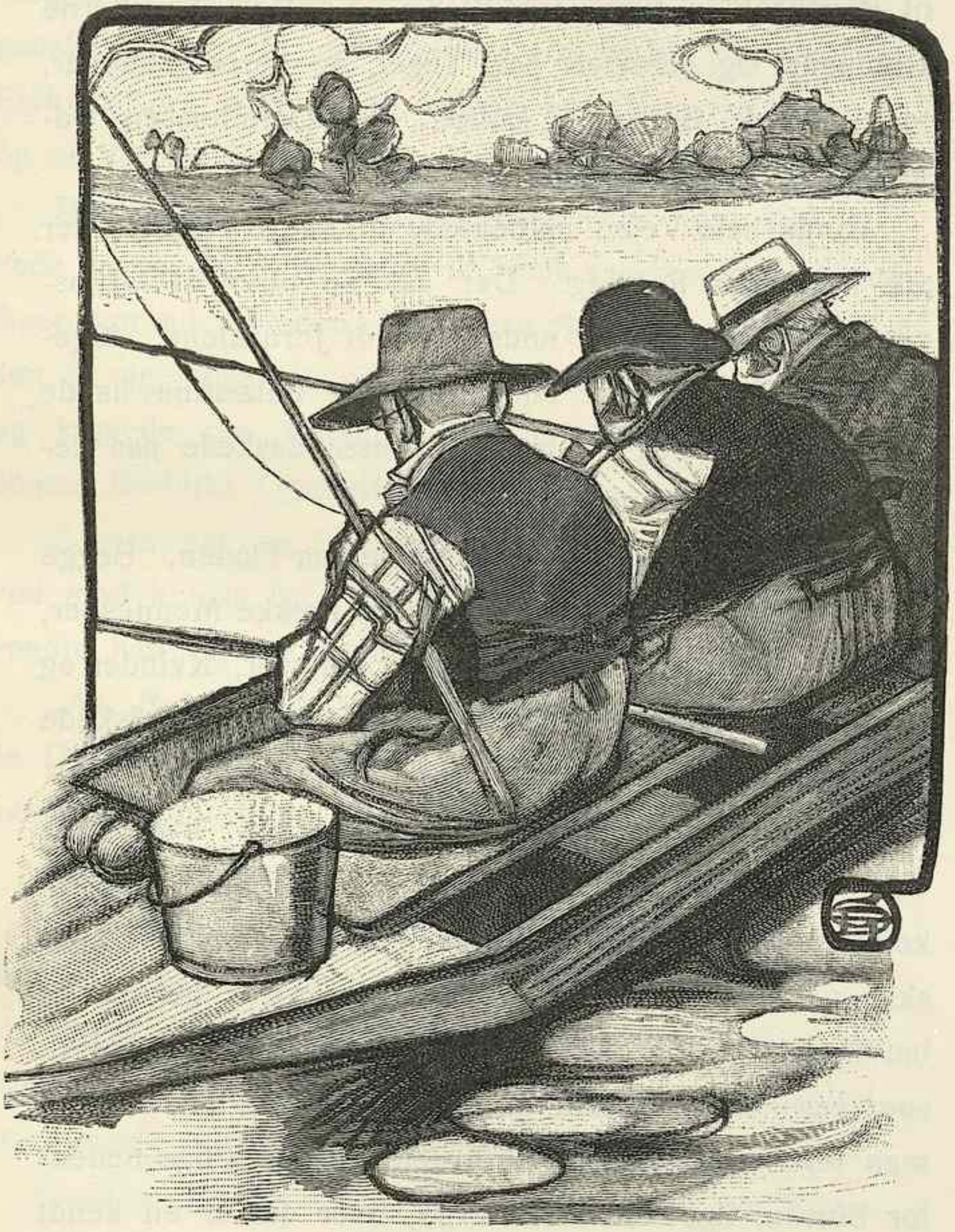
bleven ved hele Natten, hvis han ikke havde været bange for at opbruge hele sin Forsyning.

Han tog ud med det første Tog. Banegaarden var

fuld af Folk, som var bevæbnede med Fiskestænger. Nogle af Stængerne saa' ligesom Patissots ud til at være af Bambus, men andre var af et eneste Stykke og blev tyndere opefter. Det var en stor Skov af fine Spidser, der hvert Øjeblik stødte sammen, filtrede sig ind i hverandre, saa' ud, som om de kæmpede ligesom Kaarder, eller gyngede som Masterne paa et Ocean over bredskyggede Straahatte.

Da Lokomotivet satte sig i Bevægelse, saa' man dem stikke ud af alle Vinduerne. De fik Toget til at ligne en Kaalorm, der snoede sig gennem Markerne.

Patissot stod af ved Courbevoie, hvor Diligencen til Bezons blev taget med Storm. En Del af Fiskerne klumpede sig sammen paa Taget, og deres Stænger, som strittede lige op i Luften, gav Omnibussen Udseende af et kæmpemæssigt Pindsvin.

Langs hele Vejen indhentede de andre Fiskere, der gik i samme Retning. Det var en uhyre Pilgrimsvandring mod et eller andet ukendt Jerusalem. Ligesom de Troende paa Hjemvejen fra Palæstina havde de lange Stave og en hvid Blikkasse daskede paa deres Ryg. De skyndte sig.

I Bezons fik Patissot endelig Øje paa Floden. Begge dens Bredder var indrammede af en Række Mennesker, Herrer i Diplomatfrakker og Mænd i Bluser, Kvinder og Børn, ja endogsaa giftefærdige unge Piger. De fiskede allesammen.

Patissot begav sig lige hen til Slusen, hvor hans Ven, Boivin ventede paa ham. Vennen gav ham en kølig Modtagelse. Han havde fornylig gjort Bekendtskab med en tyk Herre, der kunde være henved et halvthundrede Aar, saa' kraftig ud og havde et Ansigt, som var helt forbrændt af Solen. De tre havde sammen lejet en Baad, som de fortøjede næsten lige nedenfor Slusen, lige ved Hvirvlerne, hvor det er en kendt Sag, at man fanger de fleste Fisk.

Boivin var straks parat. Han satte Lokkemaden paa Krogen og kastede Linen ud, hvorpaa han blev siddende ganske ubevægelig med Blikket stift hæftet paa det lille Stykke Kork. Af og til halede han forsigtigt Snøren op af Vandet for at kaste den længere ud.

Den tykke Herre bar sig anderledes ad. Han lavede omhyggeligt sin Krog til, men saasnart han havde faaet den ud i Floden, lagde han Stangen ned ved Siden af sig, stoppede sin Pibe, lagde Armene overkors og kiggede paa Vandet uden at skænke Floddet et eneste Øjebliks Opmærksomhed.

Patissot gav sig i Lag med sine Maddiker, der blev ved med at gaa itu. Da der var gaaet fem Minutter, vendte han sig om imod Boivin:

„Aa, Boivin, vil De ikke være saa venlig at sætte de Dyr paa mine Kroge. Jeg kan ikke faa dem til at hænge fast.“

Boivin saa' op:

„Jeg maa bede Dem om ikke at forstyrre mig, Patissot, vi er ikke kommet herhen for at more os.“

Ikke desto mindre opfyldte han den andens Bøn, og Patissot kastede sin Snøre ud, idet han omhyggeligt efterlignede enhver af Vennens Bevægelser.

Baaden, der var ankret op mod Strømmen, var meget urolig. Bølgerne ruskede i den og pludselige Strøm-

hvirvler fik den til at snurre rundt som en Top til Trods for, at den var fortøjet ved begge Ender. Patissot, der var fuldt optaget af Fiskeriet, følte sig ikke destomindre lidt ilde tilpas, hans Hoved var tungt og han var ikke fri for at være svimmel.

De fangede imidlertid intet. Boivin, som var meget nervøs, rynkede fortvivlet Panden og hans Bevægelser blev rappe og febrilske, Patissot skammede sig som over et Nederlag og kun den tykke Herre sad stadig lige ubevægelig og røg paa sin Pibe uden at bryde sig det fjerneste om sin Snøre.

Langt om længe tog Patissot Mod til sig og spurgte ham i en ynkelig Tone:

„Bider de ikke paa?“

Den anden svarede roligt:

„Nej, naturligvis.«

Patissot stirrede forbavset paa ham:

„Er De nogensinde heldig?“

„Aldrig!“

„Hvad er det, De siger? Aldrig?“

Den tykke Herre blev ved med at ryge som en Fabriksskorsten, medens han kom med følgende Oplysning, der satte hans Sidemand i Oprør:

„Nej, det vilde ogsaa være mig i høj Grad besværligt, hvis de gjorde det. Jeg kommer nemlig aldeles

ikke for at fiske, men fordi jeg befinder mig vel her. Man bliver gynget, som om man var paa Havet. Naar jeg har en Medestang med, er det kun for at gøre som de andre.“

Patissot befandt sig tværtimod slet ikke godt. Hans Ildebefindende, der først var af en ret ubestemmelig Art, tog stedse til og blev snart ikke til at tage fejl af. Han blev gynget ligesom paa Havet og han var simpelthen søsyg.

Saasnart det første Anfald var stilnet lidt af, foreslog han, at de skulde holde op, men Boivin blev saa rasende, at han var lige ved at springe paa ham. Den tykke Herre fik imidlertid Medlidenhed med Patissot, og uden at bryde sig om Boivins Indsigelser roede han Baaden i Land. Saasnart den Syge var kommet sig lidt, gav de sig til at tænke paa Frokosten.

De havde Valget mellem to Restauranter.

Den ene, som var ganske lille og mere lignede en Kro, blev besøgt af Skrabet blandt Lystfiskerne. Den anden, der bar Navnet „Lindely“, lignede en Bourgeoisi-Villa og talte mellem sine Gæster Fiskesportens Aristokrati. De to Værter var fødte Fjender og skulede til hinanden over et stort Stykke Jord, som adskilte dem; midt paa Jorden knejsede Fiskerikontrollørens og Slusemesterens hvide Hus. Af disse to Myndigheder

holdt den ene paa Kroen og den anden paa Lindene, og de indre Stridigheder i de tre afsides beliggende Huse var en tro Gengivelse af hele Menneskehedens Historie.

Boivin, som kendte Kroen, vilde dèrhen:

„Dèr spiser man udmærket, og det er ikke dyrt.“

Den tykke Herre derimod erklærede, at han ikke vilde spise andre Steder end i „Lindely“. Det var et fortrinligt Sted, erklærede han, hvis Køkken kunde maale sig med Paris' bedste Restauranter.

„Gør, som De har Lyst til,“ svarede Boivin, „jeg gaar dèr, hvor jeg er vant til at komme.“

Og han gik.

Patissot, som var misfornøjet med sin Ven, fulgte med den tykke Herre.

De spiste Frokost sammen, udvekslede deres Syn paa Livet, meddelte hinanden deres Anskuelser og blev enige om, at de var skabte til at forstaa hinanden.

* * *

Efter Maaltidet skulde Fiskeriet fortsættes, men de to nye Venner gik sammen langs med Bredden, indtil de stansede ved Jernbanebroen, hvor de satte sig, og, stadig passiarende, kastede deres Snører i Vandet.

Fiskene vilde fremdeles ikke bide, men Patissot havde nu forsonet sig med sin Skæbne.

En hel Familie kom gaaende. Faderen, der havde Bakkenbarter som en Øvrighedsperson, havde en umaadelig lang Medestang, tre Børn af Hankøn og forskellig Størrelse var ligeledes forsynede med Stænger, hvis Længde var afpasset efter deres Alder, og Moderen, som var meget korpulent, svippede yndefuldt med en fiks Stang, der forneden var smykket med en Sløjfe.

Faderen hilste:

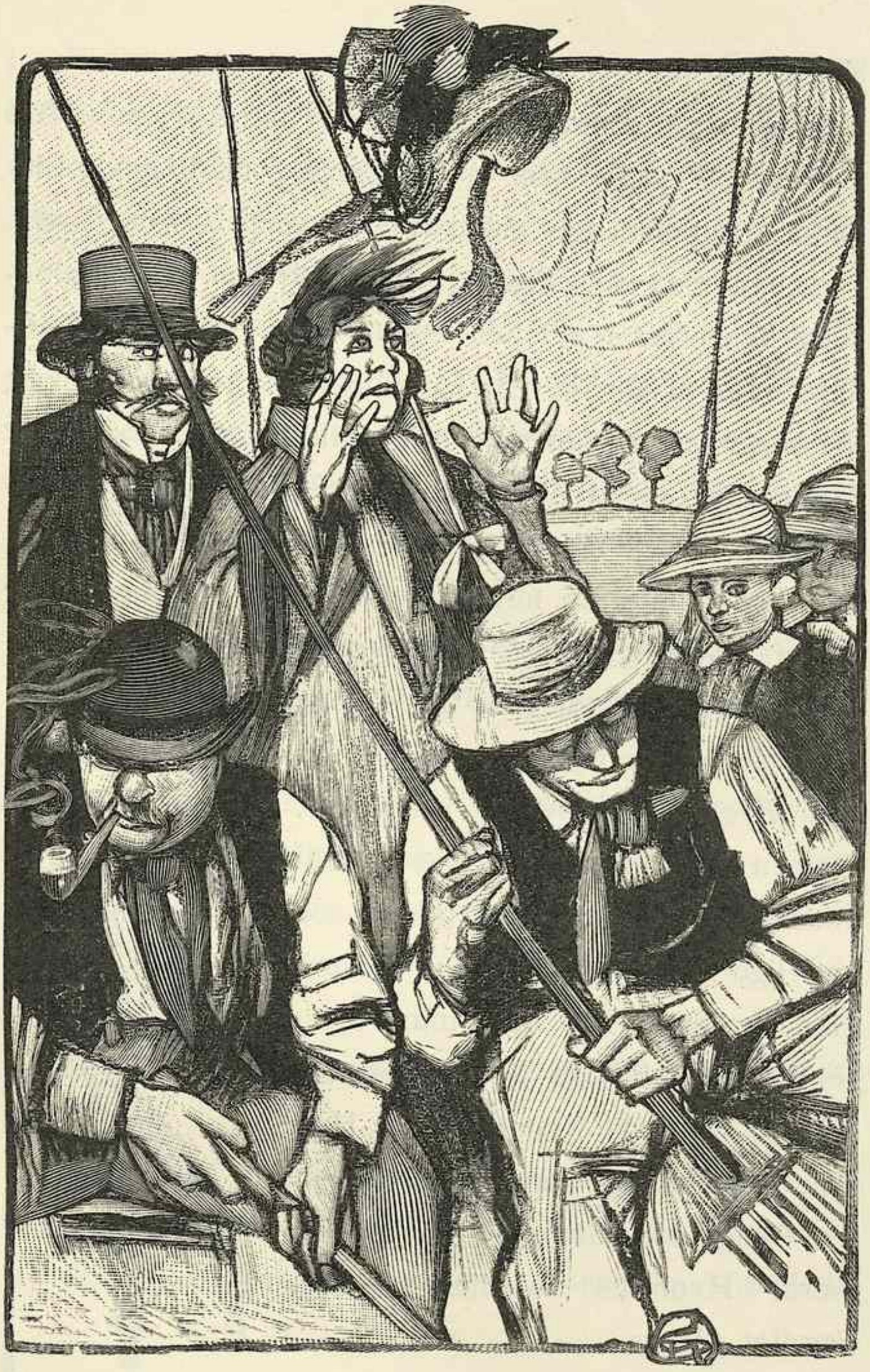
„Er det et godt Sted her, mine Herrer?“

Patissot skulde lige til at lukke Munden op, da hans Sidemand kom ham i Forkøbet med at svare:

„Glimrende!“

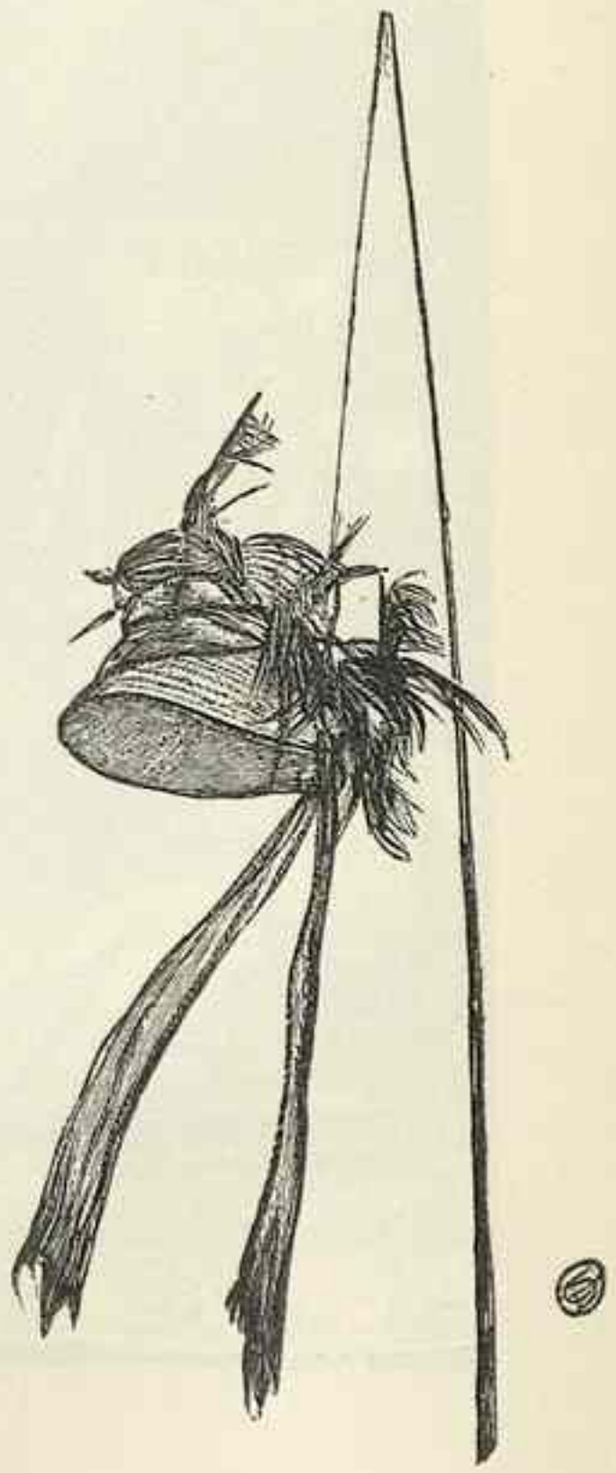
Hele Familien smilede og satte sig til Rette omkring de to Fiskere.

Patissot blev grebet af et brændende Ønske om at fange en Fisk, blot en eneste, ligemeget hvorledes den var, om den saa ikke var større end en Flue, bare for at imponere alle dem omkring ham. Han gav sig til at manøvrere med sin Snøre paa samme Maade, som han havde set Boivin gøre. Han lod Floddet drive med Strømmen, saa langt Snøren naaede, saa gav han et Ryk og halede langsomt Maddingen tilbage langs med Bredden. Derpaa trak han den op, lod den be-

skrive en hel Bue i Luften og kastede den atter ud i Vandet nogle Meter højere oppe. Navnlig den sidste Bevægelse syntes han, at han foretog med en vis Elegance, som han selv glædede sig over, da hans Snøre, som han med et hastigt Ryk havde slynget bagud, pludselig hang fast i et eller andet. Han gjorde en Kraftanstrængelse for at rive den løs, et hvinende Skrig lød bag ham, og han saa' en pragtfuld blomstersmykket Damehat fare ved Enden af hans Snøre som et Meteor gennem Luften og havne midt ude i Floden.

Han vendte sig forfærdet om og slap Stangen, der fulgte Hatten og drev med Strømmen efter den, medens hans nye Ven, den tykke Herre, smed sig om paa Ryggen og hylede af Latter. Damen greb sig forvildet op til Hovedet, hvor Hatten havde siddet, og var lige ved at kvæles af Raseri. Hendes Mand var ikke mindre rasende, han skældte Patissot Huden fuld og fordrede Erstatning for Hatten, som Patissot maatte betale med tre Gange saa meget, som den var værd. Hvorefter Familien trak sig værdigt tilbage.

Patissot tog en anden Stang og lige til Aften sad han taalmodigt og badede sine Maddiker. Hans Sidemand havde lagt sig ned i Græsset og sov sødeligt. Ved Syvtiden vaagnede han.

„Skal vi saa holde op?“ sagde han.

Patissot trak sin Snøre op, udstødte et Skrig og var lige ved at gaa bag over af Forundring. Ved Enden af Snøren sprællede en ganske lille Fisk. Da de saa' nærmere til, viste det sig, at Krogen sad fast i Bugen paa den; den var ligefrem bleven harpuneret, idet Snøren blev trukket op af Vandet.

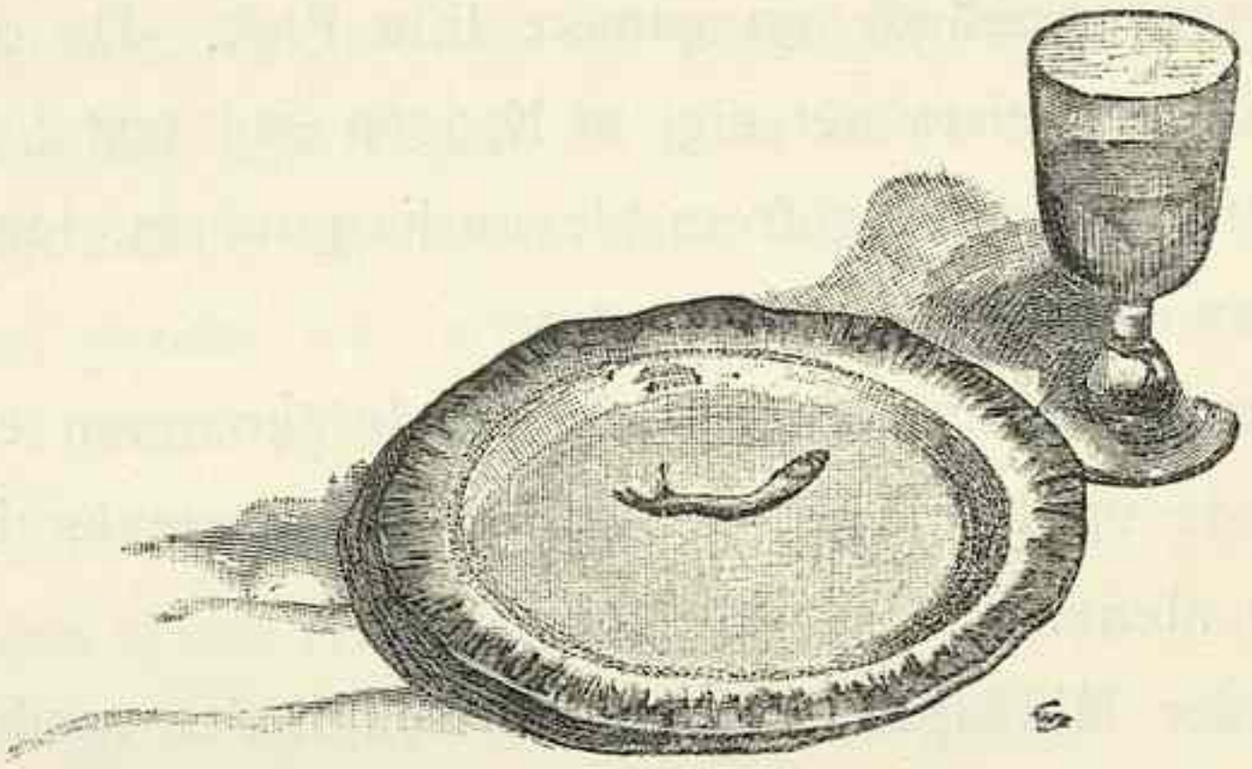
Patissot triumferede. Han var fuldkommen ellevild af Glæde og forlangte, at Fisken skulde steges til ham ganske alene.

Under Middagen voksede Fortroligheden mellem de to nye Venner. Patissot fik at vide, at den tykke Herre boede i Argenteuil og i tredive Aar havde drevet Sejlsport, og han maatte love en Søndag at komme ud til ham til Frokost.

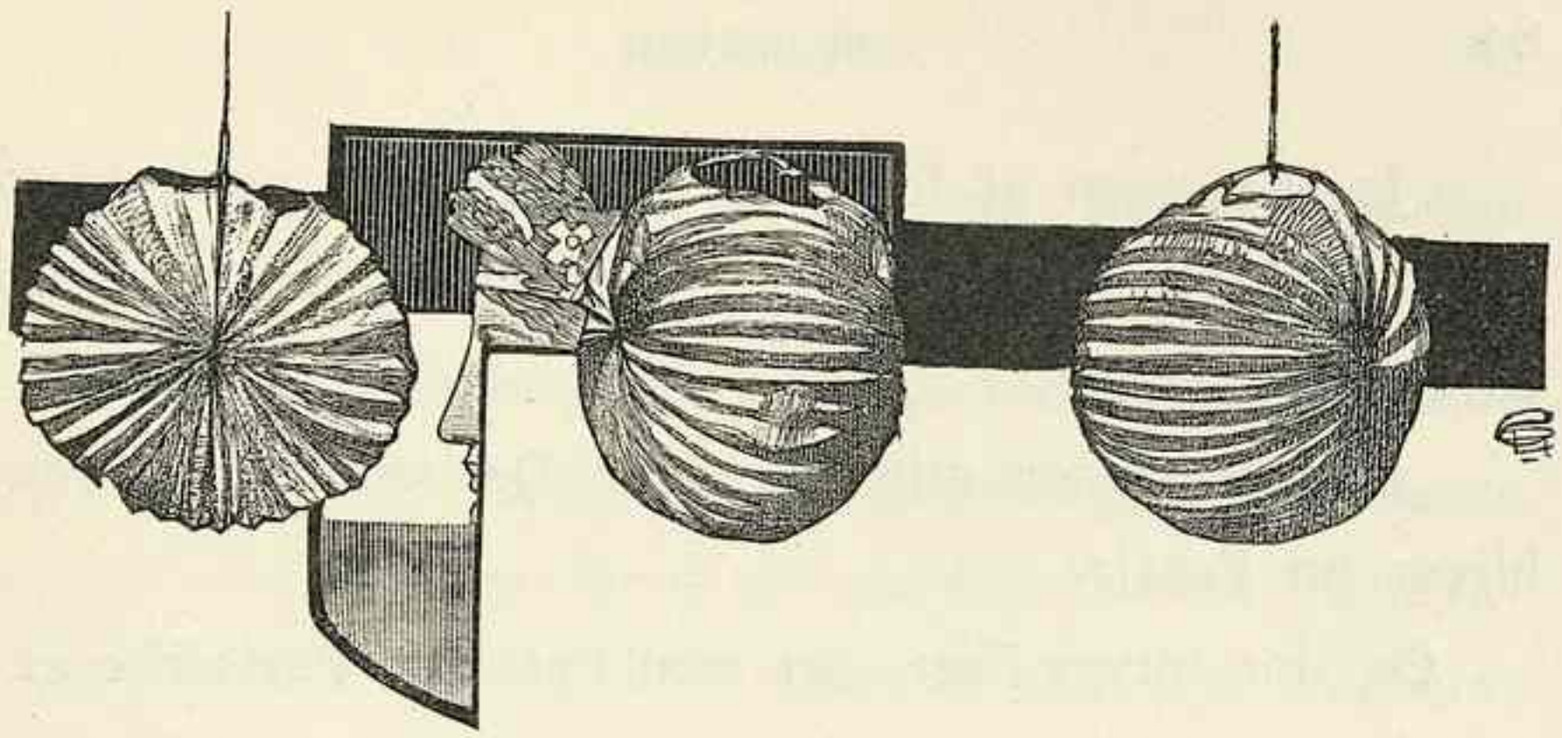
Samtalen interesserede ham saa stærkt, at han glemte sin Fangst.

Først efter Kaffen kom han pludselig i Tanker om den og forlangte at faa den. Den laa midt paa en Tallerken og lignede en gullig og forvredet Tændstik.

Han nød den med Velbehag og Stolthed og om Aftenen, da han sad ovenpaa Omnibussen, fortalte han sine Sidemænd, at han den Dag havde fanget en Portion Fisk, der vejede fjorten Pund.

FØR FESTEN

FØR FESTEN

Festen nærmer sig. Den spores allerede gennem en vis Uro i Gaderne, ligesom naar en Krusning paa Vandet bebuder, at et Uvejr er i Anmarsch. Butikerne pyntes med Flag og kommer allesammen til at se lige saa muntre ud som Farveforretningerne med deres brogede Skilte, og Manufakturhandlerne tjener store Penge paa de tre nationale Kulører.

Lidt efter lidt vokser Stemningen. Efter Middagen foran Kaféerne tales der ikke om andet, og hver enkelt udkrammer sine Meninger og sin Viden.

„Sikke'n Fest, det bliver! Sikke'n Fest!"

„Gud, ved De ikke, at alle Evropas kronede Hoveder kommer, det vil sige inkognito, bare for at se paa Stadsen?"

„Ja, Kejseren af Rusland skal allerede være kommet. Han vil spadsere rundt alle Vegne sammen med Prinsen af Wales.“

„Det forbavser mig ikke, for De kan tro, at det bliver en Fest!“

Og der bliver Fest, det som Patissot, Pariserborgeren, Patissot, kalder en Fest med en ubeskrivelig Trængsel, der i femten Timer presser al sin legemlige, flagskrammererede Hæslighed gennem Gaderne, en Brænding af svedende Kroppe; solide Koner, som har erhvervet sig deres Fedt bag Disken, og som af Forpustelse under Trikolorebaandene paa Stortoppen sejler tungt af Sted ved Siden af den forkrøblede Kontormand, der bugserer sin Kone og sine Unger, Arbejderen, der har sin siddende overtværs paa Skuldrene, den forfjamskede Provinsianer med det sløvt idiotiske Ansigtsudtryk og den let ragede Staldkarl, som endnu dufter af Gødning. Hertil kommer alle Udlændingene, der er udstafferede som Aber, Englænderinderne, som ligner Giraffer, og den talløse Falanks af Smaaborgere, som lever skikkeligt af deres Sparepenge, og som morer sig over alt. Oh, Trængsel, Træthed, Sved, Støv, Skraal, Pres og Skub af Menneskekød mod Menneskekød, masede Fødder og Ligtorne, Tanketomhed og ilde Lugte, overflødige Skridt, Massers Aande og Hvidløgs-

Briser — skænk Patissot al den Fryd, hans Hjerte kan rumme!

Efter at have læst de paa Gadehjørnerne opslaaede Opraab, der opfordrede samtlige Medborgere til at samle sig om at give deres Huse en saa kunstnerisk Udsmykning som muligt, begyndte Patissot paa sine Forberedelser.

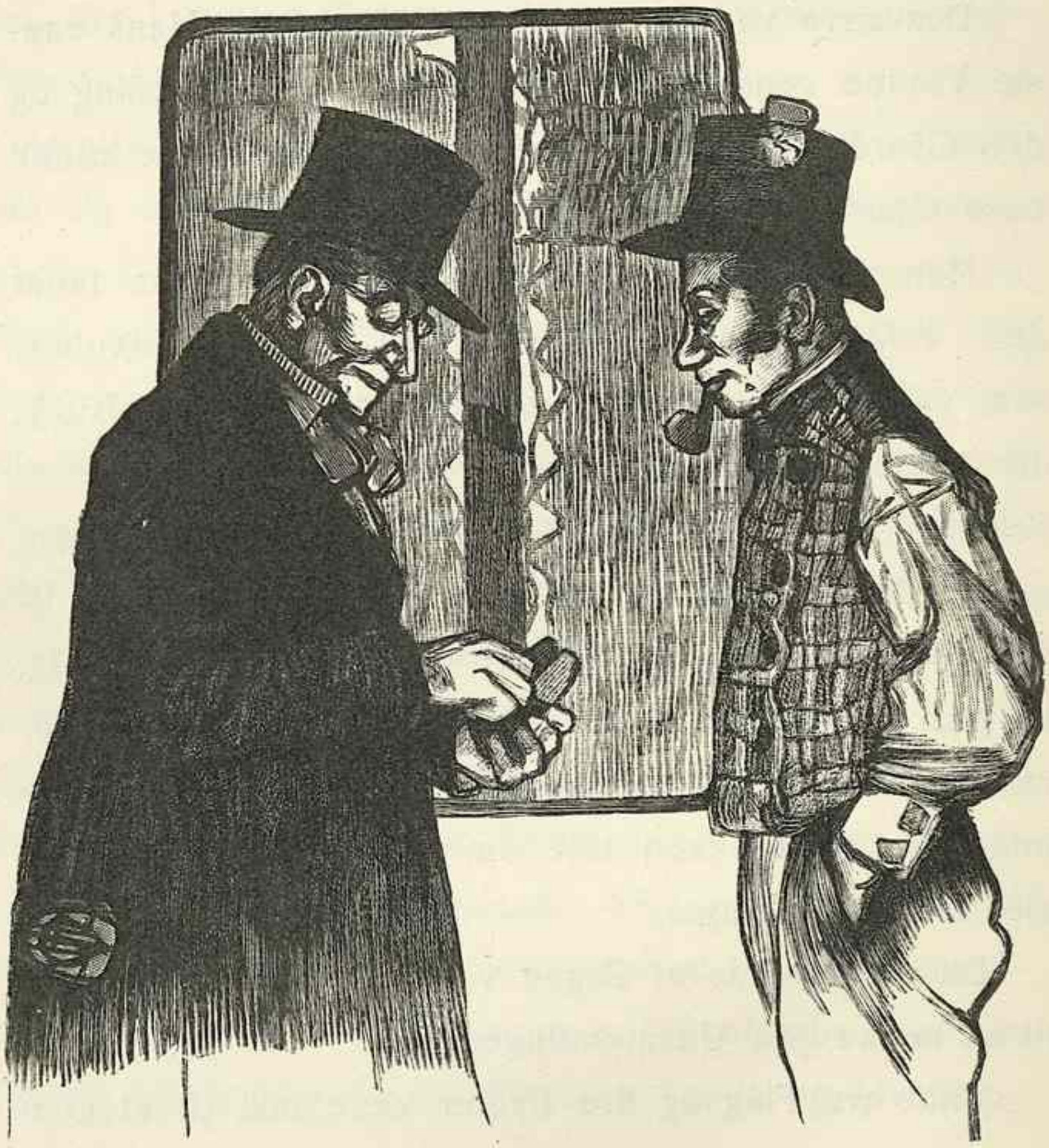
Desværre var der en alvorlig Hindring. Hans eneste Vindue vendte ud til Gaarden, en mørk, trang og dyb Gaard, hvor ingen andre end Rotterne vilde kunne have Glæde af hans tre venetianske Lygter.

Han maatte have et offentligt Vindue. Han fandt det. I første Etage i Huset boede en rig Partikulier, som var konservativ og kongeligsindet, og hvis Kusk, der ligeledes var reaktionær, paa sjette Sal havde et Kvistkammer, som vendte ud mod Gaden. Patissot gjorde den Beregning, at naar man bare betalte tilstrækkelig for det, var enhver Overbevisning til Salg, og han bød derfor Piskens Indehaver fem Francs for at afstaa ham sit Værelse fra Klokken tolv om Formiddagen til Klokken tolv om Natten. Tilbudet blev øjeblikkelig modtaget.

Da denne Side af Sagen var i Orden, gav han sig til at tænke paa Udsmykningen.

Vilde tre Flag og fire Lygter være nok til at give

Kvistkammeret et kunstnerisk Særpræg? . . . nok til at udtrykke den Begejstring, hans Sjæl husede? . . . Nej, det vilde det afgjort ikke! Men trods en lang Søgen og mange natlige Overvejelser kunde Patissot ikke finde paa noget andet. Han raadspurgte sine Naboer, som faldt i Forundring over hans Spørgsmaal, han forhørte sig hos sine Kolleger . . . alle havde købt Flag

og Lygter, som de til Festdagen pyntede med trefarvede Baand.

Saa gav han sig at gaa paa Jagt efter en original Idé. Han gik rundt paa Kaféer og indlod sig i Samtale med Gæsterne, men de manglede allesammen Fantasi. En Morgen satte han sig ovenpaa en Omnibus. En respektabelt udseende Herre røg sin Cigar ved Siden af ham, lidt længere borte dampede en Arbejder paa en kort Pibe, lige ved Kusken sad to Sjovere og rev Vittigheder af sig. Resten af Passagererne var Kontorfolk af alle Slags, der for tre Sous blev transporterede til deres Forretninger.

Foran Butikerne skinnede Flagguirlanderne i Solopgangen. Patissot vendte sig om imod sin Sidemand.

„Det bliver en smuk Fest," sagde han.

Herren tilkastede ham et arrigt Sideblik og svarede i en barsk Tone:

„Jeg er sg'u ligeglad!"

„Bryder De Dem ikke om Festen?“ spurgte Patissot forbløffet.

Den anden rystede ringeagtende paa Hovedet og erklærede:

„Den Art Fester indgyder mig nærmest Medlidenhed. Hvad er der at fæste for? . . . For Regeringen? Jeg kender aldeles ikke noget til Regeringen!“

Patissot, der som Statsembedsmand følte sig som en Del af Regeringen, rankede sig overlegent og fastslog i en bestemt Tone:

„Regeringen, min Herre, det er Republiken.“

Men hans Sidemand lod sig ikke imponere; han stak ganske roligt Hænderne i Lommen og svarede:

„Naa, og saa? . . . Det benægter jeg ikke. Men om det er Republiken, eller det er noget andet, det er mig revnende ligegyldigt . . . Det eneste, jeg forlanger, er at kende min Regering. Jeg har set Karl den tiende og jeg sluttede mig til ham, og jeg saa' Louis-Philippe og jeg sluttede mig til ham. Men, min Herre, jeg har aldrig set Republiken.“

Stadig lige højtidelig indvendte Patissot:

„Republiken er repræsenteret af sin Præsident.“

Den anden mumlede gnavent:

„Godt, saa vis mig ham.“

Patissot trak paa Skuldrene:

„Alle og enhver kan faa ham at se, vi gemmer ham ikke i et Skab.“

Den tykke blev pludselig hidsig:

„Undskyld, min Herre, men det er netop Sagen, alle og enhver kan ikke faa ham at se. Jeg, jeg, som taler til Dem, jeg har prøvet over hundrede Gange paa det. Jeg har staaet paa Vagt uden for Élysée-Palad-set, men han kom ikke ud. En Mand, der gik forbi, fortalte mig, at Præsidenten spillede Billard i en Kafé paa den anden Side af Gaden; jeg gik over i Kaféen paa den anden Side af Gaden, men han var der ikke. Der var bleven lovet mig, at han skulde tage til Melun til Dyrskuet. Jeg tog ogsaa til Melun, men jeg saa' ham ikke. Nu har jeg opgivet det . . . . jeg har for-resten heller ikke set Gambetta og jeg kender ikke en Gang en eneste Deputeret.“

Patissot var bleven beroliget og hørte opmærksom paa den andens Grunde.

I en mere besindig Tone fortsatte Herren:

„Det skulde have været mig, der skulde lave Fest, ved De, hvad jeg saa vilde gøre? . . . . Det skal jeg sige Dem, jeg vilde arrangere et Vogntog med for-gyldte Kareter, ligesom ved en Kongekroning, inde i Kareterne vilde jeg sætte alle Regeringens Repræ-sentanter, lige fra Præsidenten til de Deputerede, og

saa vilde jeg køre dem gennem Paris hele Dagen. Paa den Maade vilde i det mindste alle kunne komme til at se Staten.“

En af Sjoverne oppe ved Siden af Kusken vendte sig om:

„Ja, vel, ligesom ved Fastelavn. Skulde de saa ha' Fastelavnsris i Næverne?“

En Latter løb langs de to Bænke.

Patissot opfattede Kritiken og mumlede indvendig:

„Det vilde maaske ikke være rigtig værdigt.“

Herren tænkte sig lidt om og indrømmede det.

„Ja men saa,“ sagde han, „saa kunde man anbringe dem et eller andet Sted, hvor alle kunde se dem uden at have noget Besvær med det. Hvad mener De om at sætte dem op paa Triumfbuen og lade Folket passere forbi! Det vilde da blive ret storslaaet!“

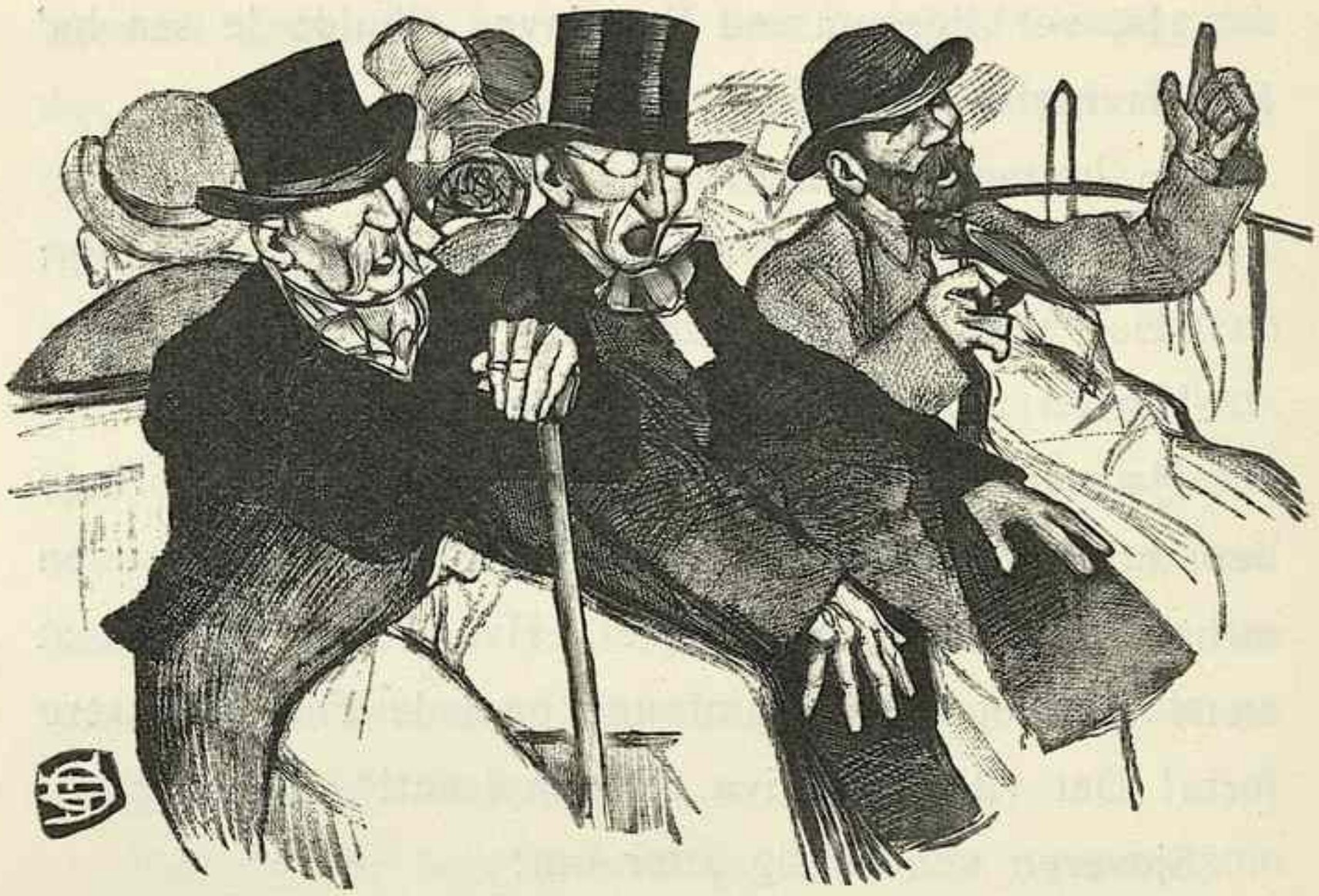
Sjoveren vendte sig atter om:

„Bare man saa ikke glemmer at ta' Kikkert med!“

Herren svarede ikke, men fortsatte:

„Det er ligesom ved Udleveringen af Fanerne. Det burde være et Paaskud til at lave et eller andet, en lille Krig for Eksempel, og saa kunde Troppedelingerne faa Fanerne som en Belønning. . . . Jeg har forresten haft en Idé, som jeg i et Brev meddelte Ministeriet, der imidlertid ikke har nedladt sig til at svare mig.

Eftersom det er den Dag, Bastillen blev stormet, man har valgt til Nationalfest, vilde intet være naturligere end at arrangere en Gentagelse af denne Begivenhed. Man kunde lave en Bastille af Pap og Lærred og lade den male af en Teatermaler. Den skulde rejses paa

Vendômepladsen og være saa stor, at hele Julisøjlen blev skjult inde i dens Mure. Derefter skulde Troppperne storme den. Det vilde være et smukt Skuespil og paa samme Tid en gavnlig Lære: Tyranniets Volde, nedbrudte af selve Hæren. Til sidst skulde der stikkes Ild paa Bastillen og som et Symbol paa den nye Samfundsorden og paa Folkets Frigørelse vilde Julisøjlen med Frihedens Genius skyde frem af Flammerne.“

Alle Passagererne ovenpaa Omnibussen var bleven opmærksomme og lyttede til hans Ord. De fandt Idéen fortræffelig.

En gammel Mand erklærede:

„Det er en ophøjet Tanke, min Herre, en Tanke, der gør Dem Ære. Det er sørgeligt, at Regeringen ikke har gjort den til sin.“

En ung Mand foreslog, at man skulde lade Skuespillere deklamere Barbiers *Jamber* paa Gaderne for paa samme Tid at lære Folket at forstaa Digtekunsten og Friheden.

Hans Forslag vakte Begejstring. Hver havde noget at skulle have sagt, og Stemningen steg. Inde fra en Gaard lød i Forbifarten nogle Toner, det var en Lirekasse, der spillede Marseillaisen. Arbejderen begyndte at synge den, og alle Passagererne skraalede i Kor Omkvædet med. Sangens begejstrede Karakter og dens opflammende Rytme smittede Kusken; han piskede paa Hestene, som slog over i Galop. Patissot stemmede af fuld Hals i med og klaskede sig paa Laarene. Inde i Vognen spurgte Passagererne rædselsslagne hverandre, hvad det var for et Uvejr, der var brudt løs oppe over deres Hoveder.

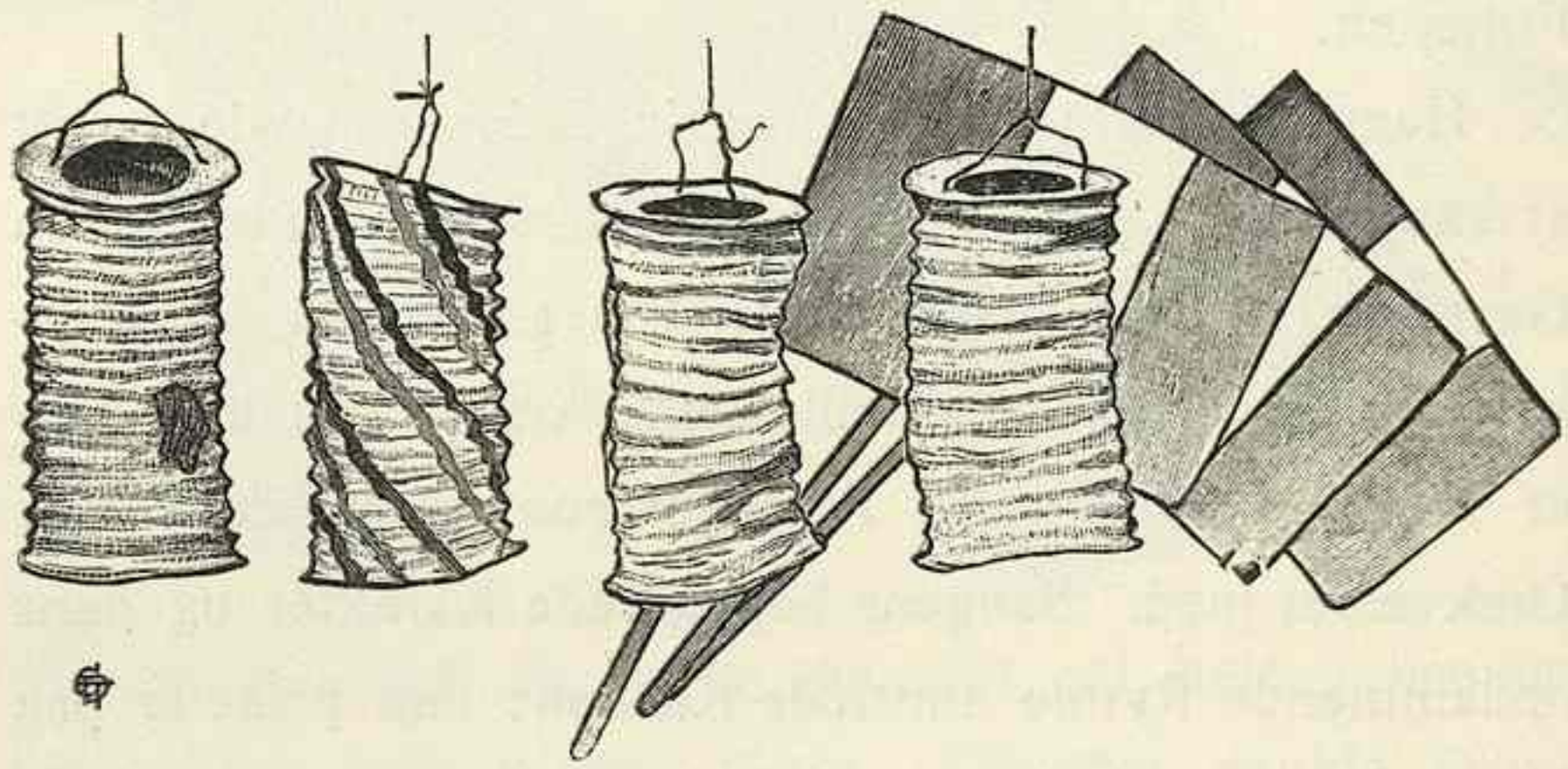
Endelig hørte de op med at synge, og Patissot, der var kommet til det Resultat, at hans Sidemand maatte

være en Mand med Initiativ, spurgte ham til Raads med Hensyn til Forberedelserne til Festen.

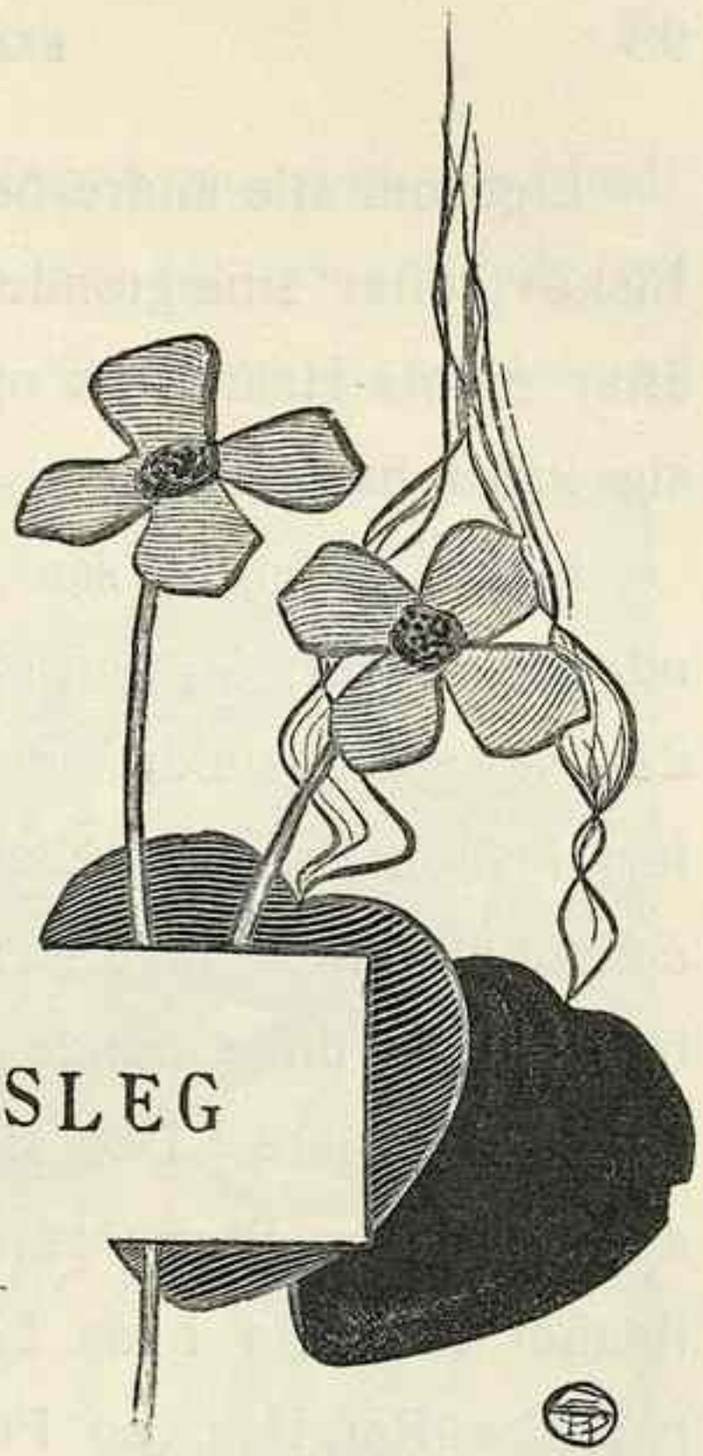
„Lygter og Flag kan jo være meget pænt," sagde han, „men jeg vilde gerne have noget bedre."

Den anden grundede længe, men kunde intet finde.

Patissot indsaa' det haabløse i sin Søgen og gik hen og købte tre Faner og fire Lygter.

ELSKOVSLEG

ELSKOVSLEG

Mange Digtere er af den Mening, at Naturen ikke er fuldstændig uden Kvinden, og derfra stammer uden Tvivl alle de blomstrende Sammenligninger, som i deres Vers efter Tur forvandler deres Hjertes Udvalgte til en Rose, en Viol, en Tulipan o. s. v. Den Stemning, som griber én, naar Mørket falder paa, naar Aftentaagen begynder at sænke sig over Bakkerne, og naar Duften, som stiger op fra Jorden, beruser én, udløses, om end paa en meget ufuldkommen Maade, i lyriske Paakaldelser.

Ligesom alle andre begyndte Patissot at længes efter Elskov, efter smægtende Kys paa solbeskinnede Stier, efter ømme Haandtryk og runde Midjer, som vilde bøje sig ind i hans Favntag.

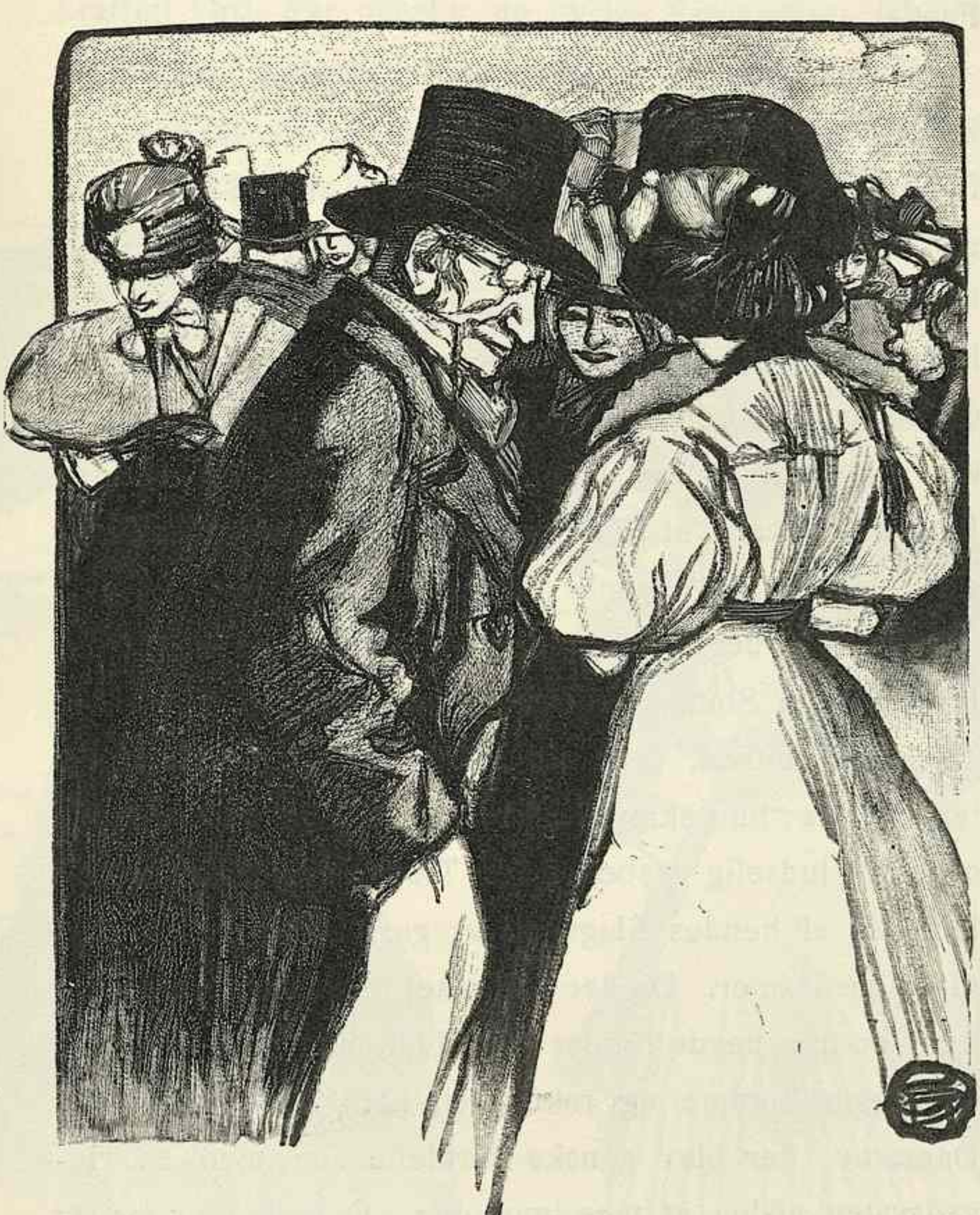
I sine Drømme saa' han Kærligheden som en Fryd uden Grænser, og han bævede af Taknemmelighed mod den store Ubekendte, der har nedlagt saa meget Tryl-leri i Menneskenes Kærtegn. Men han maatte have én at dele sin Betagelse med, og han vidste ikke, hvor han skulde finde hende. Efter en Vens Raad gik han i Folies-Bergère. Der saa' han et komplet Udvalg, men det faldt ham uhyre vanskeligt at bestemme sig for én iblandt dem, thi hans Længsel var især sammensat af poetiske Rørelser, og Poesien var aabenbart ikke den stærke Side hos disse Damer, der stirrede paa ham med deres sortmalede Øjne og smilede lokkende med deres kunstige Tænders skinnende Emalje.

Endelig traf han sit Valg. Det var øjensynlig en Begynderinde. Hun gjorde et fattigt og frygtsomt Ind-tryk, og der var noget i hendes vemodige Blik, der syntes at røbe et Sind med Sans for Poesi.

Han satte hende Stævne til den næste Dag Klokken ni paa Saint-Lazare Banegaarden.

Hun kom ikke, men hun var saa hensynsfuld at sende en af sine Veninder i Stedet for.

Det var et stort rødhaaret Pigebarn, som var klædt patriotisk i tre Farver, og som paa Hovedet havde en sand Tunnel af en Hat, hvis Centrum dannedes af

hendes Ansigt. Patissot blev lidt skuffet, men fandt sig dog i Byttet, og de tog Billet til Maisons-Lafitte, hvor der skulde være Kaproning og en stor venetiansk Fest.

Saasnart de var kommet ind i Kupéen, hvor der i Forvejen sad to dekorerede Herrer og tre Damer, der førte sig med saa megen Værdighed, at de i det mindste burde have været Markiser, meddelte den Rødhaahaarede med en skrigende Papegøjestemme Patissot, at hun var en skikkelig Pige, som holdt af at more sig og elskede at komme paa Landet, fordi man dèr plukker Blomster og spiser stegt Fisk. Hun lo med en Latter saa skarp, at Ruderne dirrede, og kaldte familiært sin Ledsager for „gamle Støder."

Patissot, der nærede den Anskuelse, at han i sin Egenskab af Statsembedsmand var forpligtet til en vis Tilbageholdenhed, følte sig meget forlegen. Heldigvis tav Octavie; hun skævede fra Siden til sine Medrejsende og blev pludselig grebet af den Trang, der forfølger alle Kvinder af hendes Slags, til at gøre Bekendtskab med virkelige Damer. Da der var gaaet fem Minutter, mente hun, at hun havde fundet et Middel, hun trak *Gil Blas* op af sin Lomme og rakte den høfligt til den ene af Damerne, der blev ganske forbløffet og med en Hovedrysten afslog at tage imod den. Octavie blev stærkt

krænket og gav sig til at tale om „visse Personer, der bildte sig noget ind og ikke var et Haar bedre end en anden én“. Af og til udslyngede hun endda et ret kraftigt Ord, der overfor de øvrige Passagerers iskolde Værdighed faldt til Jorden som en død Kugle.

Endelig var de i Maisons-Lafitte. Patissot vilde straks søge hen til Parkens mest skyggefulde Steder i

Haab om, at Skovens stille Højtid vilde dulme hans Ledsagerindes ophidsede Stemning. Men Virkningen blev en ganske anden. Saasnart hun var kommet ind i det grønne, gav hun sig til af fuld Hals at skraale alle de Operamelodier, der flød i hendes Kyllingehjerne;

hun slog Triller og gik lige fra *Robert* over til *Den Stumme* og derfra til Øjeblikkets sentimentale Godtkøbspoesier, som hun sang med de mest skingrende Toner.

Men pludselig tav hun stille og erklærede, at hun var sulten, og at hun vilde vende om. Patissot, der stadig haabede paa at faa hende gjort blidere, prøvede forgæves paa at holde hende tilbage.

Hun blev vred.

„Jeg er ved Gud ikke taget herud for at ærgre mig!“ sagde hun.

Han turde ikke trænge

mere ind paa hende, og de gik ned til *Restaurant Petit-Havre*, som laa lige ved det Sted, hvor Kaproningen skulde foregaa.

Hun bestilte en mægtig Frokost, en hel Række Retter, nok til at mætte et helt Regiment. Da hun imidlertid var for sulten til at kunne vente, forlangte hun straks nogle Sardiner, som hun kastede sig over med en Graadighed, som om hun vilde sluge Æsken med. Men da hun havde spist to eller tre af de smaa oliemættede Fisk, erklærede hun, at nu var hendes Sult gaaet over, og at hun vilde hen for at se paa Forberedelserne til Kaproningen.

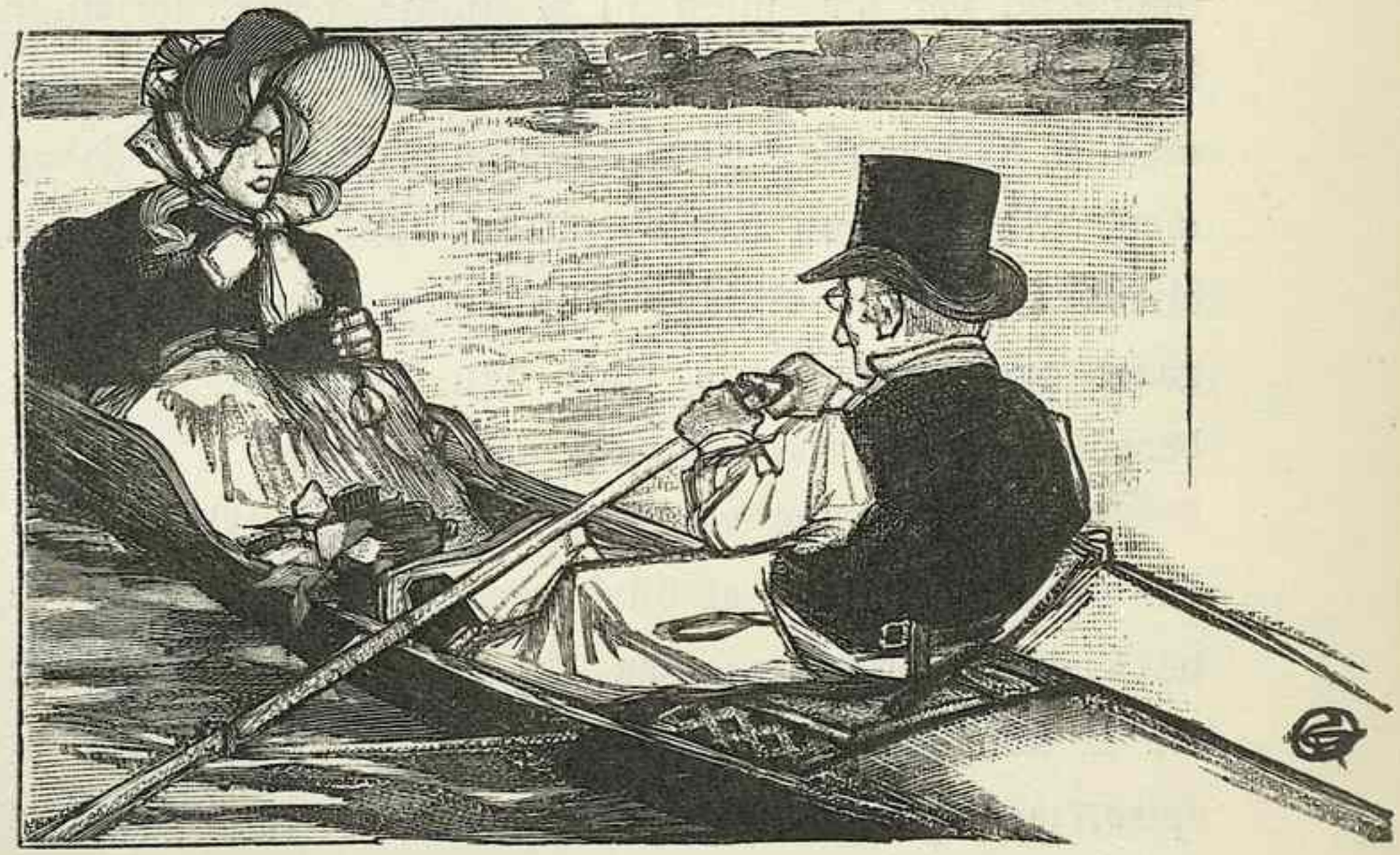
Patissot var lige ved at geraade i Fortvivlelse. Nu var det hans Tur til at blive rasende, og han nægtede bestemt at rejse sig. Saa gik hun alene med Løfte om at komme tilbage til Desserten. Han begyndte at spise, tavs, ensom og grundende over, hvorledes han skulde bære sig ad med at faa denne oprørske Natur til at virkeliggøre hans Drøm.

Hun kom ikke igen, og han gav sig til at søge efter hende.

Hun havde truffet nogle Venner, en Bande næsten nøgne Roere, som Solen havde brændt ildrøde lige op til Ørerne. De sad foran en Kafé og drøftede højrøstede og med voldsomme Lader alle Udsigterne for Kap-

roningen. To respektabelt udseende Herrer, Dommerne formodentlig, hørte opmærksomt paa dem.

Octavie havde puttet sin Haand ind under Armen paa en lang, opløben Fyr, der saa' ud til at have rigeligere med Muskler end med Hjerne; men da hun fik

Øje paa Patissot, hviskede hun den anden et Par Ord i Øret og slap ham.

Den opløbne svarede:

„Ja, vel, jeg er med paa den.“

Straalende, med et muntert, næsten kælent Blik kom hun henimod Patissot.

„Skal vi ikke ro en Tur?“ spurgte hun.

I sin Glæde over at se hende saa indsmigrende samtykkede han i dette nye Ønske fra hendes Side og lejede en Baad.

Men skønt Patissot havde Lyst til at se paa Kaproningen, afslog hun haardnakket at komme i Nærheden af den.

„Jeg vil meget hellere være alene med Dig, min Skat," sagde hun.

En Skælven gik gennem hans Hjerte . . . endelig! . . .

Han trak sin Frakke af og gav sig til at ro som en Rasende.

En gammel, monumental Mølle, hvis ormædte Hjul hang ned over Vandet, skrævede med sine Buer tværs over Floden. De gled langsomt under den, og da de kom ud paa den anden Side, saa' de foran sig et henrivende Parti af Floden, som overskyggedes af store Træer, der dannede en Hvælving. Den lille Flodarm snoede sig videre ud og ind, snart tilhøjre og snart tilvenstre, og aabenbarede ved hver Omdrejning nye Skønheder, paa den ene Side vide Marker og paa den anden en Skrænt, helt oversaaet med Villaer. De kom forbi en Badeanstalt, der var næsten helt begravet under Løvet, en henrivende Plet, Herrer med flunkende nye Handsker og Damer med Buketter i Brystet virkede

i deres Elegance underlig kejtede i disse landlige Omgivelser.

Hun udstødte et Fryderaab:

„Vi skal vel bade siden, ikke?“

Længere henne var der en Slags Bugt, dèr vilde hun blive og hun lod Patissot tage Aarerne ind og fortøje Baaden ved en Gren, der hang ud over Vandet.

„Kom her og sæt Dig ved Siden af mig!“

Hun lagde sin Arm om Halsen paa ham og lænede kælent sit Hovede mod hans Skulder, idet hun hviskede:

„Har vi det ikke yndigt? Aa, hvor det er vidunderligt at være paa Vandet!“

Patissot gav hende Ret. Han svømmede i Lykke og han tænkte paa de taabelige Kaproere, der uden nogensinde at føle Flodbreddernes daarende Trylleri og fryde sig over Sivenes svaje Ynde, blot stønnende, svedende og sløve af Muskelanspændelse, roer fra den Beværtning, hvor de har spist Frokost, til den Beværtning, hvor de skal spise til Middag.

Han havde det saa dejligt, at han endte med at falde i Søvn. Da han vaagnede . . . var han alene. Han kaldte, men ingen svarede. Han blev nervøs og roede tilbage op ad Floden. Han var bange for, at der var hændt en Ulykke.

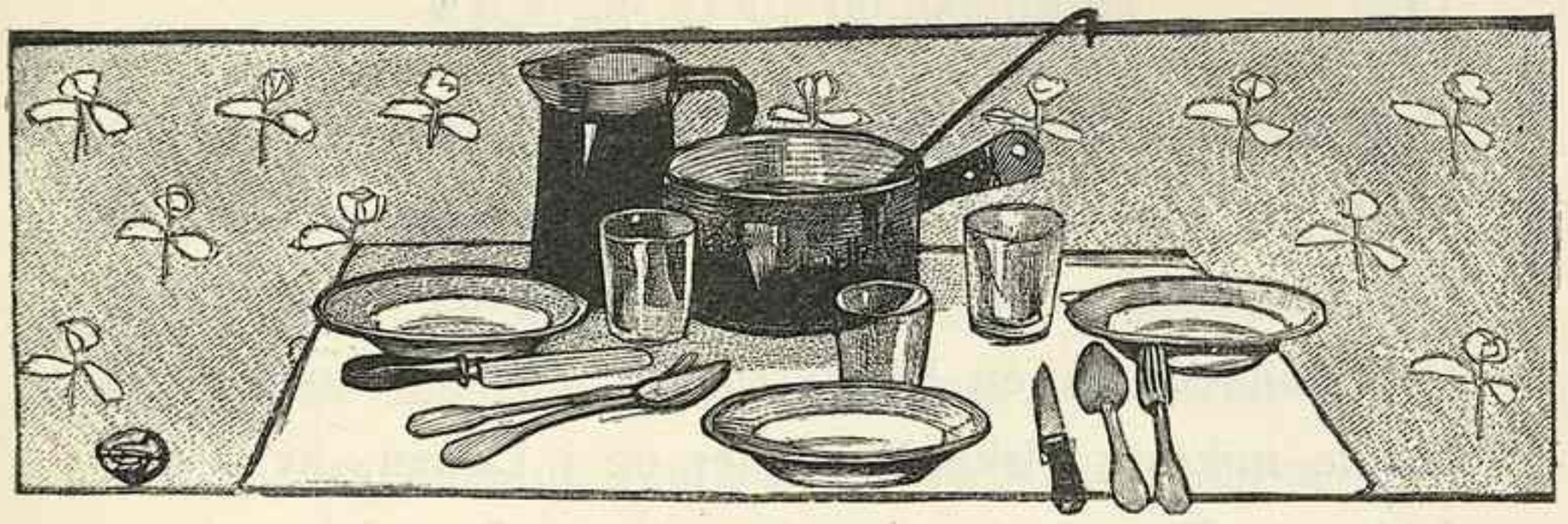
Men paa én Gang fik han langt borte Øje paa en

lang og slank Kaproningsbaad, som blev roet af fire Roere, der var ligesaa brune som Negere. Den kom nærmere som en Pil fløj den over Vandet. Ved Roret sad der en Kvinde . . . Himmel . . . var det ikke? . . . Jo, vist saa — det var hende! For at hjælpe Roerne med at holde Takten i Aareslagene, sang hun med sin skingrende Stemme en Vise, som hun afbrød, da hun var kommet lige ud for Patissot.

Hun førte Haanden op til Munden og tilkastede ham et Kys, idet hun raabte:

„Dèr, dit gamle Fjols!“

EN MIDDAG
OG NOGLE MENINGER

EN MIDDAG OG NOGLE MENINGER

I Anledning af Nationalfesten var Antoine Perdrix, Patissots Kontorchef, bleven udnævnt til Ridder. Han havde i tredive Aar gjort Tjeneste under de foregaaende Regeringsformer og i ti Aar arbejdet for den nuværende Regering. Hans Undergivne skumlede i Krogene over saaledes at blive belønnede gennem deres Chefs Person, men fandt det dog formaalstjenligt at skænke ham et Ridderkors, prydet med imiterede Diamanter, og den nye Ridder, der ikke vilde staa tilbage, indbød dem alle til Middag den paafølgende Søndag paa sit Landsted i Asnières.

Huset, der var overbroderet med mauriske Ornamenter, lignede en Variété, men dets Beliggenhed gav det Værdi, thi Jernbanelinien skar Haven i hele dens

Bredde i kun tyve Meters Afstand fra Havestuedøren. Midt paa den traditionelle runde Græsplæne var et Cementbassin med røde Guldfisk og et Springvand, som mindede om en Klystersprøjte, og som undertiden sendte mikroskopiske Regnbuer op i Luften, hvad der fyldte de Besøgende med den største Beundring.

Denne Sprøjtes Vandforsyning optog i høj Grad Perdrix. Tidt og ofte stod han op allerede Klokken fem om Morgenen for at fylde Beholderen. Han pumpede fanatisk i Skjorteærmer og med sin svære Bug vældende op over Benklæderne, bare for, naar han kom hjem fra Kontoret, at kunne have den Tilfredsstillelse at skrue op for Springvandet og forestille sig, at en forfriskende Kølighed spredte sig ud over hele Haven.

Festdagen oprandt, og alle Gæsterne, den ene efter den anden, udtømte sig i Begejstring over Ejendommens Beliggenhed. Hver Gang man i det fjerne hørte et Tog komme buldrende, raabte Perdrix med høj Røst dets Bestemmelsessted: Saint-Germain, Havre, Cherbourg eller Dieppe, og for Løjer

vinkede de allesammen til de Rejsende, der stod ved Kupévinduerne.

Kontoret var fuldtalligt til Stede. Der var først Souschefen Capitaine og Patissot, som var Første-Fuldmægtig, saa kom de Sombreterre og Vallin, et Par nye Embedsmænd af Levemandstypen, der kun viste sig paa Kontoret, naar det passede dem, og endelig Rade, der i hele Ministeriet var berømt for de vanvittige Meninger, som han aabenlyst forfægtede, og Ekspeditionssekretæren Boivin.

Rade gik for at være noget for sig selv. Nogle af hans Kolleger kaldte ham for Fantast og Idealist, andre af dem for Revolutionær, men alle var de enige om at sige, at han var et Fjols, der stod sig selv i Vejen. Han var allerede gammel, lille og mager med et Par spillende Øjne og langt, hvidt Haar. Hele sit Liv havde han udtalt sin største Foragt for alt administrativt Arbejde. Han elskede Bøger og elskede at læse dem; af Naturen var han en Oprører, en Sandhedssøger, en Bekæmper af alle gængse Fordomme, og han fremsatte sine Meninger paa en afgørende og paradoksal Maade, der lukkede Munden baade paa de, som gaar rundt i sløv Tilfredshed, og paa de, der er utilfredse med alt uden at vide hvorfor.

I Omtale hed han altid „den gale Rade“ eller „det

Brushovede til Rade!“ og den Langsomhed, hvormed hans Avancement gik for sig, syntes at hæve alle Middelmaadighederne paa hans Bekostning. Hans dristige Udtryk og hans Uafhængighed fik mange Gange hans Kolleger til at skælve, og med Rædsel spurgte de hverandre, hvorledes det var muligt, at han havde kunnet beholde sin Plads.

Saasnart de var kommet til Bords, holdt Perdrix en lille Tale, hvori han takkede sine „Medarbejdere“ og lovede dem sin Beskyttelse, der kom til at betyde mere, efterhaanden som han steg i Myndighed; han sluttede med en bevæget Passus, i hvilken han takkede og forherligede den liberale og retfærdige Regering, som forstod at paaskønne sine ringeste Tjeneres Fortjeneste.

Souschefen, Capitaine, svarede paa hele Kontorets Vegne, han lykønskede, gratulerede, bukkede, hidsede sig op til en begejstret Stemning og gjorde sig til Tolk for de andres Lovprisninger. Disse to Prøver paa fransk Veltalenhed, blev modtaget med et overstrømmende Bifald, hvorefter man for Alvor gav sig i Kast med Maden.

Alt gik godt lige til Desserten, da Samtalens aandelige Misvækst ikke generede nogen. Men ved Kaffen opstod der pludselig en Diskussion, som fik Rade til at fare ud og overskride alle Grænser.

Det var selvfølgelig Kærlighed, der var paa Tale, og et Pust af Ridderlighed gik igennem denne Stue, der var fuld af Bureaukrater. Kvindens Skønhed, hendes Sjæls Renhed, hendes Ynde, hendes sikre Dømmekraft og hendes Følelsers Finhed blev hævet til Skyerne. Men Rade gav sig til at protestere. Han nægtede haardnakket, at det saakaldte „smukke“ Køn var i Besiddelse af alle de Egenskaber, som man tillagde det, og overfor den almindelige Forargelse, der fulgte efter hans Udtalelser, gav han sig til at citere bekendte Forfattere.

„Schopenhauer, mine Herrer, Schopenhauer, der er en stor Filosof, som hele Tyskland ser op til, siger: „Mandens Forstand maa have været meget formørket af Elskov, siden han har kunnet finde paa at kalde dette Køn med den korte Vækst, de smalle Skuldre, de brede Hofter og de kalveknæede Ben for „det smukke“. Kvindens eneste Skønhed ligger i Virkeligheden i hendes Elskovsinstinkt. I Stedet for at kalde hendes Køn for det smukke, vilde det have retfærdigere at kalde det for det *uæstetiske*. Kvinderne har hverken Følelse for eller Forstand paa Musik, ligesaa lidt som for Poesi eller for de plastiske Kunster. Det er altsammen hos hende ikke andet end rent Efterabelsestalent, lutter Paaskud og Affektation med det Formaal at behage, som er hendes eneste Tragten.“ “

„Den Mand, som har sagt det, er en Dumrian," erklærede de Sombreterre.

Rade fortsatte, uanfægtet og smilende:

„Og Rousseau? Hvad mener ikke Rousseau? „Kvinderne," siger han, „bryder sig i Almindelighed ikke om nogen Art af Kunst, de forstaar sig ikke paa den, og de har intet Geni.""

De Sombreterre trak ringeagtende paa Skuldrene:

„Rousseau er lige saa dum som den anden — det er min Mening."

Rade smilede stadig:

„Og Lord Byron, som dog satte Pris paa Kvinderne, ved De, hvad han sagde: „Der skulde sørges godt for dem, baade med Føde og med Klæder, men man burde ikke give dem Lov til at blande sig med Samfundet. De burde ogsaa have Undervisning i Religion, men holdes uvidende om Poesi og Politik og kun læse Andagts- og Kogebøger."

Rade gjorde en lille Pause og vedblev:

„De kan jo selv se det, mine Herrer. Alle Kvinder lærer at male og at spille, og dog er der ikke én Kvinde, som har malet et udødeligt Billede eller skrevet en Opera, der var værd at lægge Mærke til! Og hvorfor ikke, om jeg maa spørge? Fordi de er *Sexus sequior*,

det andet Køn i alle Retninger, et Køn, som er skabt til at holde sig i Baggrunden.“

Patissot begyndte at blive vred:

„Og Georges Sand?“

„Hun var en Undtagelse, en ren Undtagelse. Jeg kan citere Dem endnu en Udtalelse af en anden stor Filosof, en engelsk denne Gang: Herbert Spencer. Den lyder saaledes: „Hvert Køn er i Stand til under Indflydelse af særlige Stimulanser at lægge Egenskaber, der ellers under almindelige Forhold særpræger det andet Køn, for Dagen. Saaledes kan, for at tage et yderliggaaende Eksempel, en særlig Ophidselse faa Mændenes Bryster til at give Mælk; i store Hungersnødperioder har man set smaa, moderløse Børn blive frelste paa denne Maade. Vi anbringer dog ellers ikke den Egenskab at kunne give Mælk mellem Mændenes særlige Attributter. Paa lignende Vis kan en kvindelig Intelligens i visse Tilfælde frembringe fortræffelige Resultater, som man imidlertid ikke tør regne med, naar den kvindelige Natur skal vurderes som en social Faktor . . .““

Patissot følte sig krænket i sin medfødte Ridderlighed og erklærede:

„Man skulde ikke tro, at De var Franskmand. Den franske Ridderlighed er dog en af Patriotismens Former.“

Rade tog Handsken op:

„Jeg er aldeles ikke Patriot, ialtfald saa lidt som muligt.“

Stemningen blev pludselig kølig, men han fortsatte uanfægtet:

„Er De enig med mig i, at Krig er noget, der strider imod Naturen? At den Skik at slagte hinanden tyder paa, at to Folk staar paa det samme barbariske Trin? At det, eftersom det eneste virkelige gode er *Livet*, er hæsligt at se Regeringen, hvis Pligt det er at beskytte Borgernes Tilværelse, haardnakket søge efter Midler til at udrydde dem? Ja, ikke sandt? Nuvel, er Krigen noget saa forfærdeligt, er saa ikke Patriotismen den Grundtanke, som bærer den oppe? Naar en Morder dræber, har han en Tanke med det, den Tanke, at han vil stjæle. Men naar en brav Mand med sin Bajonet gennemstikker en anden brav Mand, som maaske er Familiefader eller en stor Kunstner, hvilken Tanke adlyder han saa? . . .“

Alle de tilstedeværende følte sig dybt krænkede:

„Naar man tænker den Slags Ting, tier man stille med dem i andres Nærværelse.“

Patissot indvendte:

„Undskyld, min Herre, men der er dog visse Principer, som alle hæderlige Folk anerkender.“

Rade spurgte:

„Hvilke?“

I en meget højtidelig Tone svarede Patissot:

„Først og fremmest Moralen.“

Rade straalede og udbrød:

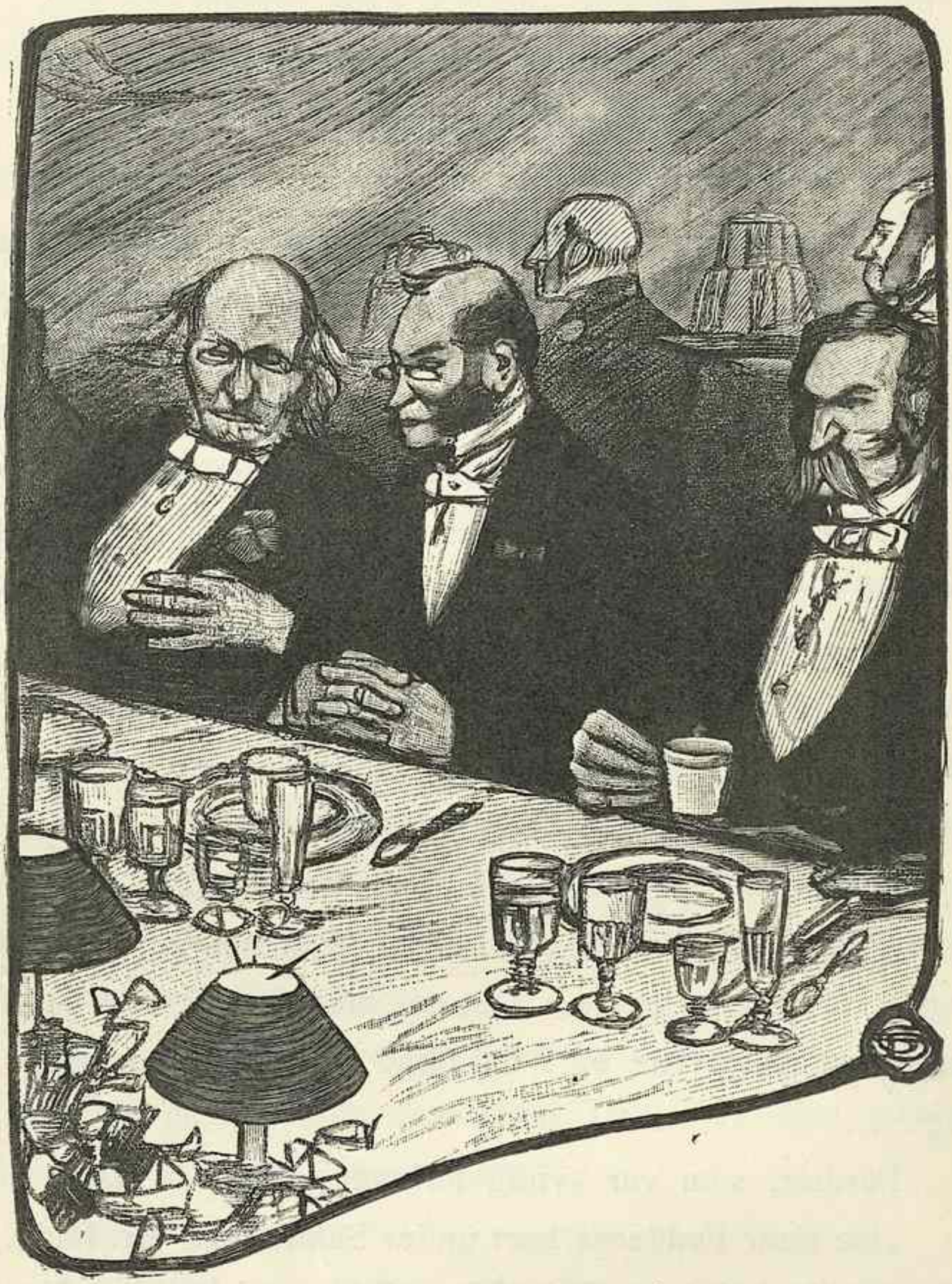
„Et eneste Eksempel, min Herre, et ganske lille Eksempel. Hvad er Deres Mening om de Gentlemen, som med Silkekasket paa Hovedet henlever deres Tid paa de ydre Boulevarder, og som driver en Næringsvej, jeg ikke behøver nærmere at karakterisere?“

Over alle Ansigterne omkring Bordet gik et Udtryk af dyb Foragt.

„Ja, dèr ser De, mine Herrer! Men kun for et Aarhundrede tilbage var det Skik og Brug, at en virkelig elegant Adelsmand, der ellers var meget kilden i sin Æresfølelse, til . . . til Veninde havde en „meget smuk og hæderlig Dame af de bedste Kredse“, og at han fuldstændig levede paa hendes Bekostning, ja, endogsaa ruinerede hende. Det vil med andre Ord sige, at Moralprinciperne er i høj Grad varierende og følgelig . . .“

Perdrix, som var synlig forlegen, stansede ham:

„De slaar Fødderne bort under Samfundet, Hr. Rade. Man skal altid have Principer. Som nu i Politik. Her sidder de Sombreterre, som er Legitimist, Vallin, som

er Orléanist, og Patissot og jeg, som er Republikanere, Vi har alle meget forskellige Principer, ikke sandt? Og alligevel kommer vi rigtig godt ud af det med hinanden netop, fordi vi er fem."

Rade udbrød:

„Jeg har ogsaa Principer, jeg har ovenikøbet nogle meget bestemte Principer."

Patissot løftede Hovedet og sagde koldt:

„Det vilde more mig at lære dem at kende, Hr. Rade."

Rade lod sig ikke bede:

„Ja, nu skal De faa dem:

1ste Princip: En Eneherskerregering er en Uhyrlighed.

2det Princip: Den indskrænkede Stemmeret er en Uretfærdighed.

3die Princip: Den almindelige Stemmeret er en Taabelighed.

Tænk Dem at udlevere Millioner af Mennesker, hvorimellem der kan være fremragende Intelligenser, Lærde, ja endogsaa Genier, til et Væsens Lune og Forgodtbefindende, et Væsen, som i et Øjebliks Daarskab, Rus eller Forelskelse i sin ophidsede Fantasi ikke vil betænke sig paa at ofre alt, at bortødsle den Velstand, som alle i Landet har været med til at samle, og at lade

Tusinder af Mænd hakke til Plukfisk paa Slagmarken . . . osv. osv. . . . Det forekommer mig ud fra en nøgtern Betragtning at være en naturstridig Vildfarelse.

Hvis man paa den anden Side gaar med til, at Landet skal regere sig selv, er det at udelukke en Del af Borgerne fra at deltage i Statens Styrelse, tilmed under et Paaskud, der altid er i høj Grad omtvisteligt, en saa haarrejsende Uretfærdighed, at det forekommer overflødigt at drøfte det videre.

Tilbage er da den almindelige Stemmeret. De vil nok indrømme med mig, at Genierne er grumme sjældne, ikke sandt? Hvis vi regner meget rigeligt, kan vi sætte, at der for Øjeblikket her i Frankrig er fem. Lad os hertil — stadig flot regnet — føje to hundrede, som har et stort Talent, tusinde andre med forskellige Talenter og ti Tusinde, der paa det ene eller det andet Omraade rager frem over de øvrige. Det bliver altsaa en Generalstab paa elleve Tusinde to hundrede Dygtigheder. Derefter kommer de Middelmaadiges Hær, der følges af Taabernes Mangfoldighed. Da de middelmaadige og Taaberne altid danner et umaadeligt Flertal, er det ganske utænkeligt, at de kan vælge en intelligent Regering.

For at være retfærdig maa jeg indrømme, at logisk set forekommer den almindelige Stemmeret mig at

være det eneste antagelige Princip, men desværre er det urimeligt at føre det ud i Praksis, og jeg skal sige Dem hvorfor.

At lade alle et Lands ledende Magter tage Del i Regeringen, at faa alle Interesser repræsenterede og tage Hensyn til alle Rettigheder er en ideel, men lidet praktisk Drøm, thi den eneste Magt, som man er i Stand til at maale, er netop den, som der burde regnes mindst med, Dumhedens Magt, Antallet. Efter denne Methode kommer den uintelligente Mængde forud for Geniet, for al Viden, for Sagkundskaben, for Rigdommen, for Industrien o. s. v. Hvis De kunde give et Medlem af Instituttet ti Tusinde Stemmer og en Kludesamler én, en stor Ejendomsbesidder hundrede Stemmer og hans Fæster ti, vilde de omtrent have tilvejebragt en nogenlunde national Repræsentation, som virkelig repræsenterede alle Nationers Kræfter. Men jeg gad nok se, hvorledes De vilde bære Dem ad med med det!

Af alt dette drager jeg følgende Slutninger:

Naar man i gamle Dage ikke kunde finde sig nogen Livstilling, blev man Fotograf, nutildags bliver man Deputeret. En Myndighed, der sammensættes paa denne Maade, bliver altid sørgelig uduelig, det vil sige ligesaa uduelig til at udrette noget slet som til at udrette no-

get godt. En Tyran kan derimod, hvis han er dum, gøre meget ondt, og hvis han tilfældigvis er intelligent — hvad der er uhyre sjældent — meget godt.

Jeg føler ikke Trang til at træffe noget Valg mellem disse to Regeringsformer. Jeg erklærer mig for Anarkist, det vil sige Tilhænger af den Myndighed, som holder sig mest tilbage, som mærkes mindst, som i Ordets videste Betydning er mest liberal og paa samme Tid revolutionær, som med andre Ord er sin egen evige Fjende, fordi den i ethvert Tilfælde altid er og maa være fuldkommen mangelfuld . . . ja, det er min Mening."

Det svirrede med harmfyldte Udbrud over Bordet, alle, Legitimister, Orléanister og Embeds-Republikanerne, blev helt røde i Hovederne af Vrede. Særlig Patissot var lige ved at kvæles, han vendte sig om imod Rade og spurgte:

„Der er altsaa intet, De tror paa?"

Den anden svarede roligt:

„Nej, intet."

Den Vredesbølge, der skyllede gennem Stuen, hindrede Rade i at fortsætte. Men Perdrix iførte sig paany sin Chefs-Værdighed og sluttede Diskussionen:

„Lad os holde inde, mine Herrer, jeg beder Dem. Vi har hver vor Mening, ikke sandt, og ingen af os føler nogen Lyst til at forandre den."

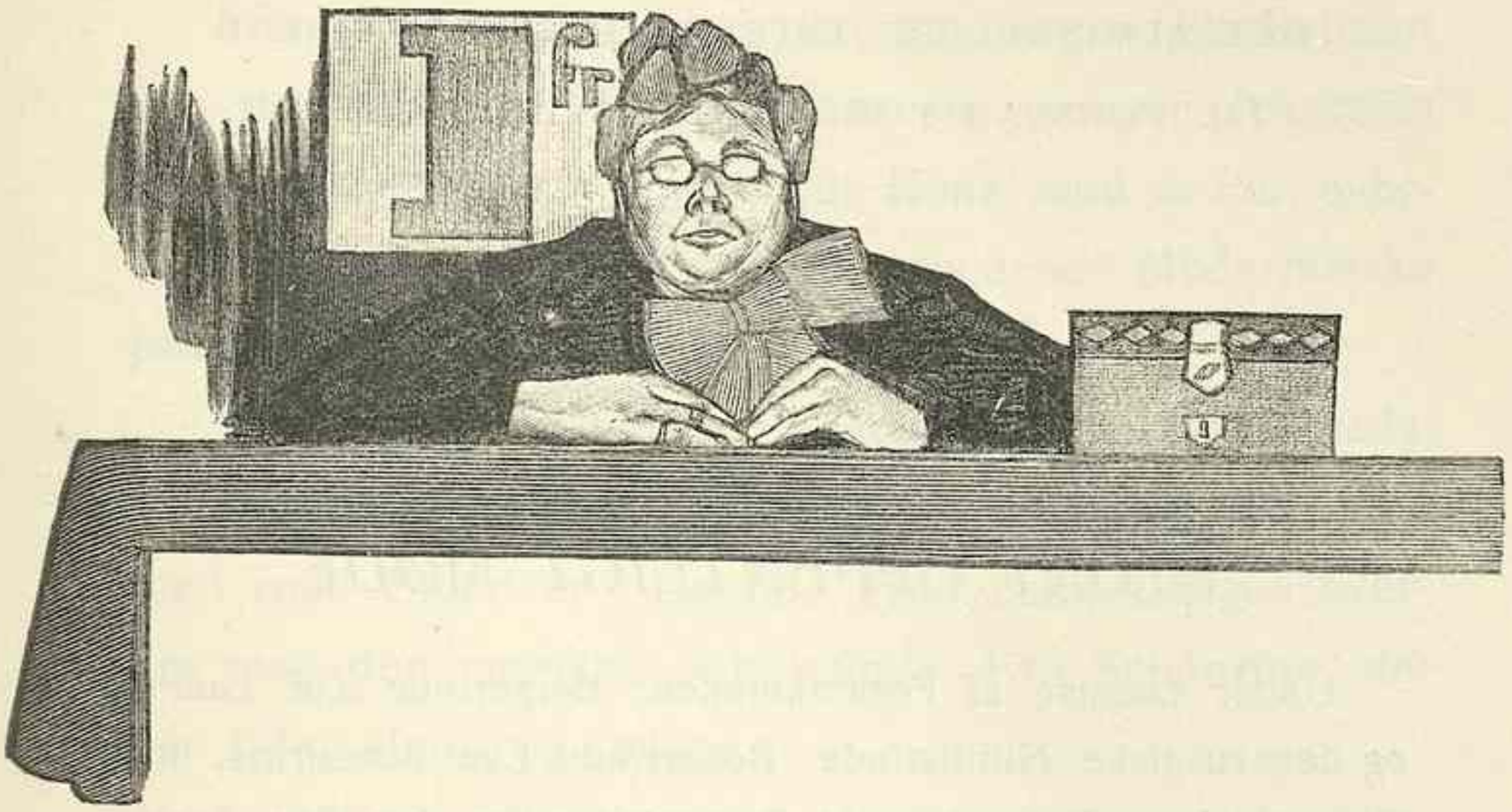
Denne retfærdige Bemærkning vakte almindeligt Bifald. Men Rade, som stadig var i Oprør, vilde have det sidste Ord.

„Jeg har alligevel en Moral," sagde han, „den er meget enkel og altid anvendelig, den rummes i en Sætning, en Formel, om De vil. Den lyder saaledes: *„Gør aldrig imod din Næste, hvad Du ikke vil have, at der skal gøres mod Dig selv."* Den vil det være Dem umuligt at pille ved, medens jeg med tre Argumenter vilde paatage mig at sønderlemme det mest hellige af alle Deres Principer."

Denne Gang var der ingen, som svarede. Men da Middagsgæsterne om Aftenen to og to sammen spadserede hjem, sagde de alle til hinanden:

„Nej, i Dag gik Rade virkelig over Grænsen. Han maa aabenbart have en Skrue løs. Han burde forflyttes til Charenton."

ET OFFENTLIGT MØDE

ET OFFENTLIGT MØDE

Paa begge Sider af en Port, over hvilken Ordet: *Bal* prangede med iøjnefaldende Bogstaver, var opslaaet store, rødviolette Plakater, som forkyndte, at dette folkelige Forlystelsessted denne Søndag skulde tjene et andet Formaal.

Patissot, der som en skikkelig Borger langsomt for i Ro at fordøje sin Frokost slentrede afsted i Retning ad Banegaarden, stansede. Den skrigende Farve havde fanget hans Blik, og han læste:

DET ALMINDELIGE, INTERNATIONALE FORBUND
TIL FORSVAR FOR KVINDENS RETTIGHEDER

DEN PARISISKE HOVEDKOMITÉ

STORT OFFENTLIGT MØDE

Under Ledelse af Fritænkersken, Borgerinde Zoë Lamour og den russiske Nihilistinde, Borgerinde Eva Schourine, med Bistand af en Delegation af Borgerinder fra den frie Tankes Uafhængigheds-Kreds og en Gruppe Borgere og Meningsfæller.

Borgerinden Césarine Brau og Borger Sapience Cornut, som er vendt tilbage fra sit Eksil, vil begge tage Ordet.

ADGANGSKORT: 1 **Francs.**

En ældre Dame med Briller sad foran et Bord, der var dækket med et Tæppe, og indkasserede Pengene. Patissot gik derind.

I den næsten allerede fyldte Sal sporedes den ejendommelige Duft af vaade Hunde, der altid slaar ud fra gamle Jomfruers Skørter, blandet med Ballokalets daglige tvivlsomme Parfumer.

Efter nogle Øjeblikkes ihærdig Søgen fik Patissot Øje paa en ledig Plads mellem en gammel dekoreret Herre og en lille arbejdsklædt Kone med et Par overspændte Øjne og et stærkt fremtrædende Modermærke paa Kinden.

Paa Tribunen var alle de Agerende fuldtalligt til Stede.

Borgerinden Zoë Lamour var en fyldig Brunette med røde Blomster i Haaret. Hun delte Dirigenthvervet med den russiske Nihilistinde, Eva Schourine, der var lille, blond og mager.

Lige under dem sad den berømte Borgerinde Césarine Brau, ogsaa kaldet: „Mændenes Overvinder“, ligeledes en smuk Kvinde, og ved Siden af hende Borger Sapience Cornut, som var vendt tilbage fra sit Eksil. Det var en Olding med vildt strittende Haar og Skæg og et glubskt Ydre, hans knyttede Næver hvilede paa hans Knæ, og han stirrede ud over Salen som en Kat stirrer paa et Fuglebur.

Tilhøjre befandt sig en Delegation antike Borgerinder, ugifte, cølibatfortørrede og skrupskøre af haabløs Venten, ligeoverfor en Gruppe Borgere, som betragtede det som deres Pligt at reformere Menneskeheden, og som aldrig havde klippet hverken deres Haar eller deres Skæg, formodentlig for at symbolisere det uendelige i deres Stræben.

Publikum var stærkt blandet.

Kvinderne, der var i Flertal, hørte til Portnerskernes og de kvindelige Smaahandlendes Klasser. Overalt dukkede den utrøstelige Gammeljomfru-Type frem mellem Husmødrenes røde Ansigter. Tre Skoledrenge, der var kommet for at være imellem Kvinder, sad og hviskede i en Krog. Nogle enkelte Familier havde indfundet sig af Nysgerrighed. Men paa første Række sad en Neger i gult Lærredstøj, en pragtfuld, krushaaret Neger, der holdt Øjnene stift hæftede paa Tribunen og lo fra det ene Øre op til det andet med en tavs, indestængt Latter, som fik hans hvide Tænder til at skinne i det sorte Ansigt. Han lo uden at bevæge Kroppen i mindste Maade, som et Menneske, der er komplet ude af sig selv af Lyksalighed. Hvorfor var han dèr? Mysterium! Havde han troet, at han skulde komme paa Komedie? Eller sagde han til sig selv inde i sit uldne Afrikaner-Hovede: „De er jo til at dø af Grin af allesammen! Det er en nydelig Samling, den har vi ikke Mage til under Ækvator.“

Borgerinde Zoë Lamour aabnede Mødet med en lille Tale.

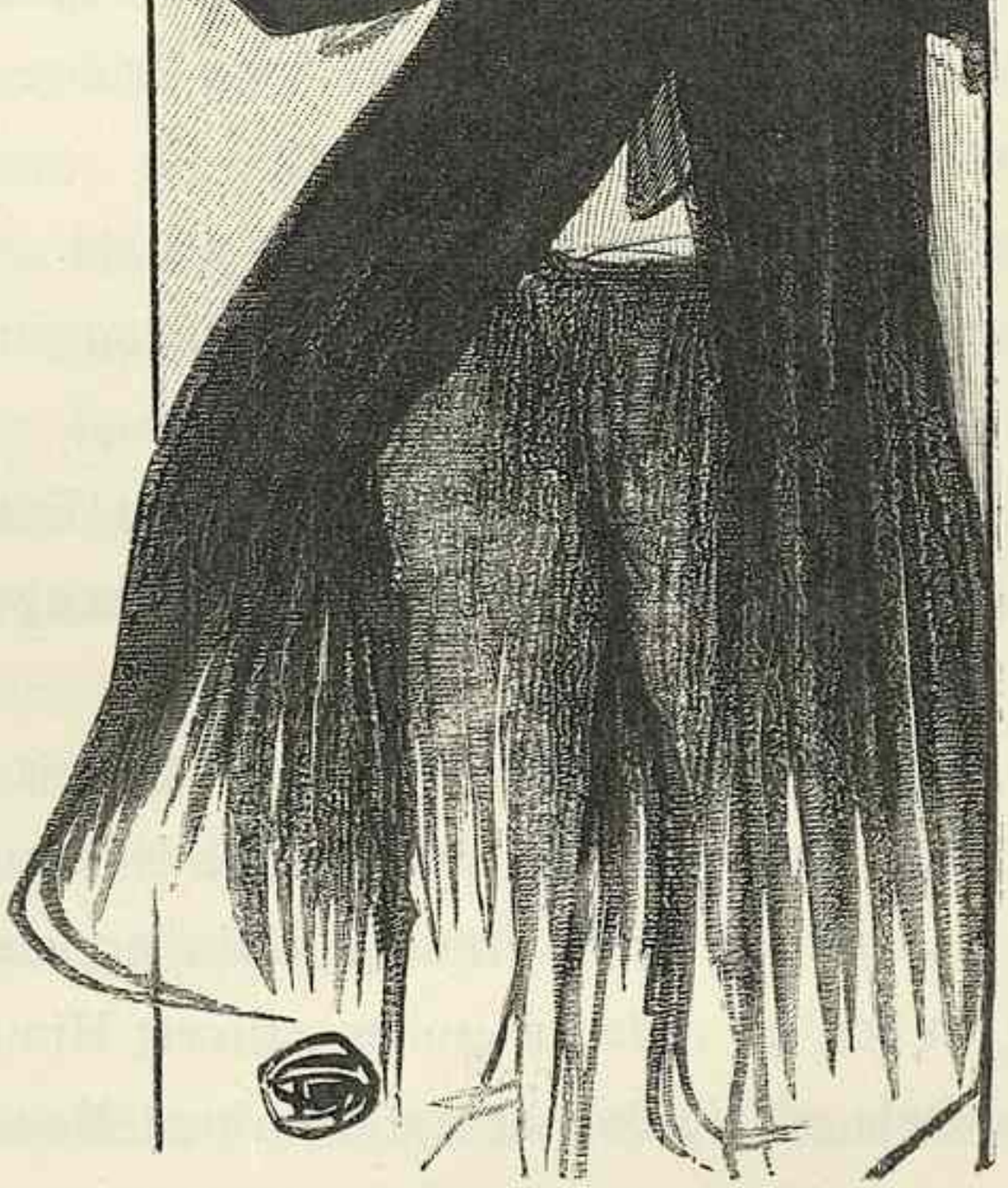
Hun mindede Forsamlingen om Kvindens Slaveri lige fra Tidernes Begyndelse, om den obskure Rolle, der var tildelt hende og om hendes Heltemod og hen-

des Offervillighed over for alle store Tanker. Hun sammenlignede hende med Fortidens Folkeslag, der kun bestod af Konger og af et Aristokrati, og hun kaldte hende for „den evige Martyr“, for hvem enhver Mand er en Hersker og i et Øjebliks stor Lyrik udbrød hun: „Folket har haft sit 87 — lad os ogsaa faa vort. Den undertrykte Mand rejste sig og lavede *Revolution;* Fangen sprængte sine Lænker, og Slaven gjorde Oprør. Kvinder, lad os efterligne vore Despoter! Lad ogsaa os gøre Oprør, lad os bryde Ægteskabets og Slaveriets ældgamle Lænke, lad os drage frem og erobre vor Ret! Lad ogsaa os lave vor Revolution!“

Hun satte sig under en Torden af Bifald. Negeren var helt vild af Fryd, han bankede Panden imod sine Knæ og udstødte smaa, skarpe Hvin.

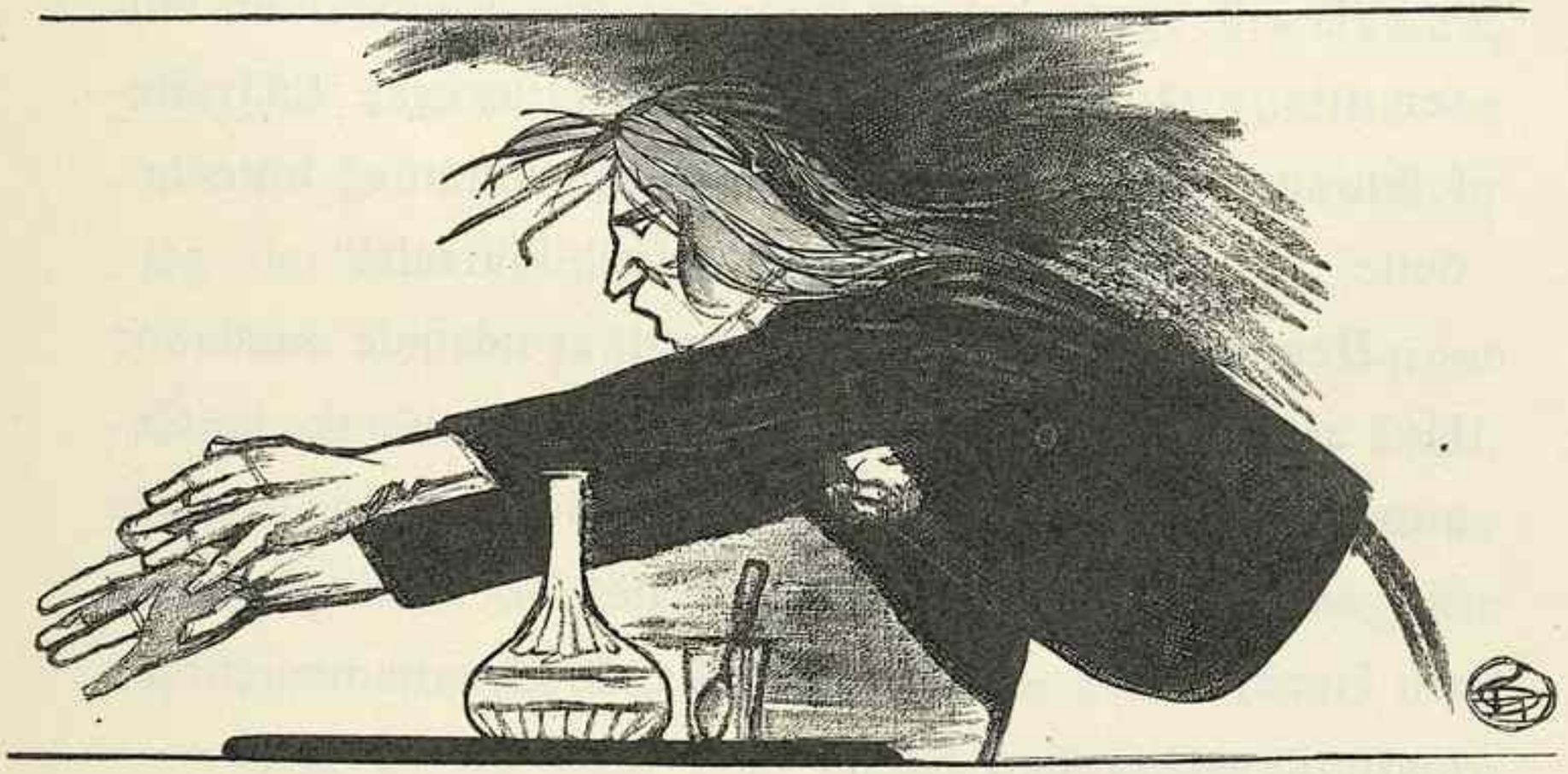
Den russiske Nihilistinde, Borgerinden Eva Schourine rejste sig og sagde med en gennemtrængende, og blodtørstig Stemme:

„Jeg er Russerinde. Jeg har hejst Oprørets Fane. Denne Haand har ramt mit Fædrelands Undertrykkere, og jeg erklærer for Eder, franske Kvinder, der hører paa mig, at jeg er rede til under ethvert Himmelstrøg og i alle Dele af Verden at kæmpe mod Mandens Tyranni og overalt hævne den skændigt undertrykkede Kvinde.“

Denne Tale fremkaldte en sand Storm af Bifald, og selveste Borger Sapience Cornut rejste sig og gned sit gule Skæg mod den hævnende Haand.

Fra nu af antog Mødet en fuldkommen international Karakter. De fremmede Landes delegerede Borger-

inder stod frem den ene efter den anden og tolkede deres respektive Landes Tilslutning.

Først talte en tysk Kvinde. Hun svulmede af Fedt, paa Issen havde hun en Tot Hør, og hun fremsnøvlede med en tyk, klæget Stemme:

„Djai vil kun sige, at det gamle Tiskland mit Fryd har set de franske Fruentimmers grosse Bevægelse. Vore Bryster (hun slog paa sit eget, der ikke ydede nogen Modstand mod Slaget) have rystet . . . vore . . . djaj taler ikke godt franske . . . men vi er mit Eder!“

En Italienerinde, en Spanierinde og en svensk Delegeret sagde det samme, alle paa det mest fantastiske Sprog. Til sidst kom en uendelig lang Englænderinde, hvis Tænder lignede en Rive. Hun udtrykte sig omtrent paa følgende Maade:

„I will ogsaa bringe from det frie England en Hilsen til . . . til . . . den so . . . so pittoreske Lady-Befolkning in Frankrig og til Emancipationen af dette . . . dette . . . Fiministparti. Hip! Hip! Hurrah!“

Denne Gang gav Negren sig til at udstøde saadanne Hyl af Begejstring, ledsagede af saa ubeherskede Gestus — han slog Benene op over Stoleryggen og daskede sig som en rasende paa Laarene for at tilkendegive sin Henrykkelse — at to af Lokalets Opsynsmænd blev nødt til at berolige ham.

Patissots Sidemand mumlede:

„Lutter Hysteri! Lutter Hysteri!“

Patissot, som troede, at det var ham, der blev talt til, vendte sig om:

„Hvad behager?“

Herren undskyldte sig:

„Om Forladelse, det var ikke Dem, jeg talte til. Jeg sagde bare, at alle de Kvindfolk er Hysterikere.“

Patissot blev i høj Grad overrasket og spurgte:

„Kender De dem da?“

„Ja, en lille Smule. Zoé Lamour har været i Kloster og forsøgt at blive Nonne. Det er Nummer ét. Eva Schourine har været anklaget for Ildspaasættelse og blev erklæret for sindssyg. Det er Nummer to. Césarine Brau er en almindelig Intrigant, som vil have, at man skal tale om hende. Derovre ser jeg tre andre, der har været paa min Afdeling paa Hospitalet, og alle de gamle Fruentimmere her omkring os, behøver jeg slet ikke at tale om.“

Men der blev hysset ad dem fra alle Sider. Borger Sapience Cornut, som var vendt tilbage fra sit Eksil, havde rejst sig. Han rullede først skrækindjagende med Øjnene, saa begyndte han med en hul Røst, der syntes at komme fra en dyb Kælder:

„Der er tre Ord, som er større end alt andet, tre Ord, der lyser som Sole og runger som Tordenskrald: Frihed! Lighed! Broderskab! Det er Folkeslagenes Bannere. Under deres Dug er vi marscheret frem og har styrtet Tyrannerne. Nu er det Kvindernes Tur til at svinge dem som Vaaben og at marschere frem og erobre deres Uafhængighed. Vær frie, frie i Eders Elskov, i Eders Hjem, i Eders Fædreland. Bliv fremfor alt vore lige i politisk Henseende og overfor Loven! Broderskab! Vær vore Søstre, vore fortrolige i vore Planer, vore tapre Kammerater. Bliv i Sandhed til den ene

Halvdel af Menneskeheden i Stedet for kun at være en lille Brøkdel af den."

Og han styrtede sig ud i den højere Politik, udviklede verdensomspændende Principer, talte om Folkeaand og Samfundssjæl og profeterede en Verdens-Republik, bygget paa de tre urokkelige Grundstøtter: Frihed, Lighed og Broderskab.

Da han tav, var Salen lige ved at styrte sammen under Bifaldsstormen. Patissot vendte sig forbløffet om imod sin Sidemand:

„Tror De, at han er rigtig klog?"

Den gamle Herre svarede:

„Ja, vist saa. Der er Millioner som han. Det kan vi takke Oplysningen for."

„Oplysningen?"

„Ja, nu da alle kan læse og skrive, kan den hidtil skjulte Dumhed aabenlyst brede sig."

„De mener altsaa, at Oplysningen . . .?"

„Undskyld, min Herre, jeg for mit Vedkommende er liberal. Jeg vil ikke udtale nogen bestemt Mening, jeg vil kun sige dette: De har et Uhr, ikke sandt? Godt, en Dag springer Fjeren, og De gaar hen til denne Borger Cornut og beder ham om at gøre det i Stand for Dem. Han vil svare, at han ikke er Uhrmager, og bede Dem om at gaa Pokker i Vold. Men hvis

noget gaar i Stykker i det uendeligt indviklede Maskineri, der hedder Frankrig, tror han, at han bedre end nogetsomhelst andet Menneske her paa Jorden er i Stand til lige paa Stedet at sætte det i Lave. Og der er fyrretyve Tusinde Skraalhalse, som tror akkurat det samme, og som benytter sig af enhver Lejlighed til at proklamere det. Jeg mener, at vi hidtil har manglet en ny ledende Klasse, det vil sige Mænd, hvis Fædre har været vante til at tumle med Magten, og som derfor er opdraget med dette Maal for Øje og er bleven særligt uddannede dertil, akkurat som de unge Mennesker, der skal være Polyteknikere . . .“

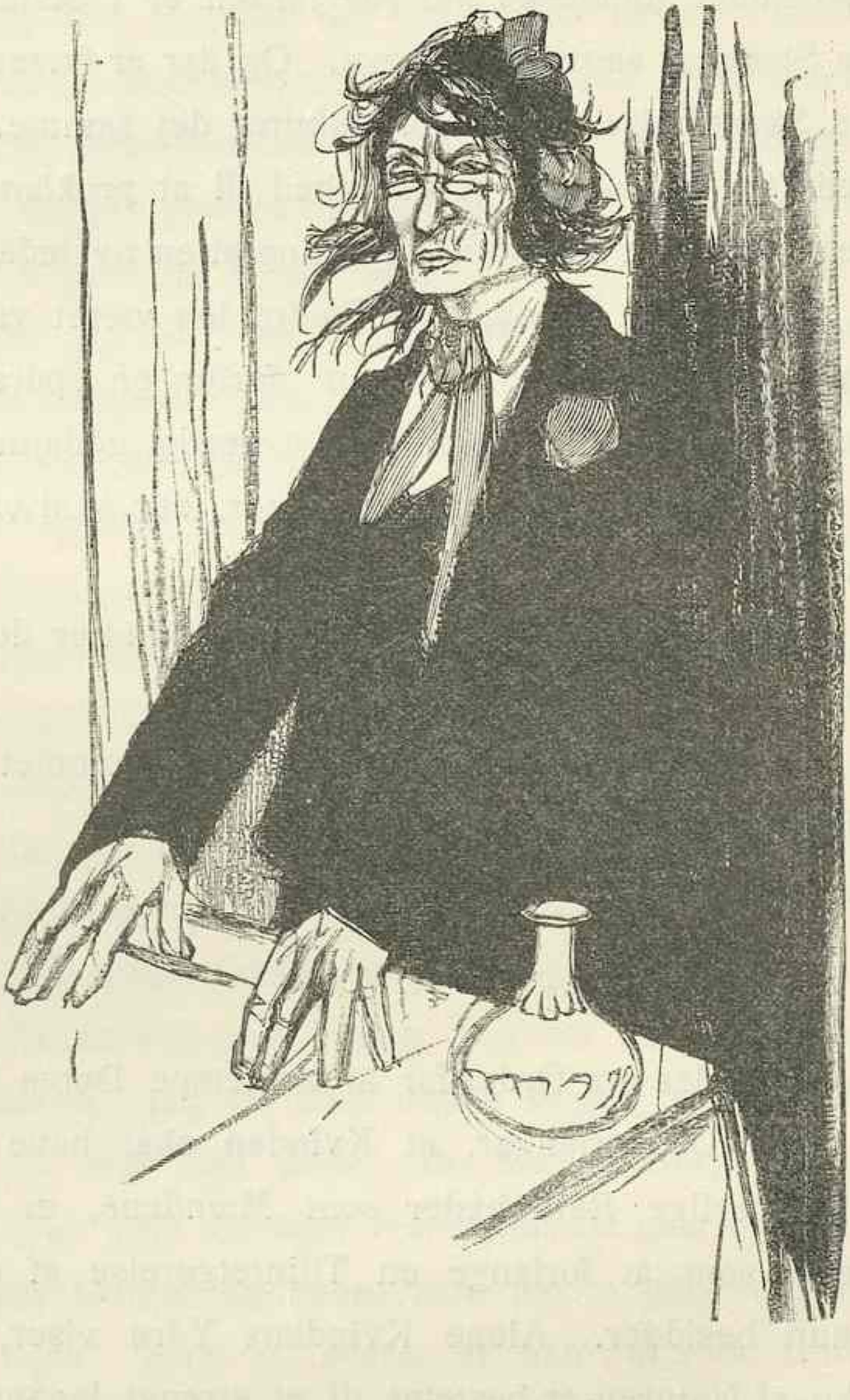
En kraftig Hyssen fra flere Sider afbrød atter deres Samtale.

En ung, melankolsk udseende Mand var kommet op paa Tribunen.

Han begyndte:

„Mine Damer!

Jeg har bedet om Ordet for at bekæmpe Deres Teorier. Naar De forlanger, at Kvinden skal have de samme borgerlige Rettigheder som Mændene, er det det samme som at forlange en Tilintetgørelse af den Magt, hun besidder. Alene Kvindens Ydre viser, at hun ikke af Naturen er bestemt til et strengt legemligt

Arbejde eller til altfor store aandelige Anstrengelser. Hendes Rolle er en anden, men derfor ikke mindre smuk. Hun skænker os Livets Poesi. Ved sin Ynde, ved et Blik fra sine Øjne behersker hun Manden og Verden. Manden har sin Styrke, som Kvinden ikke kan tage fra ham, men Kvinden ejer det Trylleri, som formaar at lægge Styrken i Lænker. Hvad har Kvinden at beklage sig over? Fra det Øjeblik, da Verden blev til, var det hende, som var Herskerinden. Intet udrettes uden hende. Det er for hendes Skyld, at alt det skønne, Mændene har skabt, er bleven til.

Men den Dag, da Kvinden bliver vor lige i borgerlig og politisk Henseende, bliver hun vor Rival. Saa gælder det, om det Trylleri, der udgør hendes Styrke, ikke brydes. Da vi uimodsigeligt baade er de stærkeste og de aandeligt bedst udrustede i Kunsten og Videnskaben, vil Kvindernes Underlegenhed blive afsløret, og de vil for Alvor blive de undertrykte.

De, mine Damer, har den smukkeste Rolle, thi De er for os Livets Fortryllelse og Belønningen for al vor Stræben. Gør derfor intet Forsøg paa at forandre det, hvad der iøvrigt heller ikke vil lykkes Dem.“

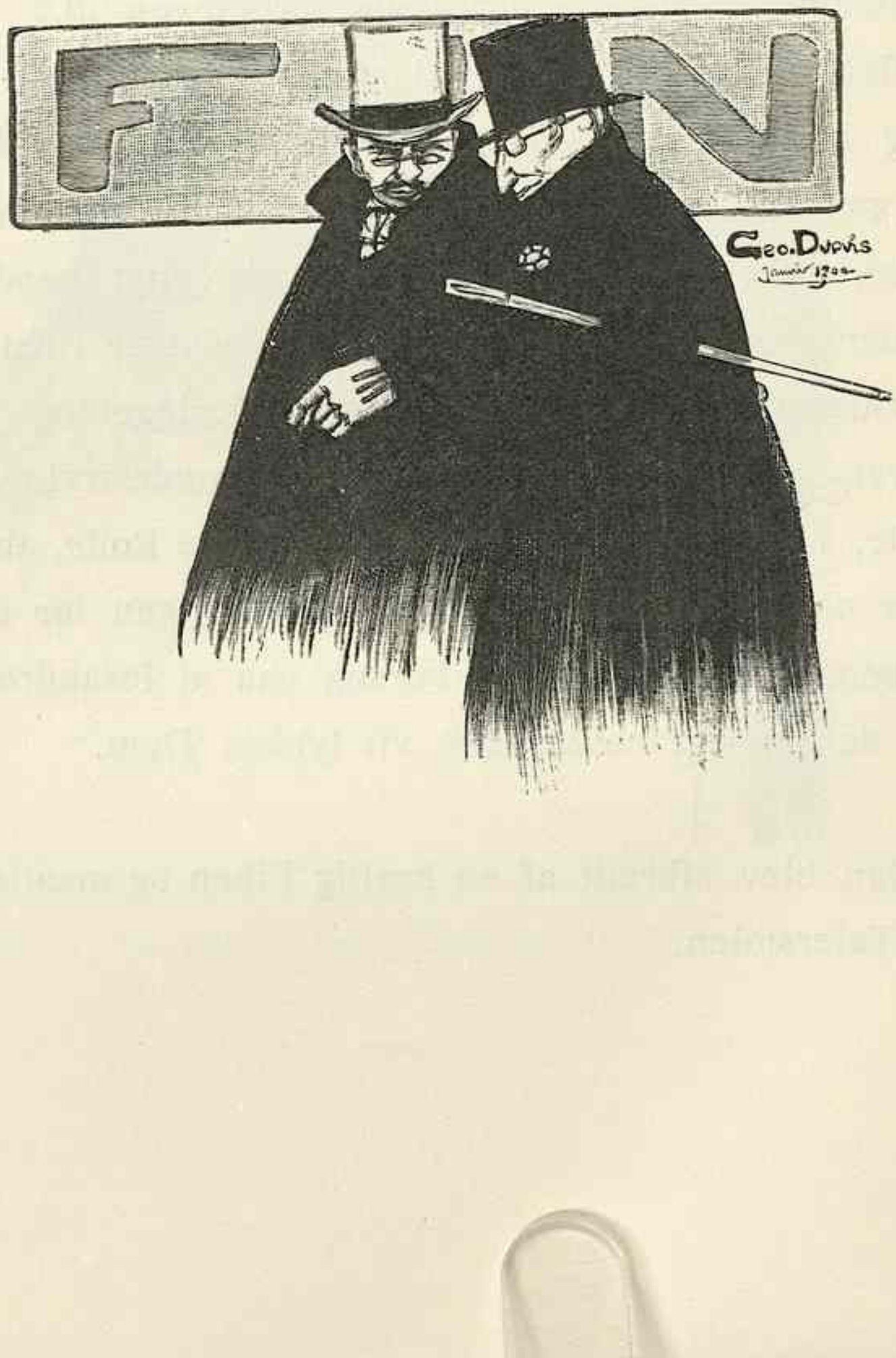
Han blev afbrudt af en kraftig Piben og maatte forlade Talerstolen.

Patissots Sidemand rejste sig:

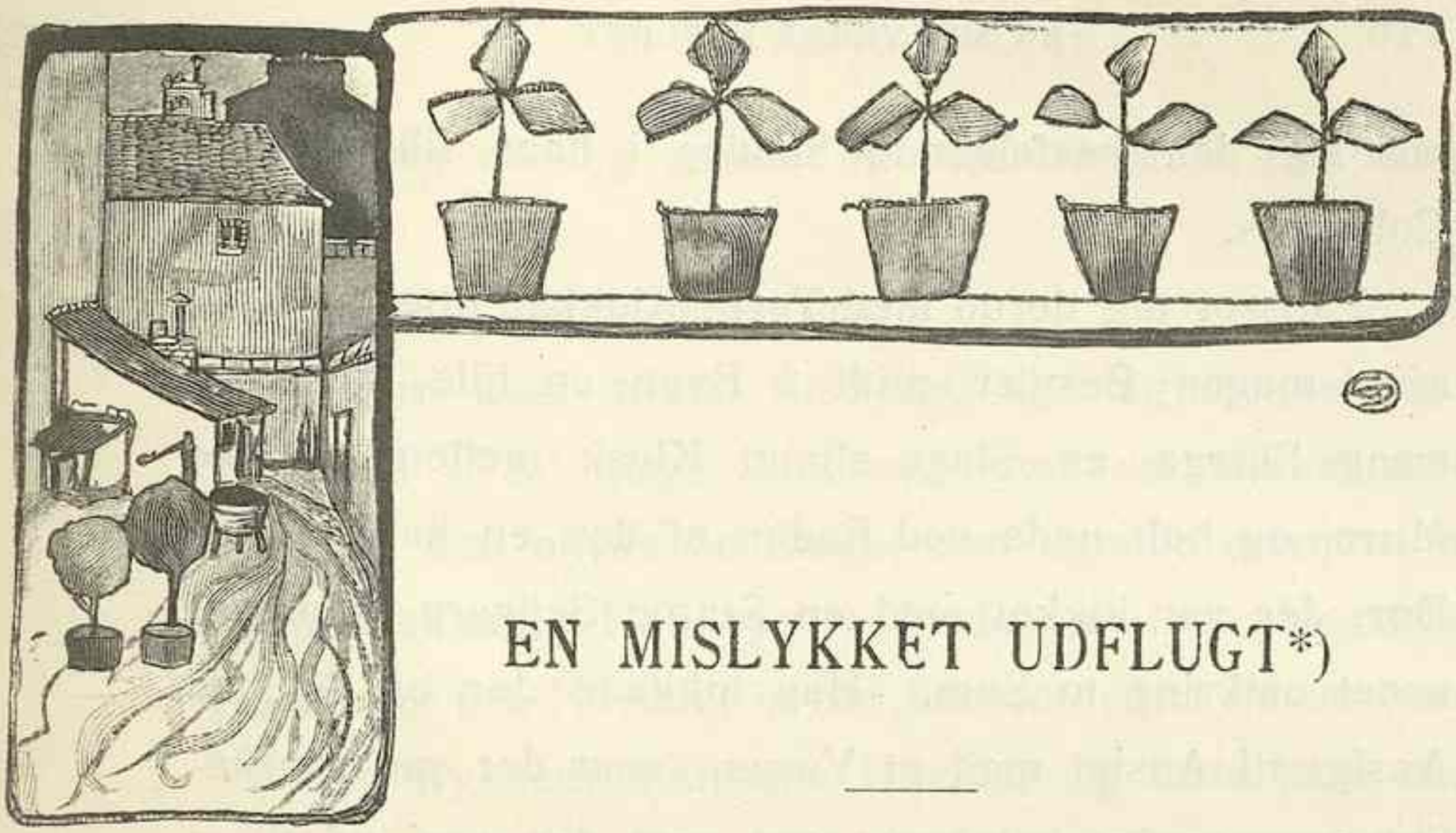
„Han er lidt romantisk den unge Mand, men han er i det mindste i Besiddelse af sin sunde Fornuft. Vil De ikke drikke et Glas Øl med mig?“

„Tak, med Fornøjelse.“

Og de gik deres Vej, medens Borgerinde Césarine Brau beredte sig til at svare.

EN MISLYKKET UDFLUGT

EN MISLYKKET UDFLUGT*)

NAAR Patissot om Søndagen havde været paa Landet, plejede han gerne hele Ugen igennem at udmale al den Skønhed, han havde set, og det ærgrede ham, at hans Kolleger viste saa liden Begejstring for hans Skildringer. Kun den gamle og som Regel meget tavse Boivin hørte opmærksomt til. Han boede selv paa Landet, hvor han havde en lille Have, som han dyrkede meget omhyggeligt. Han var tilfreds med lidt og følte sig fuldkommen lykkelig, blev der sagt om ham.

Patissot forstod nu hans Glæde over Landlivet og denne Overensstemmelse i deres Anskuelser gjorde dem straks til Venner. For at befæste dette nyfødte Venskab, indbød Boivin Patissot til at spise Frokost

*) Se Samlingen: Værelse Nr. 11 og andre Fortællinger.
Ovs.

hos sig den paafølgende Søndag i hans lille Hus i Colombes.

Patissot tog derud med Toget Klokken otte og fandt efter megen Besvær midt i Byen en lille, mørk og trang Smøge, en Slags slimet Kloak mellem to høje Mure, og helt nede ved Enden af den en halvraadden Dør, der var lukket med en Stump Sejlgarn, som var snoet omkring to Søm. Han lukkede den op og stod Ansigt til Ansigt med et Væsen, som det var vanskeligt nærmere at betegne, men som dog saa' ud til at være en Kvinde. Hendes Overkrop var svøbt ind i gamle Klude, omkring hendes Hofter hang en laset Nederdel og i hendes uredte Haar sad en hel Mængde Hønsefjer.

Hun stirrede med sine smaa graa Øjne arrigt paa den Besøgende og spurgte efter et Øjebliks Tavshed:

„Hvem vil De tale med?"

„Med Hr. Boivin."

„Det er her. Hvad vil De tale med ham om?"

Patissot følte sig ilde til Mode og svarede stammende:

„Ja, undskyld, men han . . . han venter mig."

Hun saa' endnu mere glubsk ud og fortsatte:

„Naa, det er Dem, der kommer for at faa Frokost?"

Patissot fremhakkede et skælvende: „Ja", og hun

vendte sig om og raabte op mod Huset i en bister Tone:

„Boivin, det er din Gæst!“

Boivin kom straks til Syne, lille og spinkel, paa Tærsklen af en Slags Stukkasse, som var tækket med Zink og kun havde én Etage; den lignede nærmest et Varmebækken. Han var i hvide, plettede Lærredsbukser og paa Hovedet havde han en fedtet Panamahat.

Han trykkede Patissots Hænder og førte ham ned i noget, som han kaldte for sin Have. Dette noget laa ved Enden af en ny Gang og var en lille Firkant Jord af Størrelse som et Lommetørklæde og omgivet af Mure, saa høje, at Solen kun én eller to Timer om Dagen kunde komme til at skinne derned. Nogle Stedmoderblomster, Nelliker, Lavendler og Roser førte en hensygnende Tilværelse paa Bunden af denne Brønd, som var uden Luft og af Genskinnet fra Tagene ophedet som en Tjæretønde.

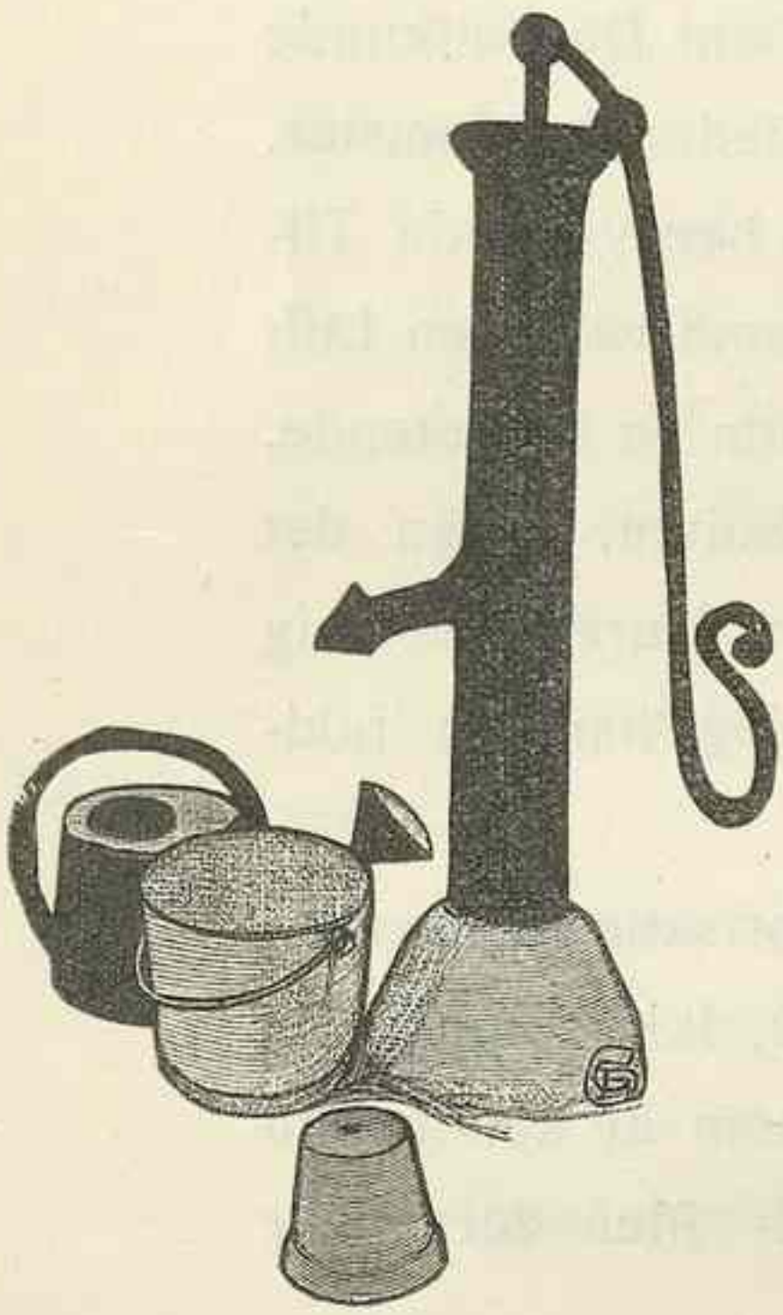
„Jeg har ingen Træer,“ sagde Boivin, „men det behøves heller ikke, for mine Naboers Mure giver mig al den Skygge, jeg kan forlange. Jeg har det fuldstændig ligesom i en Skov.“

Han tog Patissot i Knaphullet og fortsatte hviskende:

„De vil nok gøre mig en Tjeneste, ikke sandt? De har jo set min Kone, hun er ikke nem at komme ud af det med, det kan De nok mærke. Men det bliver

meget værre, vent bare, til vi skal spise Frokost. Tænk Dem, for at hindre mig i at gaa ud, tager hun mine Kontorklæder fra mig, og lader mig gaa herhjemme med nogle Laser, som jeg ikke kan være bekendt at vise mig i paa Gaden. I Dag har jeg ordentlig Tøj paa, fordi jeg har sagt til hende, at vi skulde spise til Middag sammen. Det maa De endelig huske. Men nu kan jeg ikke vande, fordi jeg er bange for at plette mine Benklæder. Faar jeg en Plet paa mine Benklæder, saa er alt tabt! Men De vil nok hjælpe mig, ikke?"

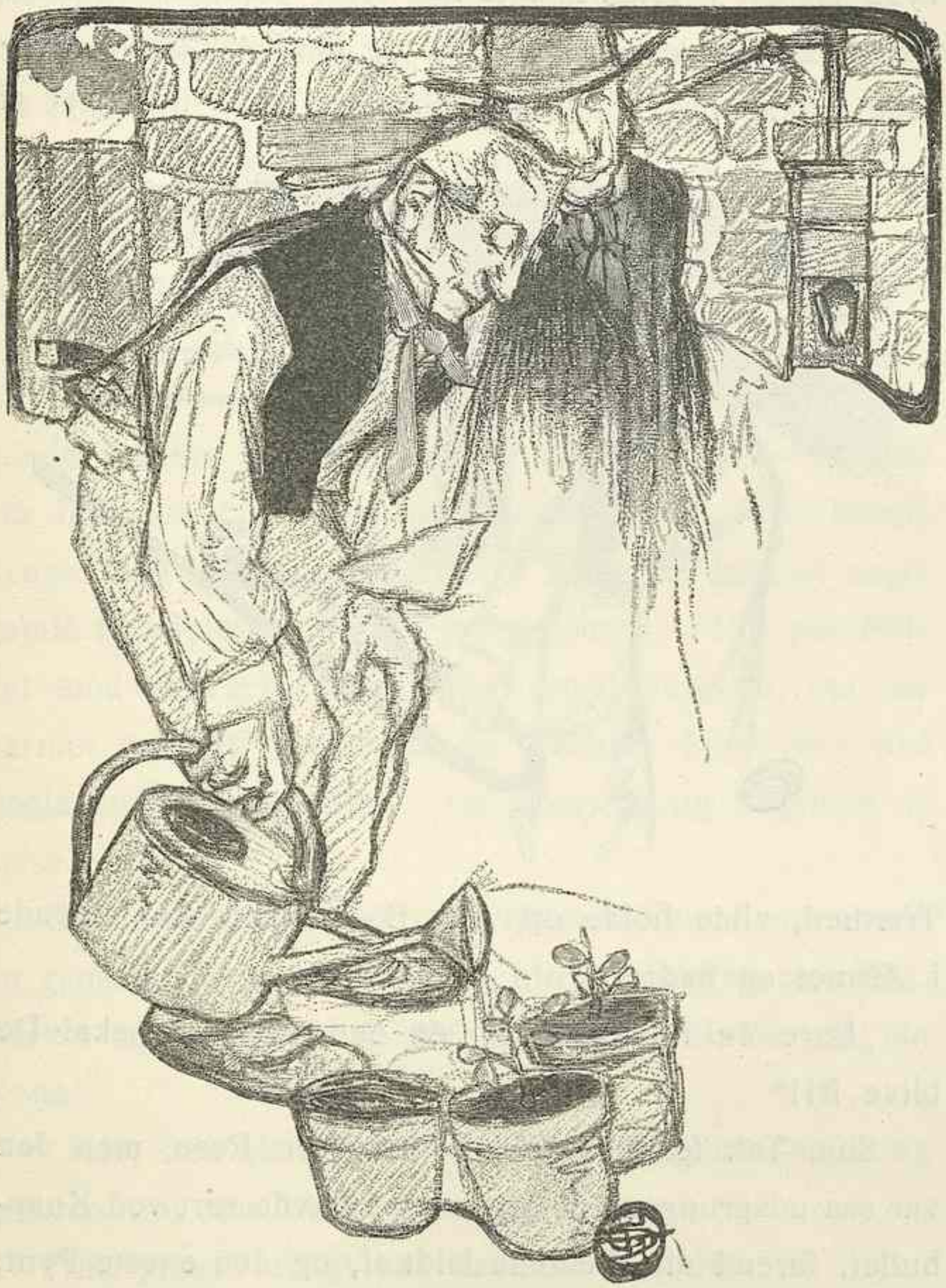
Patissot opfyldte hans Ønske, smed Frakken, smøgede sine Skjorteærmer op og gav sig i Lag med at poste Vand af en Post, der stønnede, rallede og hvæsede som en Tuberkelpatient for at blive af med en lille spinkel Vandstraale. Der gik ti Minutter, inden Vandkanden var fuld. Patissot var badet i Sved.

Boivin ledede Arbejdet.

„Herhen, paa denne Blomst . . . lidt endnu . . . det er nok . . . nu til den næste."

Men Vandkanden, der var utæt, løb, Patissots Fødder fik mere Vand end Blomsterne og den nederste Kant

af hans Benklæder forsynedes med et Gærde af Snavs. Tyve Gange i Træk maatte han fylde Kanden, og hver Gang blev hans Fødder vaade, og han svedte og stønnede omkap med Pumpen. Saasnart han, udmattet af

Træthed, vilde holde op, trak Boivin ham bønfaldende i Ærmet og bad:

„Bare én Kande til — én eneste — saa skal De blive fri!“

Som Tak forærede han Patissot en Rose, men den var saa udsprungen, at den næppe havde rørt ved Knaphullet, førend alle Bladene faldt af, og den eneste Pynt, der var tilbage, var en lille grønlig Knop, saa haard

som en Sten. Patissot nænnede dog ikke at sige noget og Boivin lod, som om han ikke saa' det.

Fru Boivins Stemme lød pludselig skingrende inde fra Huset:

„Naa, kommer I eller kommer I ikke? Har I ikke hørt, at der er bleven sagt, at Maden var færdig?"

De skyndte sig op mod Varmebækkenet, skælvende som et Par Skoledrenge.

Laa Haven i Skygge, laa Huset til Gengæld i bagende Solskin og det hedeste Rum i et romersk Bad var ikke saa hedt som Boivins Spisestue. Tre Tallerkener med snavsede Pletgafler klæbede fast til nogle gamle Fedtepletter paa et Fyrretræsbord. Midt paa Bordet stod et Lerfad med noget kogt Oksekød, der var varmet op i en ubestemmelig Vædske, hvori der flød nogle spirende Kartofler. De satte sig og begyndte at spise.

En stor Karaffel, der var fyldt med Vand, som havde en ganske svag, rødlig Farve, tiltrak sig Patissots Blik. Boivin lagde Mærke til det og sagde lidt flov til sin Kone:

„Hør, min Skat, kunde Du ikke i Dagens Anledning give os lidt ren Vin?"

Hun gloede arrigt paa ham og svarede:

„For at I begge to skulde drikke Jer fulde, ikke

sandt, og saa blive siddende her og skraale op hele Dagen? Jo, det var saamænd en nydelig Anledning!“

Han tav. Efter Ragout'en kom der en anden Ret Kartofler, blandet med noget Flæsk, som var aldeles harsk. Da ogsaa den var spist, stadig i Tavshed, erklærede Konen:

„Ja, saa kan I godt rejse Jer. Der er ikke mere.“

Boivin stirrede forbløffet paa hende og udbrød:

„Ja, men Hønen? . . . Hønen, som Du plukkede i Morges?“

Hun satte Hænderne i Siden:

„I har maaske ikke faaet nok? Fordi Du slæber Gud og Hvermand her hjem, er det da ingen Grund til, at vi skal ædes helt ud af Huset. Der skulde maaske slet ikke være noget til mig Resten af Dagen?“

De to Herrer rejste sig og gik ud i Haven, hvor Boivin hviskede til Patissot:

„Vent blot et Øjeblik paa mig, saa stikker vi af!“

Han gik tilbage til Spisestuen, og Patissot kunde ikke undgaa at høre følgende Samtale:

„Kan Du ikke give mig tyve Sous, min Skat?“

„Hvad skulde Du med dem?“

„Man ved ikke, hvad der kan ske. Det er altid bedst at have Penge hos sig.“

Hun raabte højt. for at Patissot skulde høre det:

„Nej, Du faar dem ikke. Naar den Fyr har spist Frokost hos Dig, er det vel ikke mere end rimeligt, at han betaler Resten af Dagen.“

Boivin kom tilbage, parat til at gaa, men Patissot, der vilde være høflig, bukkede for Husets Frue og stammede:

„Maa jeg takke Dem, Frue . . . for den elskværdige Modtagelse.“

Hun svarede:

„Saa, det er godt. Sørg bare for, at han ikke kommer fuld hjem, ellers skal De faa med mig at gøre, det kan De stole paa!“

Endelig kom de afsted.

De maatte først over en Mark, der var ligesaa bar som et Bord og laa i stegende Sol. Patissot vilde plukke en Plante, der stod ved Grøftekanten, men udstødte et Skrig af Smerte. Det sved forfærdeligt inde i hans Haand. Det var en Brændenelde, han havde taget paa. En stærk Lugt af Gødning steg op fra Marken og gav ham Kvalme.

Boivin sagde trøstende:

„Hav bare en lille Smule Taalmodighed, saa kommer vi ned til Floden.“

Han havde Ret; de kom ned til Floden. Der stank af Dynd og af raaddent Vand, og Solen skinnede saa

stærkt ned paa dette raadne Vand, at det skar Patissot i Øjnene.

Han foreslog Boivin, at de straks med det samme skulde spise til Middag, og de standsede foran en skummel Kippe, der søgtes af Flodskipperne og af Omegnens Pøbel.

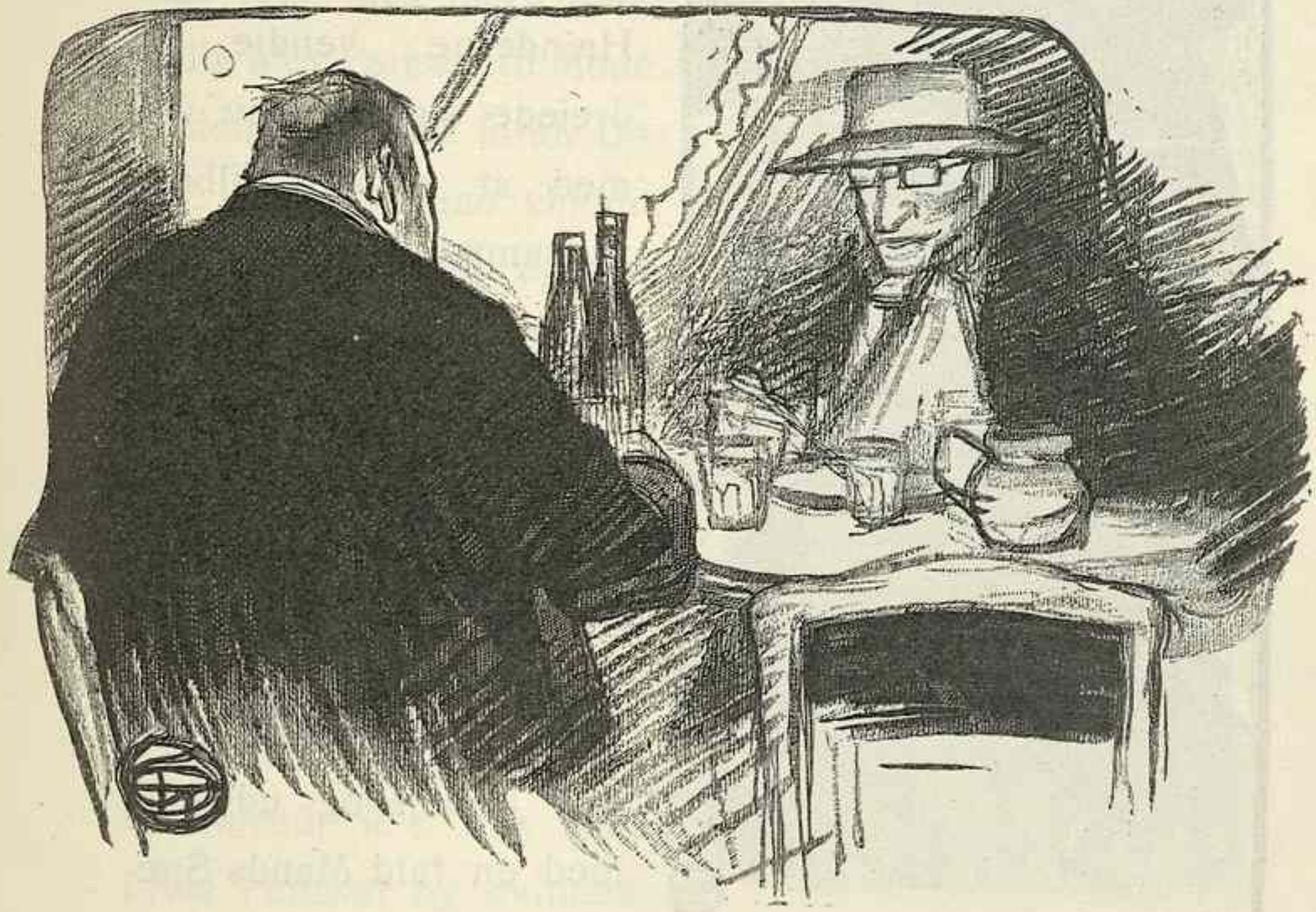
Boivin saa' sin Ledsagers betænkelige Mine og skyndte sig at sige, inden de gik ind:

„Her er ikke videre elegant, men man spiser udmærket.“

De fandt en Plads, og Patissot, der var meget sulten, bestilte sig en Omelet. Men allerede ved det andet

Glas Vin forstod Patissot, hvorfor Boivins Kone holdt ham saa strængt. Han var fuldstændig fra det, han vrøvlede, vilde absolut udrette et eller andet og blandede sig som Fredsmægler ind i en Strid mellem to Drukkenboldte, som slog løs paa hinanden. Baade han og Patissot vilde have faaet Prygl, hvis ikke Værten havde lagt sig imellem.

Boivin var saa fuld, at han næsten ikke kunde gaa, men Patissot anstrængte sig forgæves for at faa ham til at lade være med at drikke mere. Tilsidst besluttede han at faa ham slæbt ud af Beværtningen, men han

dinglede saa stærkt, at Patissot maatte bruge alle sine Kræfter for at holde ham paa Benene.

De famlede sig ud i Mørket over Markerne. De gik fejl af Stien og flakkede længe om, indtil de paa

én Gang kom ind i en Skov af Pæle, der naaede op i Højde med deres Næse. Det var en Vinmark med dens Stokke. De vaklede længe om derinde, maaske en Time eller to, følte sig for med Hænderne, vendte og drejede sig og blev ved med at komme tilbage til samme Sted uden at kunne finde ud.

Tilsidst snublede Boivin over en af Stokkene, der gav ham en lille Rift i Kinden. Uden at lade sig røre af denne Hændelse blev han siddende paa Jorden og udstødte med en fuld Mands Stæ-

dighed Gang paa Gang et skingrende „Halløj—da—du!“, der rungede gennem Vinstokkene, medens Patissot, grebet af en pludselig, panisk Skræk, gav sig til at raabe ud mod alle fire Verdenshjørner:

„Er der nogen? Hjælp! Hjælp!“

En Bonde, der noget forsinket var paa Hjemvejen, kom dem til Hjælp og viste dem paa rette Vej.

Jo nærmere de kom Boivins Hus, des mere ængstelig blev Patissot til Mode. Endelig stod de foran Døren, der i samme Øjeblik blev smækket op, og som en af Oldtidens Furier aabenbarede Fru Boivin sig med et Lys i Haanden.

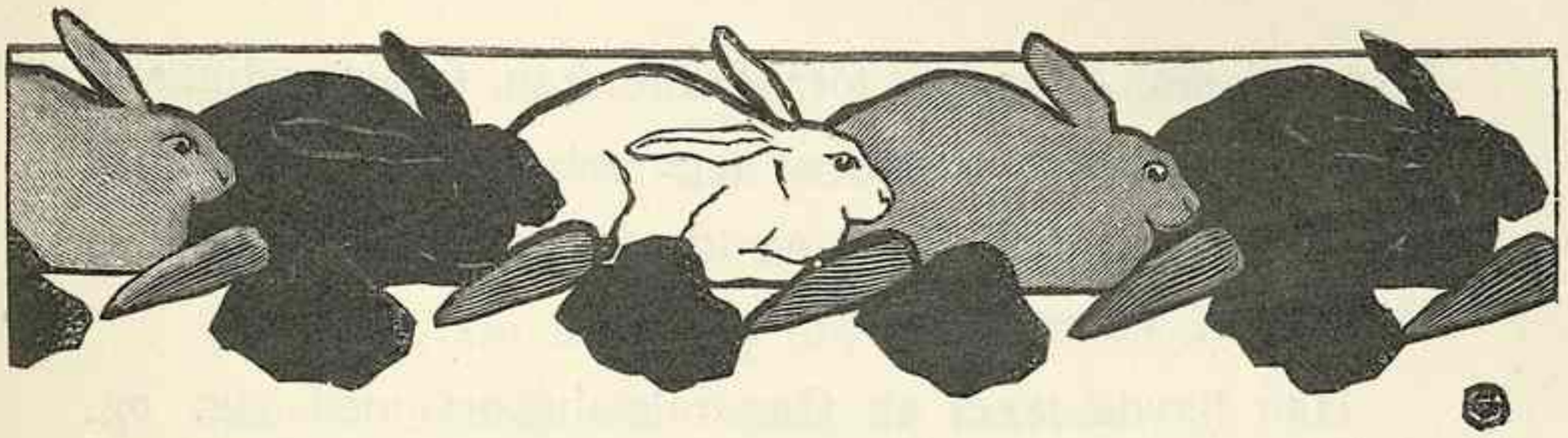
Saasnart hun fik Øje paa sin Mand, som hun rimeligvis havde staaet paa Lur efter lige siden Mørkets Frembrud, fo'r hun henimod Patissot og hvinede:

„De uforskammede Slyngel! Jeg tænkte jo nok, at De vilde bringe ham fuld hjem!“

Den stakkels Patissots blev dødelig forskrækket, han slap Vennen, der trimlede om midt i Gydens Snavs, og satte i fuldt Firspring afsted til Banegaarden.

PAA DE VILDE VEJE

PAA DE VILDE VEJE*)

PATISSOT havde haft en besværlig Uge paa Kontoret; ikke desto mindre havde han besluttet, at han om Søndagen vilde tage til Saint-Germain for at besøge det forhistoriske Musæum, af hvilket han ikke forstod det mindste. Bagefter vilde han som en Belønning beundre den skønne Udsigt fra Terrassen med Paris i Baggrunden og de mange Byer, Skove, Søer og Marker, hvorigennem der som en stor, blaalig Slange snor sig den skønne herlige Flod, der gaar gennem Frankrigs Hjerte: *Seinen*.

Han sov imidlertid over sig og kom for sent til

*) Se Samlingen „Haanden og andre Fortællinger".

Ovs.

Toget; i sin Ærgrelse forandrede han fuldstændig sin Plan og bestemte sig til at tage ud med en af Seinebaadene til Saint-Cloud og derfra spadsere gennem Skoven til Versailles.

Han havde taget sit Generalstabskort med sig, og saasnart han var kommet i Land i Saint-Cloud, satte han sig paa Landgangsbroen og studerede det meget omhyggeligt. Det var slet ikke indviklet, han skulde blot først gaa lige ud og saa svinge tilvenstre og derefter skraa i Retning af højre. Saa kunde han være i Versailles tidsnok til at spise til Middag dèr.

Da han havde gaaet i nogen Tid, kom han til en Korsvej, der ikke var anført. Da han var stolt af sin Orienteringsevne, stod det ham imidlertid straks klart, at Vejen tilhøjre maatte gaa i den rigtige Retning. Han gik et Stykke ned ad den, men saa svingede den pludselig til venstre og lidt efter stod han atter ved en Korsvej. Saa maatte han indrømme for sig selv, at han igen, ligesom hver Gang han stolede paa sit Kort, var faret vild.

Mismodig stirrede han omkring sig i Haab om at finde nogen, han kunde spørge om Vej, da han et Stykke borte fik Øje paa et Par, en Herre og en Dame, der kom gaaende hen imod ham og gjorde Tegn til ham. Damen vinkede med sin Parasol og Herren, der var

i Skjorteærmer og havde sin Frakke over den ene Arm, fægtede i Luften med den anden.

Paa én Gang satte Damen i Løb, idet hun raabte:

„Aa, hør, De dèr! Aa, hør!“

Patissot tørrede sin Pande og svarede:

„Er det mig, De vil tale med?“

Hun udbrød:

„Ja, tænk, vi er gaaet vild!“

Han skammede sig ved at indrømme, at det var

gaaet ham paa samme Maade, og sagde derfor overlegent og beroligende:

„De er paa Vejen til Versailles.“

„Hvad for noget? Paa Vejen til Versailles? Og vi skal til Rueil?“

Patissot blev lidt forvirret, men svarede ikke desto mindre frækt:

„Undskyld, Frue, men jeg kan vise Dem paa mit Generalstabskort, at De er paa Vejen til Versailles.“

Manden var kommet nærmere. Han saa' forskræmt og forvildet ud. Saasnart han havde naaet dem, udbrød hans Kone, der var en ung fiks og energisk Brunette:

„Dèr kan Du høre, hvad Du har faaet lavet! Nu er vi i Versailles! Værsaagod, se selv paa det Generalstabskort, som den Herre nok er saa venlig at vise Dig! For Du kan da vel læse? Herregud, hvor Folk dog kan være Idioter! Jeg sagde jo til Dig, at vi skulde dreje til højre, men Du vilde ikke. Du tror altid, at Du ved alting bedre end alle andre Mennesker.“

Den stakkels Mand saa' ganske uskyldig ud. Han svarede:

„Ja, men min søde lille Ven, det var jo Dig, som . . . “

Hun lod ham ikke faa Lov til at tale ud, men be-

gyndte at bebrejde ham hele deres Samliv lige siden deres Bryllup og til denne Dag. Medens hun talte, søgte hans Blik med et ynkeligt Udtryk ind i Krattet paa Siden af Vejen, som om han vilde trænge dybt ind i det, og fra Tid til anden udstødte han som i et pludseligt Anfald af Vanvid et gennemtrængende Skrig, saadan noget i Retning af: „Tiiit!“. Det lod dog paa ingen Maade til at forundre hans Kone, medens det gjorde Patissot ganske lamslaaet.

Endelig syntes den unge Kone at have udtømt hele sit Repertoire. Hun vendte sig om imod Patissot og sagde med en brat Overgang smilende:

„Hvis De ikke har noget imod det, kunde vi maaske faa Lov til at følges med Dem, for at vi ikke skal fare vild og risikere at komme til at overnatte i Skoven.“

Han kunde ikke godt afslaa det, men han var i højeste Grad ulykkelig og anede ikke, hvilken Vej han skulde føre dem.

De gik længe. Manden raabte stadig sit: „Tiiit!“

Aftenen faldt paa. Det disede Slør, der ved Mørkets Frembrud lægger sig over Jorden, begyndte langsomt at folde sig ud, og Skoven fyldtes af den ejendommelige, kølige Friskhed, som er Nattens Forløber, og som ejer sin egen stemningssvangre Poesi.

Den unge Kone havde taget Patissots Arm, og hun vedblev med fra sin rosenrøde Mund at udspy Bebrejdelser mod Manden, der uden at svare hende stadig raabte paa sit: „Tiiit!“ endnu højere end før.

Tilsidst kunde Patissot ikke længere styre sin Nysgerrighed, men spurgte:

„Hvorfor skriger De saadan?“

Med Taarer i Øjnene svarede Manden:

„Det er min stakkels Hund, som er bleven borte.“

„Hvad for noget? Har De mistet Deres Hund?“

„Ja. Den har hele sit Liv levet i Paris, den havde aldrig før været paa Landet, derfor tog jeg den med. Men da den kom her ud i Skoven, blev den saa henrykt, at den gav sig til at gø og springe omkring, som om den var vanvittig. Tilsidst løb den ind i Skoven, og det hjalp ikke, at jeg kaldte paa den, den lystrede ikke.

. . . Og at tænke sig, at den nu maaske sulter ihjel derinde! . . . Tiiit!“

Konen trak paa Skuldrene og svarede:

„Naar man er saa dum som Du, skal man ikke indlade sig paa at holde Hund!“

Men paa én Gang stod Manden stille og gav sig til febrilsk at famle omkring paa sig.

Hun saa' paa ham:

„Hvad er der nu i Vejen?“

„Jeg har ikke passet paa . . . jeg glemte, at jeg havde min Overfrakke over Armen og jeg har tabt min Tegnebog . . . alle mine Penge laa i den.“

Denne Gang var hun lige ved at kvæles af Harme:

„Saa maa Du virkelig lede efter den.“

Han svarede blidt:

„Ja, men min søde Ven, hvor skal jeg lede? Og hvor skal jeg træffe Jer igen?“

„I Versailles naturligvis.“

Patissot havde hørt Tale om et Hotel, der hed Hôtel des Réservoirs, og opgav det som Mødested.

Manden vendte sig om, gik tilbage, bøjet ned mod Jorden, som han ængstelig undersøgte, medens han stadig hvert Øjeblik skreg: „Tiiit!“ Det varede længe, inden han forsvandt, men Mørket, der for hvert Sekund blev tættere, slettede ham omsider ud. Det sidste, de

skelnede, var et utydeligt Omrids af hans Skikkelse, men endnu længe efter blev de ved med at høre hans: „Tiiit!“, der, efterhaanden som det blev mørkere, og hans Haab om at finde Hunden blev ringere, lød skarpere og skarpere i Natten.

Patissot følte sig mildt bevæget, da han var bleven alene tilbage i Aftenens kælne Mørke under Træerne med den lille ukendte Kvinde, som klyngede sig til hans Arm. For første Gang følte han, der ellers var en uforbederlig Egoist, sig betaget og fik en Anelse om Elskovens poetiske Side og den Rolle, Naturen kan spille som Akkompagnement til éns Følelser. Han ledte efter nogle ridderlige Ord, men han fandt ingen.

Pludselig stod de ved en Landevej og tilhøjre nede i en Dal skimtede de nogle Huse. En Mand kom gaaende.

Patissot spurgte ham skælvende om, hvor de var.

„I Bougival.“

„Hvad behager? I Bougival? Er De vis paa det?“

„Ja, det ved Gud jeg er, jeg bor der selv.“

Den unge Kone brast i en overgiven Latter. Den Tanke, at hendes Mand ikke kunde finde hende igen, forekom hende vidunderlig komisk.

De spiste til Middag i en lille landlig Restaurant ved Flodbredden. Hun var kaad og indtagende og for-

talte en Mængde pudsige Historier, der fuldstændig fordrejede Hovedet paa Patissot.

Men da de skulde gaa, udbrød hun pludselig:

„Gud, jeg kommer i Tanker om, at jeg ingen Penge har paa mig!“

Patissot skyndte sig at vise sig galant. Han trak sin Portemonnæ frem, tilbød at laane hende, hvad hun behøvede, og gav hende et Tyvefrancsstykke, da han ikke syntes, at han kunde byde hende mindre. Hun sagde intet, men tog Pengene med et kort og alvorligt „Tak“, ledsaget af et yndefuldt Smil.

Saa tog hun sin Hat paa foran Spejlet, vilde ikke give Patissot Lov til at følge sig, da hun jo nu vidste, hvor hun var, og hvilken Vej hun skulde gaa, og tilsidst svippede hun afsted som en Fugl, der flyver bort, medens Patissot temmelig gnaven opgjorde sit Regnskab over Dagens Udgifter.

Den næste Dag kom han ikke i Ministeriet. Han havde Tømmermænd.

INDHOLDSFORTEGNELSE

	Side
Rejseforberedelser	5
En trist Historie	23
To berømte Mænd	45
Paa Fiskeri	63
Før Festen	81
Elskovsleg	95
En Middag og nogle Meninger	108
Et offentligt Møde	127
En mislykket Udflugt	143
Paa de vilde Veje	159

Kejserlig russisk

Hofleverandør

C. R.

EVERS

& Co.

Maltextraktøl

(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. ½ Fl.

Export-Malt-Extrakt

(skattefrit)
à 25 Øre pr. ½ Fl.

Maltsaft

i Glas & Dunke
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolscher

Menthol do.

Ingefær do.

m. m.
i løs Vægt og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
i løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
à 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
København F. ✱ Telef 3282

O. Rasmussens Bogbinderi Øster Farimagsgade 10, St.

Spec. Privat Indbinding.

Anbefaler sig med alt til Faget henhørende.

Ring op: Tlf. Øbro 2398 x

Komp. Bind til Værket leveres.

Afbetaling.

Paa rimelige Vilkaar leveres **Kostumer, Frakker** og **Aftenkaaber, Kjoler** og **Bluser** samt **Pelsvarer.** Godt Snit, god Pasning garanteres.

Billige Priser.

Blaagaardsgade 41

Telefon Nora 1409 y.

Københavns Lampeskærmefabrik

Nyeste Modeller
billigste Priser
en gros & en detail
Lager og Udsalg 1ste S.
Frederiksberggade
27.

Telf. 7101

KNUDSENS VASKERI
19
GL: KONGEVEI

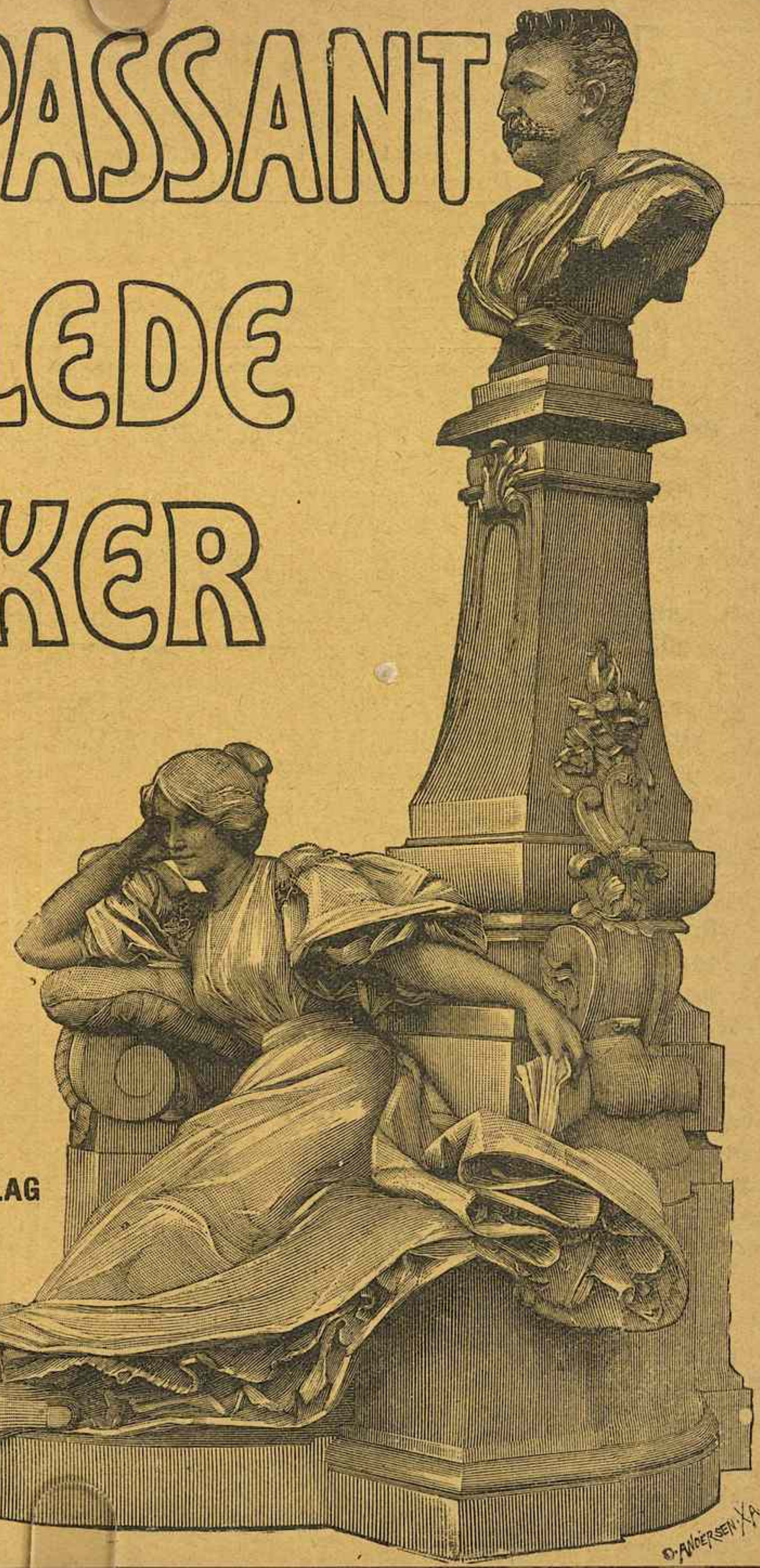

TELEF. VESTER 556 y

TELEF VESTER 556 y

DET HOFFENSBERGSKE ETABL

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

A. CHRISTIANSENS FORLAG
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

276. HEFTE
30 ØRE

Andreas Hansens Bogbinderi

Købmagergade 25—27

Alle Bøger indbindes til allerbilligste Priser.
De komponerede Bind til Maupassants Værker haves.

Fra

OLUF BRØNNUM & Co.s

Udstyrslager,

4 Holbergsgade 4

ligefor Studenterforeningen)

anbefales:

Email.Kogekar i **alle Størrelser** og **Façons,**
Boullionskjedler,
Fiskekjedler,
Damp Gemyse-kjedler,
Klaretkjedler med tilhørende **Kurve,**
Sauterpander,
Plaatpander,
Buddingforme,
Franske Geléforme,
Amerik. Frysemaskiner,
Isforme,
Farsrande,
Æggepander med tilhørende **Forme.**
Bordknive,
Dessertknive,
Tranchersaxe,
Stegelaag,
Omeletfade

samt

● ● ALT ● ●

henhørende til

Hus- & Køkken-Inventar

Priscouranter over alle Artikler med vedføjede Lister over samlede Udstyr tilsendes franco.

DRIK CLUNY WHISKY

Pris Kr. 1,50, 1,75, 2,50, 4,50.

Tlf. 5054. Carl G. Sherfin, Østerbrogad

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, **Nørrevoldgade 22** (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. Byen 2536 x.

Køb og Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af

Th. Johansens Antikvariat.

12-14 Fiolstræde **12-14**

vis à vis Universitetsbibliotheket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

Forlovelsesringe

Kontrolleret 14 og 18 Karat

Stort Udvalg i billige

Guld- og Sølv-Varer

25 - Grønnegade - 25

ligefor Ny Østergade

Massage og svensk Sygegymn
Fodpleje

MARIE HANSI
exam. Masseuse

Østergade 12 [3] — Telefon Byen

C. R. EVERS & Co

Maltpræparater,

som er de bedste, bør altid nyttes i denne

Influenza og Forkølelsesti

Fabrik: Ø. Fasanvej 15.

København F. Telef. 32

Kejserlig russisk

Hofleverandør

C. R.

EVERS

& Co.

Maltextraktøl

(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. 1/2 Fl.

Export-Malt-Extrakt

(skattefrit)
à 25 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

i Glas & Dunke
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolscher

Menthol do.

Ingefær do.

m. m.
i løs Vægt og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
i løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
à 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
Københ. F. ✱ Telef 3282

O. Rasmussens Bogbinderi Øster Farimagsgade 10, St.

Spec. Privat Indbinding.

Anbefaler sig med alt til Faget henhørende.

Ring op: Tlf. Østbro 2398 x

Komp. Bind til Værket leveres.

Afbetaling.

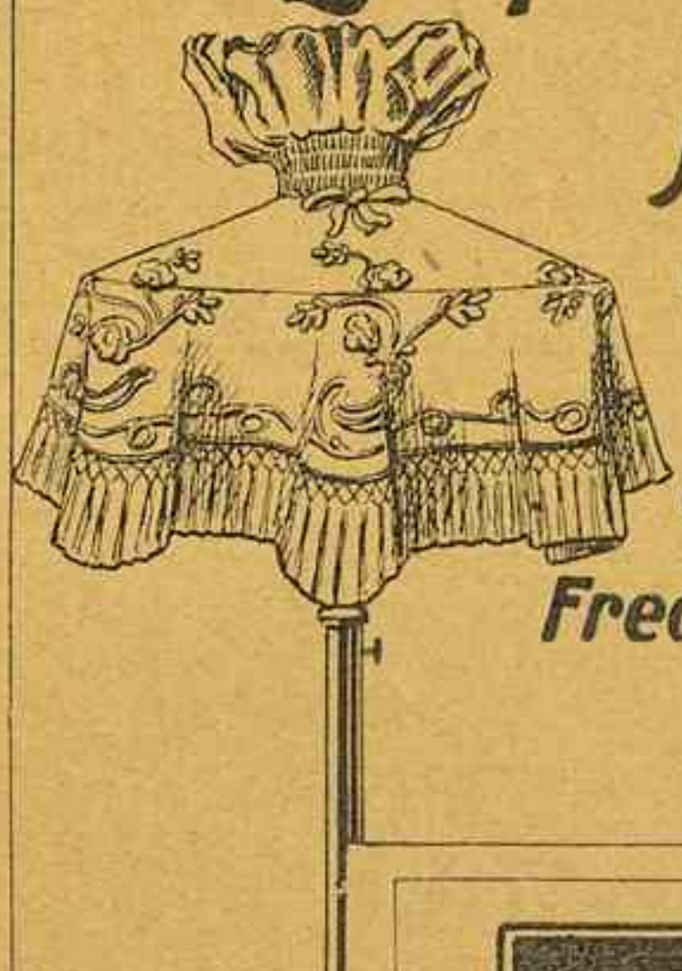
Paa rimelige Vilkaar leveres **Kostumer, Frakker** og **Aftenkaaber, Kjoler** og **Bluser** samt **Pelsvarer.** Godt Snit, god Pasning garanteres.

Billige Priser.

Blaagaardsgade 41

Telefon Nora 1409 y.

Københavns Lampeskærmefabrik

Nyeste Modeller
billigste Priser
en gros & en detail
Lager og Udsalg 1ste
Frederiksberggade
27.

KNUDSENS VASKERI
19
GL: KONGEVEI

TELEF. VESTER 556 y

TELEF VESTER 556 y

Telf. 7101

Hvad enhver Husmoder bør vide.

Emdrup Dampvaskeri.

De i de senere Aar opdukkende mange „Vaskerier“ er et tydeligt Bevis paa det besværlige og bekostelige m. H. t. Hjemmevask. Men det er nu ikke Velsignelse altsammen hermed, og mangfoldige Husmødre har Aar efter Aar trolig ønsket, at der dog kunde komme en Vaskeanstalt, hvor de baade **prisbilligt, nemt og trygt** kunde sende deres Vask hen.

De bekymrede Husmødre har faaet deres Ønske opfyldt.

Emdrup Dampvaskeri har løst Problemet og løst det til stor og almindelig Tilfredshed.

Forklaringen ligger i følgende:

Al moderne og erfaringsmæssig god Teknik er taget i Tjeneste, der vaages med største Omhu og Samvittighedsfuldhed over **Tøjets Bevarelse,** og **et nyt Betalingssystem er indført med Betaling efter Vægt.**

Et Eksempel: Tidligere betaltes samme Pris for det saakaldte smaa Tøj som for det store, saaledes at Lommetørklæder, som efter Sneseprisen kostede ca. 5 Øre pr. Stk. **efter den nye Beregning kun koster ca. ½ Øre Stk.,** idet der gaar ca. 36 store Lommetørklæder paa 1 Kilo. At Vægtvaskemetoden udelukkende er til Publikums Fordel, er indlysende, for det første med Hensyn til Prisen, for det andet, at Tøjet ikke mere mærkes med de grimme Mærker, idet hver Kundes Tøj, fra det kommer til Vaskeriet, til det gaar derfra, bliver holdt for sig. Vaskeriets Fordel skal være den, at **Alle** lader **alt** deres Tøj vaske ude, derved forøges Omsætningen.

Yderligere Oplysninger faas ved Opringning til Tlf. Strand 361

Vaskeriets Vogne kører overalt i Byen hver Dag.

Et Uddrag af vore Priser:

Hvidt og broget ens Pris.

For Vask og Vridning af indtil 30 Pd. **Kr. 2,40,** hvert efterfølgende Pd. **8 Øre.**

For Vask og Tørring **Kr. 3,00,** hvert efterfølgende Pd. **10 Øre.**

For Vask, Tørring og Maskinstrygning **Kr. 3,60,** hvert efterfølgende Pd. **12 Øre.**

For uldne og brogede Sager **intet Tillæg.**

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

Forlagt hos **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

277. HEFTE

30 ØRE

Andreas Hansens Bogbinderi

Købmagergade 25—27

Alle Bøger indbindes til allerbilligste Priser.
De komponerede Bind til Maupassants Værker haves.

Fra

OLUF BRØNNUM & Co.s

Udstyrslager,

4 Holbergsgade 4

ligefor Studenterforeningen)

anbefales:

Email.Kogekar i alle Størrelser og **Façons,**
Bouillonskjedler,
Fiskekjedler,
Damp Gemyse-kjedler,
Klaretkjedler med tilhørende **Kurve,**
Sauterpander,
Plaatpander,
Buddingforme,
Franske Geléforme,
Amerik. Frysemaskiner,
Isforme,
Farsrande,
Æggepander med tilhørende **Forme.**
Bordknive,
Dessertknive,
Trancher saxe,
Stegelaag,
Omeletfade

samt

● ● ALT ● ●

henhørende til

Hus- & Køkken- · · Inventar · ·

Priscouranter over alle Artikler med vedføjede Lister over samlede Udstyr tilsendes franco

---

DRIK

CLUNY WHISKY

Pris Kr. 1,50, 1,75, 2,50, 4,50.

Tlf. 5054. **Carl G. Sherfin,** Østerbrogade

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, **Nørrevoldgade 22** (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. Byen 2536 x.

Massage og svensk Sygegymna
Fodpleje

MARIE HANSE
exam. Masseuse

Østergade 12 [3] — Telefon Byen 1

Køb og Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af

Th. Johansens Antikvariat.

12-14 Fiolstræde **12-14**

vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt

Forlovelsesringe

Kontrolleret 14 og 18 Karat

Stort Udvalg i billige

Guld- og Sølv-Varer

25 - Grønnegade - 25

ligefor Ny Østergade

C. R. EVERS & Co'

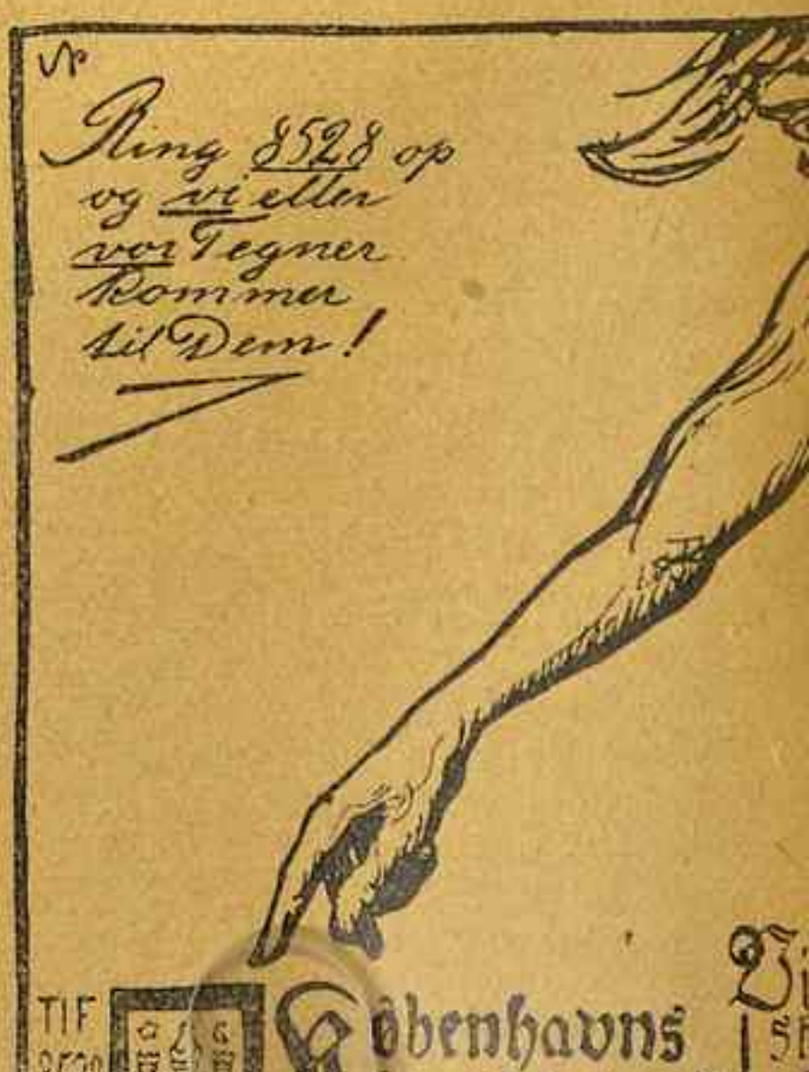
Maltpræparater,

som er de bedste, bør altid b
nyttes i denne

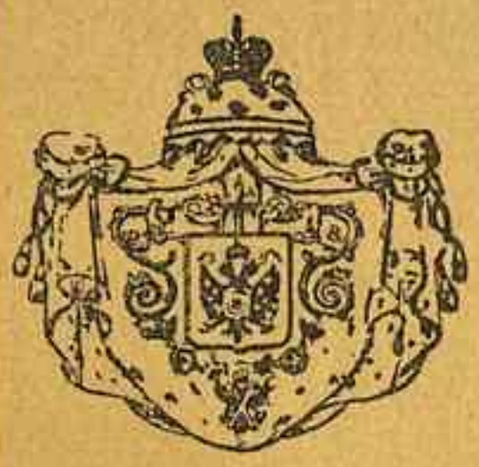
Influenza og
Forkølelsesti

Fabrik: Ø. Fasanvej 15.

København F. Telef. 32

Kejserlig russisk

Hofleverandør

C. R.

EVERS

& Co.

Maltextraktøl

(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. 1/2 Fl.

Export-Malt-Extrakt

(skattefrit)
à 25 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

i **Glas & Dunke**
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolscher

Menthol do.

Ingefær do.

m. m.
i **løs Vægt** og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
i løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
à 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
Københ. F. ✱ Telef 3282

O. Rasmussens Bogbinderi Øster Farimagsgade 10, St.

Spec. Privat-Faget henhørende.

Anbefaler sig med alt til Faget henhørende.

Komp. Bind til Værket leveres.

Ring op: Tlf. Øbro 2398 x

Afbetaling.

Paa rimelige Vilkaar leveres **Kostumer, Frakker** og **Aftenkaaber, Kjoler** og **Bluser** samt **Pelsvarer.** Godt Snit, god Pasning garanteres.

Billige Priser.

Blaagaardsgade 41

Telefon Nora 1409 y.

Københavns Lampeskærmefabrik

Nyeste Modeller
billigste Priser
en gros & en detail
Lager og Udsalg 1ste
Frederiksberggade

27.

KNUDSENS VASKERI
19
· GL: KONGEVEI ·

TELEF. VESTER 556 y

TELEF VESTER 556 y

Telf. 7101

Hvad enhver Husmoder bør vide.

Emdrup Dampvaskeri.

De i de senere Aar opdukkende mange „Vaskerier“ er et tydeligt Bevis paa det besværlige og bekostelige m. H. t. Hjemmevask. Men det er nu ikke Velsignelse altsammen hermed, og mangfoldige Husmødre har Aar efter Aar trolig ønsket, at der dog kunde komme en Vaskeanstalt, hvor de baade **prisbilligt, nemt og trygt** kunde sende deres Vask hen.

De bekymrede Husmødre har faaet deres Ønske opfyldt.

Emdrup Dampvaskeri har løst Problemet og løst det til stor og almindelig Tilfredshed.

Forklaringen ligger i følgende:

Al moderne og erfaringsmæssig god Teknik er taget i Tjeneste, der vaages med største Omhu og Samvittighedsfuldhed over **Tøjets Bevarelse,** og **et nyt Betalingssystem er indført med Betaling efter Vægt.**

Et Eksempel: Tidligere betaltes samme Pris for det saakaldte smaa Tøj som for det store, saaledes at Lommetørklæder, som efter Sneseprisen kostede ca. 5 Øre pr. Stk. **efter den nye Beregning kun koster ca.** $^1/_2$ **Øre Stk.,** idet der gaar ca. 36 store Lommetørklæder paa 1 Kilo. At Vægtvaskemetoden udelukkende er til Publikums Fordel, er indlysende, for det første med Hensyn til Prisen, for det andet, at Tøjet ikke mere mærkes med de grimme Mærker, idet hver Kundes Tøj, fra det kommer til Vaskeriet, til det gaar derfra, bliver holdt for sig. Vaskeriets Fordel skal være den, at **Alle** lader **alt** deres Tøj vaske ude, derved forøges Omsætningen.

Yderligere Oplysninger faas ved Opringning til Tlf. Strand 361

Vaskeriets Vogne kører overalt i Byen hver Dag.

Et Uddrag af vore Priser:

Hvidt og broget ens Pris.

For Vask og Vridning af indtil 30 Pd. **Kr. 2,40,** hvert efterfølgende Pd. **8 Øre.**

For Vask og Tørring **Kr. 3,00,** hvert efterfølgende Pd. **10 Øre.**

For Vask, Tørring og Maskinstrygning **Kr. 3,60,** hvert efterfølgende Pd. **12 Øre.**

For uldne og brogede Sager **intet Tillæg.**

MAUPASSANT

SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

forhen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

278. HEFTE

30 ØRE

Andreas Hansens Bogbinderi

Købmagergade 25—27

Alle Bøger indbindes til allerbilligste Priser.
De komponerede Bind til Maupassants Værker haves.

Fra
LUF BRØNNUM
& Co.s
dstyrslager,
Holbergsgade 4
efor Studenterforeningen)
anbefales:
nail.Kogekar i **alle Størrelser** og **Façons,**
oullionskjedler,
skekjedler,
amp Gemyse-kjedler,
aretkjedler med tilhørende **Kurve,**
auterpander,
aatpander,
uddingforme,
ranske Geléforme,
nerik. Frysemaskiner,
forme,
rsrande,
ggepander med tilhørende **Forme.**
ordknive,
essertknive,
ranchersaxe,
egelaag,
neletfade
samt
● ● ALT ● ●
henhørende til
Hus- & Køkken- · Inventar · ·

iscouranter over alle tikler med vedføjede ster over samlede Udtyr tilsendes franco.

DRIK CLUNY WHISKY

Pris Kr. 1,50, 1,75, 2,50, 4,50.

Tlf. 5054. Carl G. Sherfin, Østerbrogade 5

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, **Nørrevoldgade 22** (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. Byen 2536 x.

Køb og Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af

Th. Johansens Antikvariat.

12-14 Fiolstræde **12-14**

vis à vis Universitetsbibliotheket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

Forlovelsesringe

Kontrolleret 14 og 18 Karat

Stort Udvalg i billige

Guld- og Sølv-Varer

25 - Grønnegade - 25

ligefor Ny Østergade

U. BLATT

Massage og svensk Sygegymnast
Fodpleje
MARIE HANSEN
exam. Masseuse
Østergade 12 [3] — Telefon Byen 135

C. R. EVERS & Co's

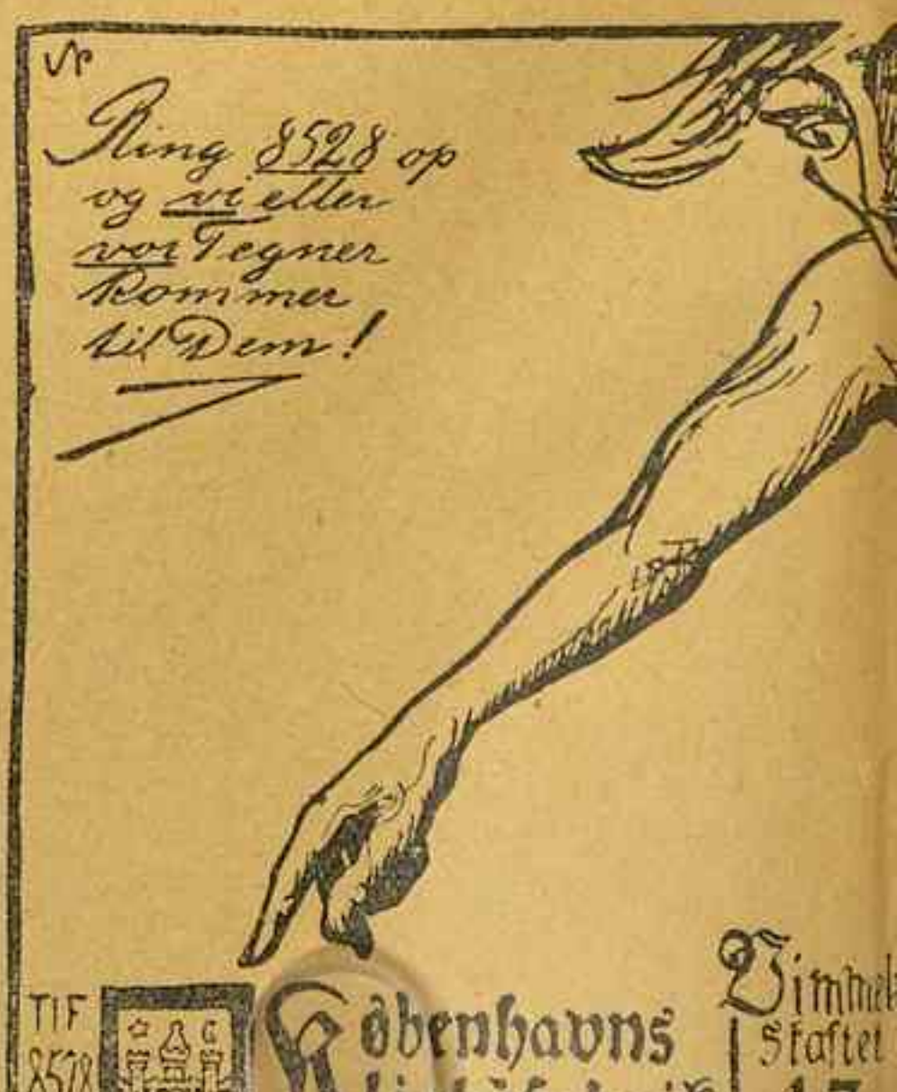
Maltpræparater,

som er de bedste, bør altid benyttes i denne

Influenza og Forkølelsestid.

Fabrik: Ø. Fasanvej 15.

København F. Telef. 3282,

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

forhen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

280. HEFTE

30 ØRE

Andreas Hansens Bogbinderi

Købmagergade 25—27

Alle Bøger indbindes til allerbilligste Priser.
De komponerede Bind til Maupassants Værker haves.

Fra
UF BRØNNUM
& Co.s
lstyrslager,
Holbergsgade 4
for Studenterforeningen)
anbefales:
ail.Kogekar i **alle**
tørrelser og **Fa-**
ons,
illionskjedler,
kekjedler,
np Gemyse-
jedler,
retkjedler med til-
ørende **Kurve,**
uterpander,
atpander,
ldingforme,
nske Geléforme,
erik. Frysema-
kiner,
rme,
srande,
gepander med til-
ørende **Forme.**
dknive,
sertknive,
nchersaxe,
gelaag,
eletfade
samt
● ALT ● ●
henhørende til
us- & Køkken-
· Inventar · ·

couranter over alle
kler med vedføjede
er over samlede Ud-
r tilsendes franco.

DRIK CLUNY WHISKY

Pris Kr. 1,50, 1,75, 2,50, 4,50.

Tlf. 5054. Carl G. Sherfin, Østerbrogade 54

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, **Nørrevoldgade 22** (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. Byen 2536 x.

Massage og svensk Sygegymnastik
Fodpleje
MARIE HANSEN
exam. Masseuse
Østergade 12 [3] — Telefon Byen 1358

C. R. EVERS & Co's

Maltpræparater,

som er **de bedste**, bør altid benyttes i denne

Influenza og Forkølelsestid.

Fabrik: Ø. Fasanvej 15.

København F. Telef. 3282,

Køb og Salg

af brugte Bøger.

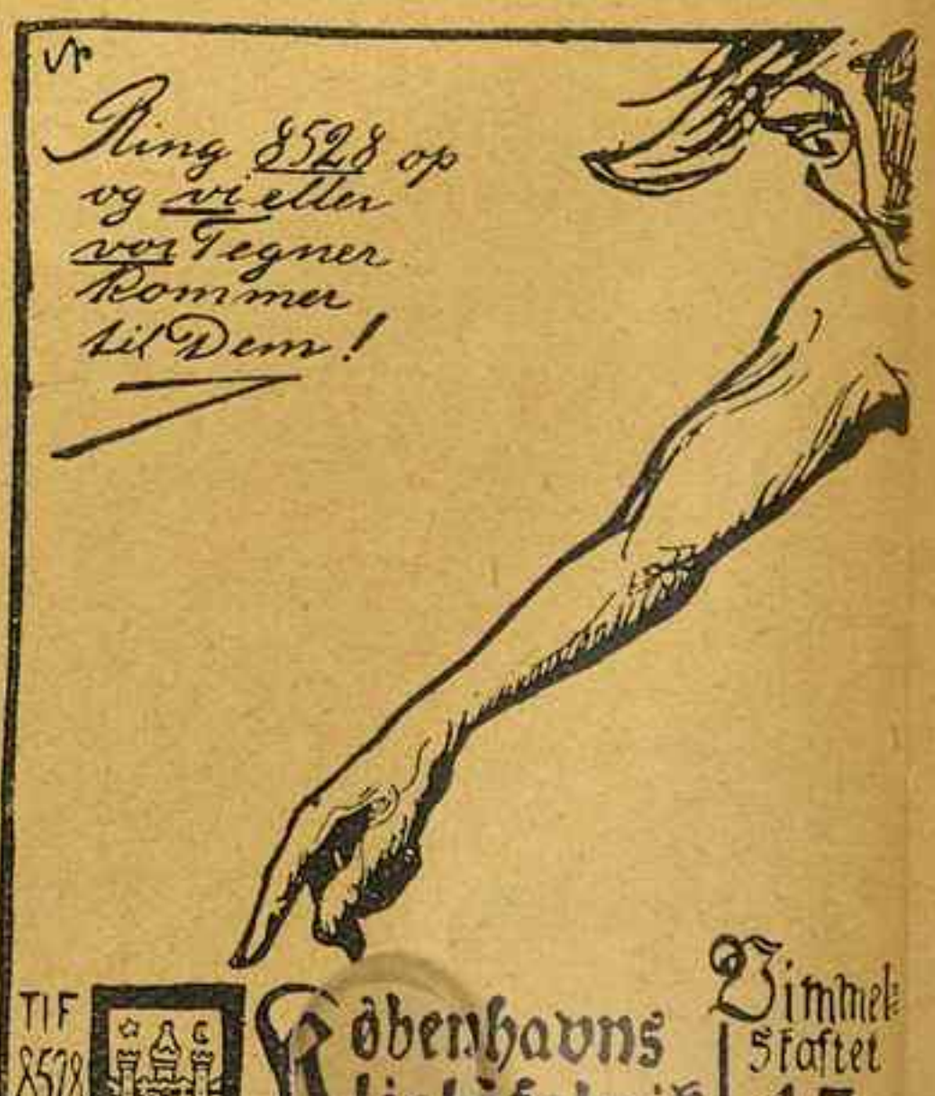
Størst Fordel bydes af

Th. Johansens Antikvariat.

12-14 Fiolstræde **12-14**

vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

Forlovelsesringe

Kontrolleret 14 og 18 Karat

Stort Udvalg i billige

Guld- og Sølv-Varer

25 - Grønnegade - 25

ligefor Ny Østergade

TIF 8578

Københavns Klichéfabrik

Vimmelskaftet 43

Kejserlig russisk

Hofleverandør

C. R.

EVERS

& Co.

Maltextraktøl

(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. ½ Fl.

Export-Malt-Extrakt

(skattefrit)
à 25 Øre pr. ½ Fl.

Maltsaft

i **Glas & Dunke**
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolscher

Menthol do.

Ingefær do.

m. m.
i **løs Vægt** og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
i løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
à 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
Københ. F. ✱ Telef 3282

O. Rasmussens Bogbinderi

Spec. Privat Indbinding.

Anbefaler sig med alt til Faget henhørende.

Ring op: Tlf. Øbro 2398 x

Komp. Bind til Værket leveres.

Øster Farimagsgade 10, St.

Afbetaling.

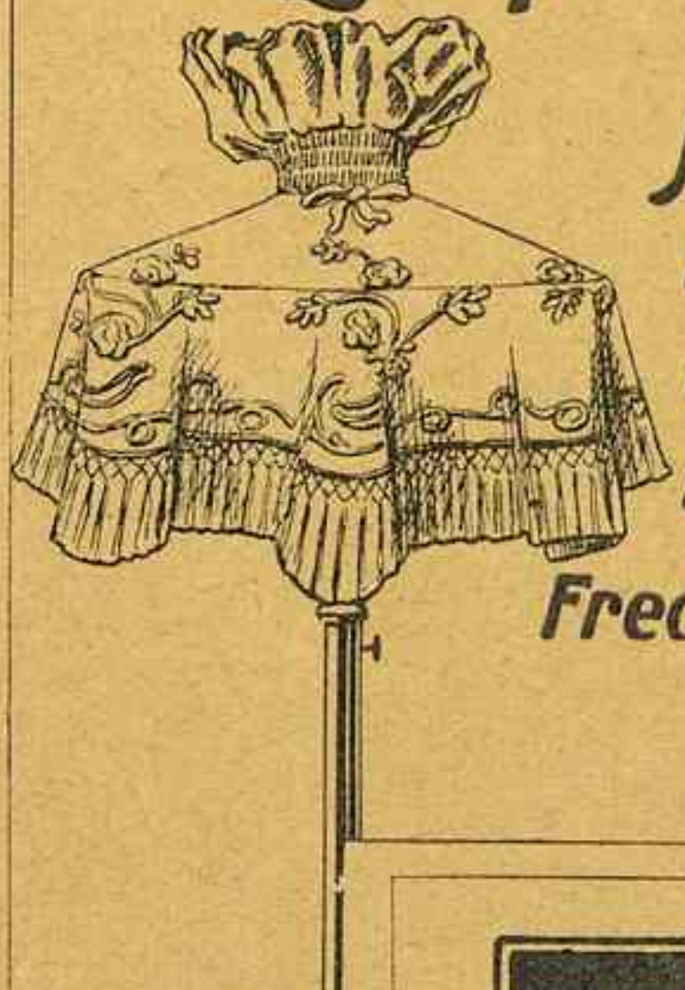
Paa rimelige Vilkaar leveres **Kostumer, Frakker** og **Aftenkaaber, Kjoler** og **Bluser** samt **Pelsvarer.** Godt Snit, god Pasning garanteres.

Billige Priser.

Blaagaardsgade 41

Telefon Nora 1409 y.

Københavns Lampeskærmefabrik

Nyeste Modeller
billigste Priser
en gros & en detail
Lager og Udsalg 1ste
Frederiksberggade
27.

KNUDSENS VASKERI
19
· GL: KONGEVEI ·

TELEF. VESTER 556 y

TELEF. VESTER 556 y

Telf. 7101

Hvad enhver Husmoder bør vide.

Emdrup Dampvaskeri.

De i de senere Aar opdukkende mange „Vaskerier“ er et tydeligt Bevis paa det besværlige og bekostelige m. H. t. Hjemmevask. Men det er nu ikke Velsignelse altsammen hermed, og mangfoldige Husmødre har Aar efter Aar trolig ønsket, at der dog kunde komme en Vaskeanstalt, hvor de baade **prisbilligt, nemt og trygt** kunde sende deres Vask hen.

De bekymrede Husmødre har faaet deres Ønske opfyldt.

Emdrup Dampvaskeri har løst Problemet og løst det til stor og almindelig Tilfredshed.

Forklaringen ligger i følgende:

Al moderne og erfaringsmæssig god Teknik er taget i Tjeneste, der vaages med største Omhu og Samvittighedsfuldhed over **Tøjets Bevarelse,** og **et nyt Betalingssystem er indført med Betaling efter Vægt.**

Et Eksempel: Tidligere betaltes samme Pris for det saakaldte smaa Tøj som for det store, saaledes at Lommetørklæder, som efter Sneseprisen kostede ca. 5 Øre pr. Stk. **efter den nye Beregning kun koster ca. $^1/_2$ Øre Stk.,** idet der gaar ca. 36 store Lommetørklæder paa 1 Kilo. At Vægtvaskemetoden udelukkende er til Publikums Fordel, er indlysende, for det første med Hensyn til Prisen, for det andet, at Tøjet ikke mere mærkes med de grimme Mærker, idet hver Kundes Tøj, fra det kommer til Vaskeriet, til det gaar derfra, bliver holdt for sig. Vaskeriets Fordel skal være den, at **Alle** lader **alt** deres Tøj vaske ude, derved forøges Omsætningen.

Yderligere Oplysninger faas ved Opringning til Tlf. Strand 361

Vaskeriets Vogne kører overalt i Byen hver Dag.

Et Uddrag af vore Priser:

Hvidt og broget ens Pris.

For Vask og Vridning af indtil 30 Pd. **Kr. 2,40,** hvert efterfølgende Pd. **8 Øre.**

For Vask og Tørring **Kr. 3,00,** hvert efterfølgende Pd. **10 Øre.**

For Vask, Tørring og Maskinstrygning **Kr. 3,60,** hvert efterfølgende Pd. **12 Øre.**

For uldne og brogede Sager **intet Tillæg.**

Kejserlig russisk

Hofleverandør

C. R.

EVERS

& Co.

Maltextraktøl

(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. ½ Fl.

Export-Malt-Extrakt

(skattefrit)
à 25 Øre pr. ½ Fl.

Maltsaft

i Glas & Dunke
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolscher

Menthol do.

Ingefær do.

m. m.
i løs Vægt og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
i løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
à 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
Kbenh. F. ✱ Telef 3282

O. Rasmussens Bogbinderi

Spec. Privat Indbinding.

Anbefaler sig med alt til Faget henhørende.

Ring op: Tlf. Øbro 2398 x

St. Kmp. Bind til Værket leveres.

Østerfarimarsgade 10, St.

Afbetaling.

Paa rimelige Vilkaar leveres **Kostumer, Frakker** og **Aftenkaaber, Kjoler** og **Bluser** samt **Pelsvarer.** Godt Snit, god Pasning garanteres.

Billige Priser.

Blaagaardsgade 41

Telefon Nora 1409 y.

Københavns Lampeskærmefabrik

Nyeste Modeller
billigste Priser
en gros & en detail
Lager og Udsalg 1ste
Frederiksberggade
27.

Telf. 7101

Hvad enhver Husmoder bør vide.

Emdrup Dampvaskeri.

De i de senere Aar opdukkende mange „Vaskerier“ er et tydeligt Bevis paa det besværlige og bekostelige m. H. t. Hjemmevask. Men det er nu ikke Velsignelse altsammen hermed, og mangfoldige Husmødre har Aar efter Aar trolig ønsket, at der dog kunde komme en Vaskeanstalt, hvor de baade **prisbilligt, nemt og trygt** kunde sende deres Vask hen.

De bekymrede Husmødre har faaet deres Ønske opfyldt.

Emdrup Dampvaskeri har løst Problemet og løst det til stor og almindelig Tilfredshed.

Forklaringen ligger i følgende:

Al moderne og erfaringsmæssig god Teknik er taget i Tjeneste, der vaages med største Omhu og Samvittighedsfuldhed over **Tøjets Bevarelse,** og **et nyt Betalingssystem er indført med Betaling efter Vægt.**

Et Eksempel: Tidligere betaltes samme Pris for det saakaldte smaa Tøj som for det store, saaledes at Lommetørklæder, som efter Sneseprisen kostede ca. 5 Øre pr. Stk. **efter den nye Beregning kun koster ca. $^1/_2$ Øre Stk.,** idet der gaar ca. 36 store Lommetørklæder paa 1 Kilo. At Vægtvaskemetoden udelukkende er til Publikums Fordel, er indlysende, for det første med Hensyn til Prisen, for det andet, at Tøjet ikke mere mærkes med de grimme Mærker, idet hver Kundes Tøj, fra det kommer til Vaskeriet, til det gaar derfra, bliver holdt for sig. Vaskeriets Fordel skal være den, at **Alle** lader **alt** deres Tøj vaske ude, derved forøges Omsætningen.

Yderligere Oplysninger faas ved Opringning til Tlf. Strand 361

Vaskeriets Vogne kører overalt i Byen hver Dag.

Et Uddrag af vore Priser:

Hvidt og broget ens Pris.

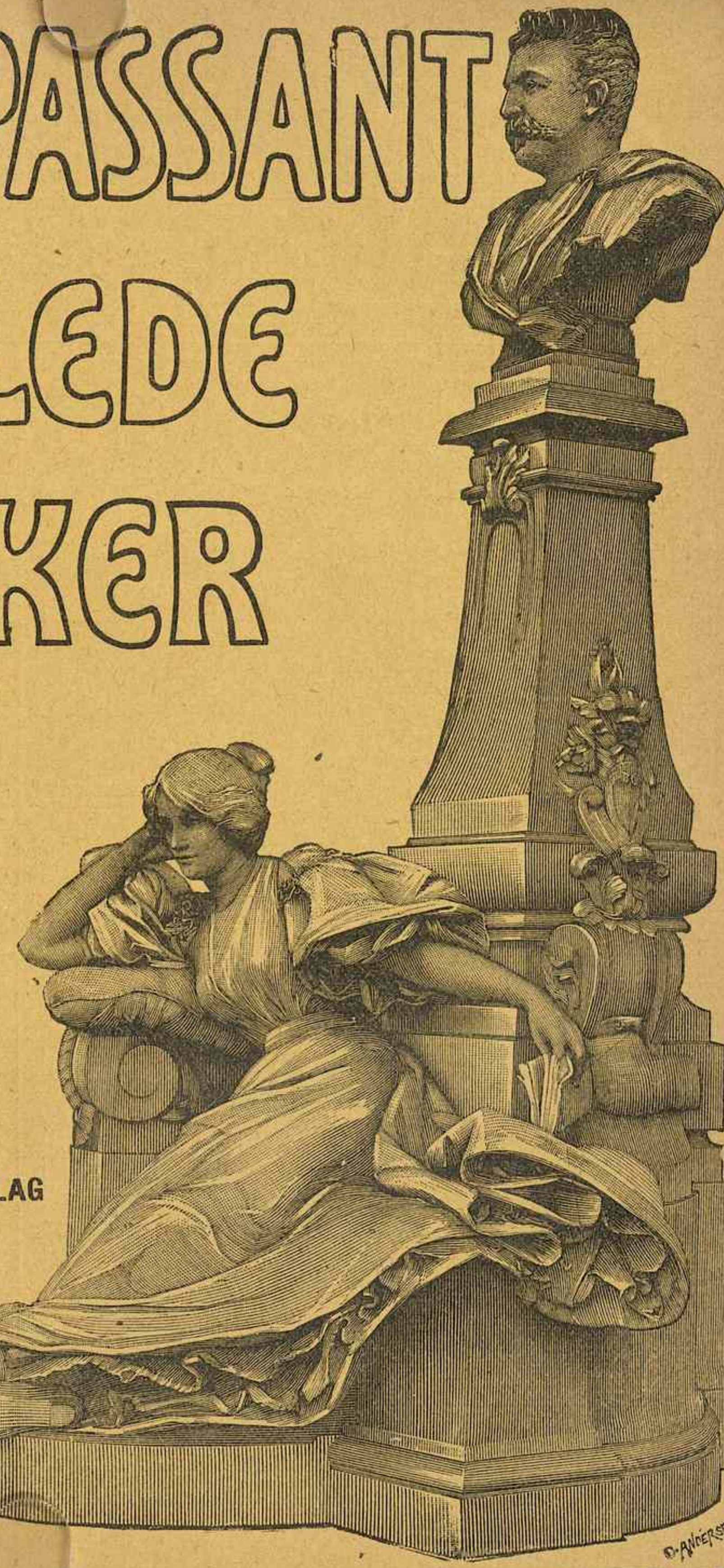
For Vask og Vridning af indtil 30 Pd. **Kr. 2,40,** hvert efterfølgende Pd. **8 Øre.**

For Vask og Tørring **Kr. 3,00,** hvert efterfølgende Pd. **10 Øre.**

For Vask, Tørring og Maskinstrygning **Kr. 3,60,** hvert efterfølgende Pd. **12 Øre.**

For uldne og brogede Sager **intet Tillæg.**

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

forhen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

279. HEFTE
30 ØRE

Andreas Hansens Bogbinderi

Købmagergade 25—27

Alle Bøger indbindes til allerbilligste Priser.
De komponerede Bind til Maupassants Værker haves.

Fra
JF BRØNNUM
& Co.s
styrslager,
lolbergsgade 4
or Studenterforeningen)
anbefales:
ail.Kogekar i **alle**
tørrelser og **Fa-**
ons,
illionskjedler,
kekjedler,
mp Gemyse-
jedler,
retkjedler med til-
ørende **Kurve,**
uterpander,
atpander,
ddingforme,
anske Geléforme,
nerik. Frysema-
skiner,
orme,
rsrande,
ggepander med til-
ørende **Forme.**
rdknive,
ssertknive,
anchersaxe,
egelaag,
neletfade
samt
● ● ALT ● ●
henhørende til
Hus- & Køkken-
- Inventar . .

iscouranter over alle
tikler med vedføjede
ster over samlede Ud-
tyr tilsendes franco.

DRIK

CLUNY WHISKY

Pris Kr. 1,50, 1,75, 2,50, 4,50.

Tlf. 5054. **Carl G. Sherfin,** Østerbrogade 54.

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, **Nørrevoldgade 22** (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. Byen 2536 x.

Købog Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af

Th. Johansens Antikvariat.

12-14 Fiolstræde **12-14**
vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

Forlovelsesringe

Kontrolleret 14 og 18 Karat

Stort Udvalg i billige

Guld- og Sølv-Varer

25 - Grønnegade - 25

ligefor Ny Østergade

H. BLATE

Massage og svensk Sygegymnastik
Fodpleje

MARIE HANSEN
exam. Masseuse

Østergade 12 [3] — Telefon Byen 1358 x

C. R. EVERS & Co's

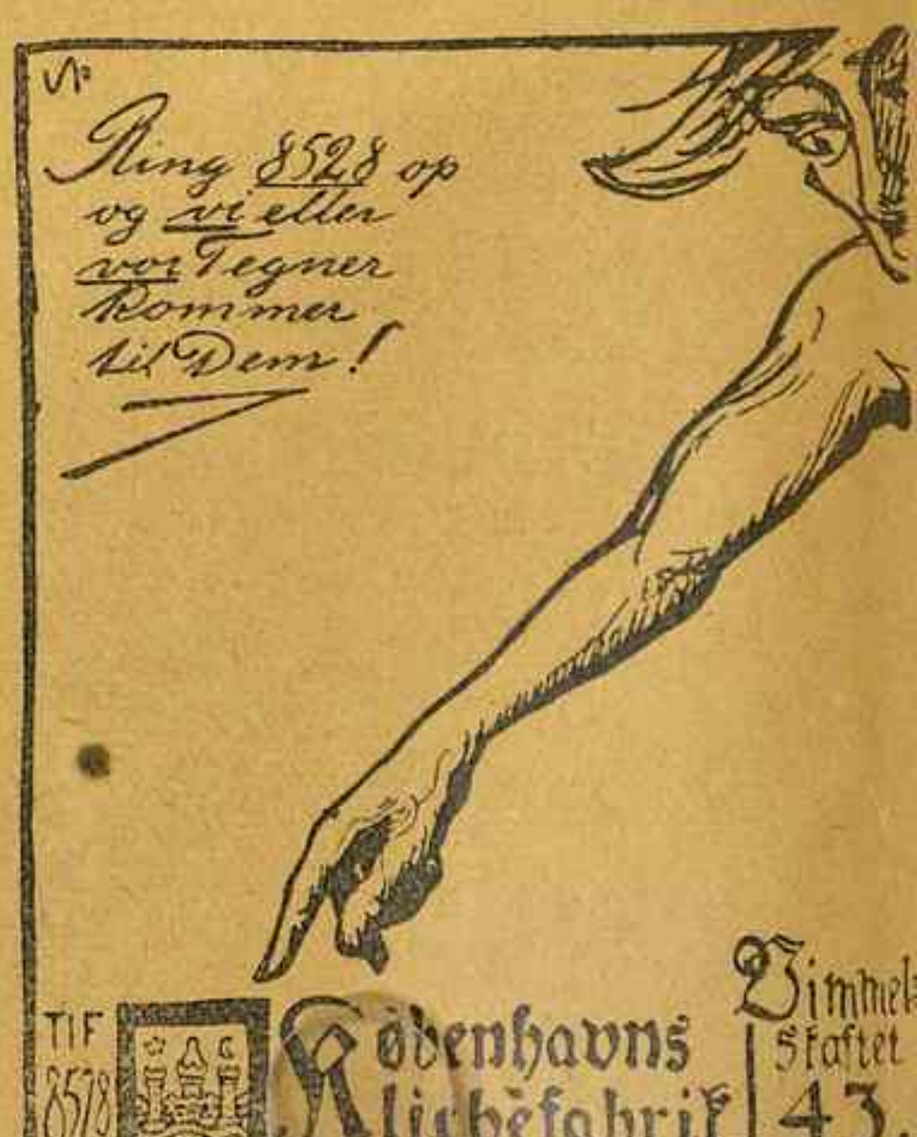
Maltpræparater,

som er de bedste, bør altid benyttes i denne

Influenza og Forkølelsestid.

Fabrik: Ø. Fasanvej 15.

København F. Telef. 3282.

Kejserlig russisk

Hofleverandør

C. R.

EVERS

& Co.

Maltextraktøl

(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. ½ Fl.

Export-Malt-Extrakt

(skattefrit)
à 25 Øre pr. ½ Fl.

Maltsaft

i Glas & Dunke
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolscher

Menthol do.

Ingefær do.

m. m.
i løs Vægt og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
i løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
à 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
Københ. F. ✱ Telef 3282

O. Rasmussens Bogbinderi

Spec. Privat Indbinding.

Anbefaler sig med alt til Faget henhørende.

Ring op: Tlf. Øbro 2398 x

Komp. Bind til Værket leveres.

Øster Farimarsgade 10, St.

Afbetaling.

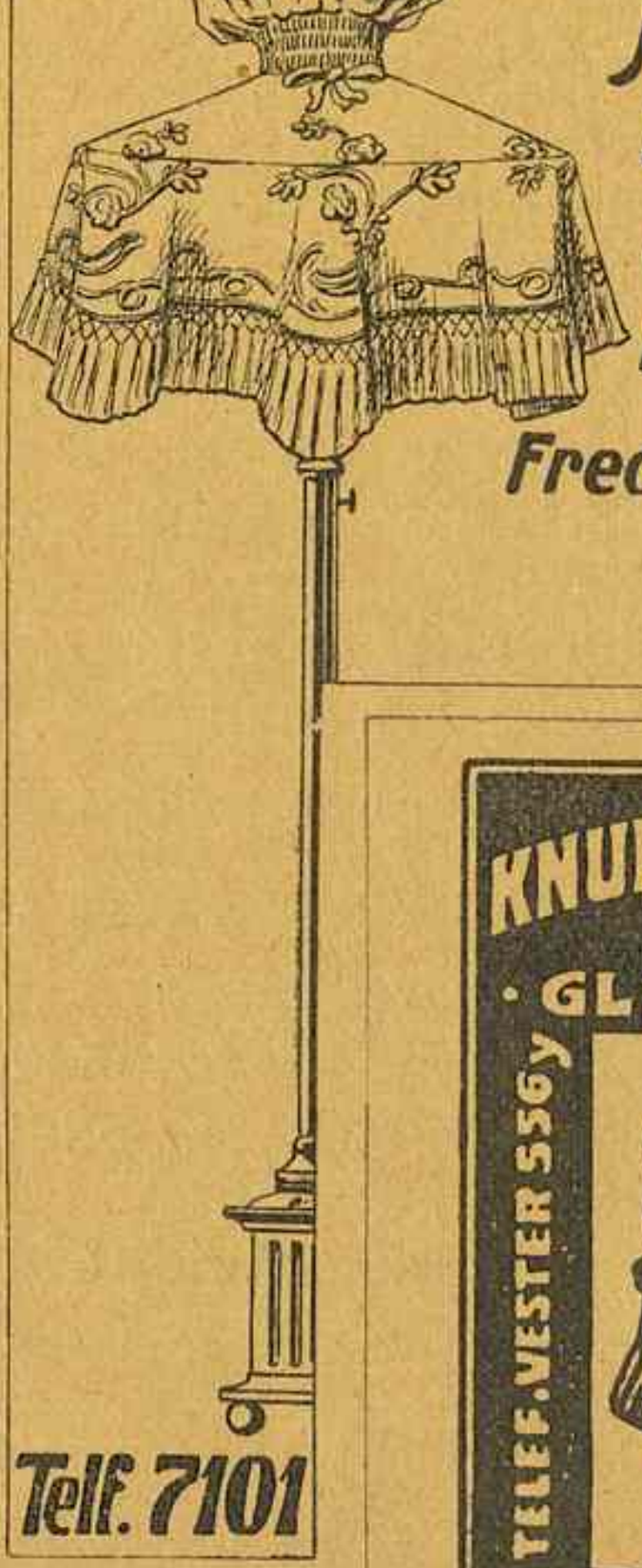
Paa rimelige Vilkaar leveres **Kostumer, Frakker** og **Aftenkaaber, Kjoler** og **Bluser** samt **Pelsvarer.** Godt Snit, god Pasning garanteres.

Billige Priser.

Blaagaardsgade 41

Telefon Nora 1409 y.

Københavns Lampeskærmefabrik

Nyeste Modeller
billigste Priser
en gros & en detail
Lager og Udsalg 1st
Frederiksberggade
27.

Telf. 7101

KNUDSENS VASKERI
19
GL: KONGEVEI

TELEF. VESTER 556 y

TELEF. VESTER 556 y

Hvad enhver Husmoder bør vide.

Emdrup Dampvaskeri.

De i de senere Aar opdukkende mange „Vaskerier“ er et tydeligt Bevis paa det besværlige og bekostelige m. H. t. Hjemmevask. Men det er nu ikke Velsignelse altsammen hermed, og mangfoldige Husmødre har Aar efter Aar trolig ønsket, at der dog kunde komme en Vaskeanstalt, hvor de baade **prisbilligt, nemt og trygt** kunde sende deres Vask hen.

De bekymrede Husmødre har faaet deres Ønske opfyldt.

Emdrup Dampvaskeri har løst Problemet og løst det til stor og almindelig Tilfredshed.

Forklaringen ligger i følgende:

Al moderne og erfaringsmæssig god Teknik er taget i Tjeneste, der vaages med største Omhu og Samvittighedsfuldhed over **Tøjets Bevarelse,** og **et nyt Betalingssystem er indført med Betaling efter Vægt.**

Et Eksempel: Tidligere betaltes samme Pris for det saakaldte smaa Tøj som for det store, saaledes at Lommetørklæder, som efter Sneseprisen kostede ca. 5 Øre pr. Stk. **efter den nye Beregning kun koster ca. $^1/_2$ Øre Stk.,** idet der gaar ca. 36 store Lommetørklæder paa 1 Kilo. At Vægtvaskemetoden udelukkende er til Publikums Fordel, er indlysende, for det første med Hensyn til Prisen, for det andet, at Tøjet ikke mere mærkes med de grimme Mærker, idet hver Kundes Tøj, fra det kommer til Vaskeriet, til det gaar derfra, bliver holdt for sig. Vaskeriets Fordel skal være den, at **Alle** lader **alt** deres Tøj vaske ude, derved forøges Omsætningen.

Yderligere Oplysninger faas ved Opringning til Tlf. Strand 361

Vaskeriets Vogne kører overalt i Byen hver Dag.

Et Uddrag af vore Priser:

Hvidt og broget ens Pris.

For Vask og Vridning af indtil 30 Pd. **Kr. 2,40,** hvert efterfølgende Pd. **8 Øre.**

For Vask og Tørring **Kr. 3,00,** hvert efterfølgende Pd. **10 Øre.**

For Vask, Tørring og Maskinstrygning **Kr. 3,60,** hvert efterfølgende Pd. **12 Øre.**

For uldne og brogede Sager **intet Tillæg.**

DET KGL. NORDISKE STATS. KJØBENHAVN

D. V. ROOEY
LIBRARY
S. C. STATE FARM